VP MAGAZIN

nr.5

Faileton

virtual-project.eu

Foileton TRACIA MAGAZIN

Continuă în noua formulă

VP MAGAZIN

Vă veți întâlni cu foiletoane vechi şi noi, traduceri inedite în premieră şi multe surprize!

VP Magazin

numărul 5 - Iunie 2014

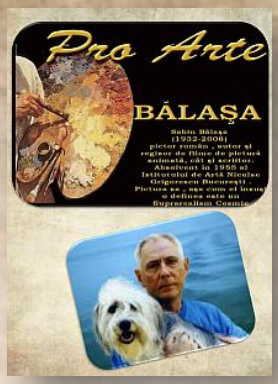

ProArte
Sabin BALAŞA

Expediţii şi Exploratori
TIM SEVERIN
Expediţia IASON
Cap.1

IN MEMORIAM
Mihail Grămescu
Cântecul Libelungilor

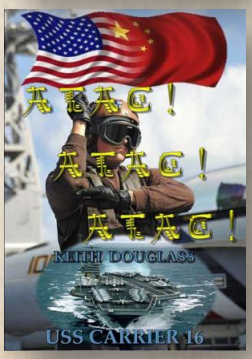

Keith Douglass
Atac! Atac! Atac!
Partea a IV-a

Special
Sergiu Someşan
Mica mea contribuţie
la sfârşitul lumii

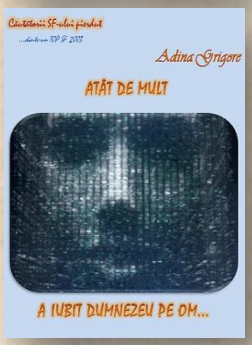

Căutatorii SF-ului pierdut

Adina Grigore
Atât de mult a iubit
Dumnezeu pe om..

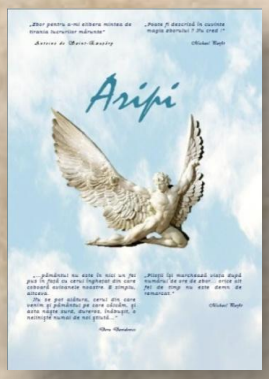

Aripi
Pierre Clostermann
Marele Circ
Ep 2

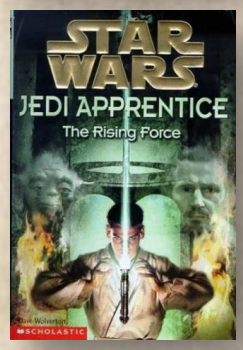

Dave Wolverton
Ascensiunea
Forţei
Cap. 15-16

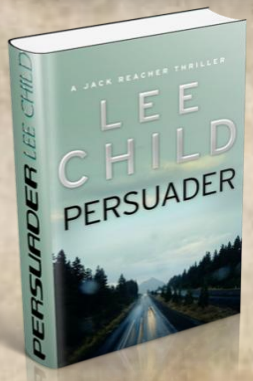

Lee Child
Persuader
Capitolul 10

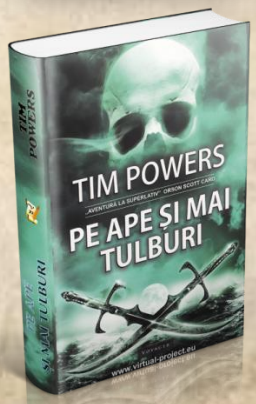

Tim Powers
Pe ape şi mai
tulburi
Capitolele 11-12

VP Magazin

Pro Arte

BĂLAŞA

Sabin Bălaşa
(1932-2008)
pictor român , autor şi regizor de filme de pictură animată, cât şi scriitor. Absolvent în 1955 al Istitutului de Artă Nicolae Grigorescu Bucureşti .
Pictura sa , aşa cum el însuşi o definea este un Suprarealism Cosmic

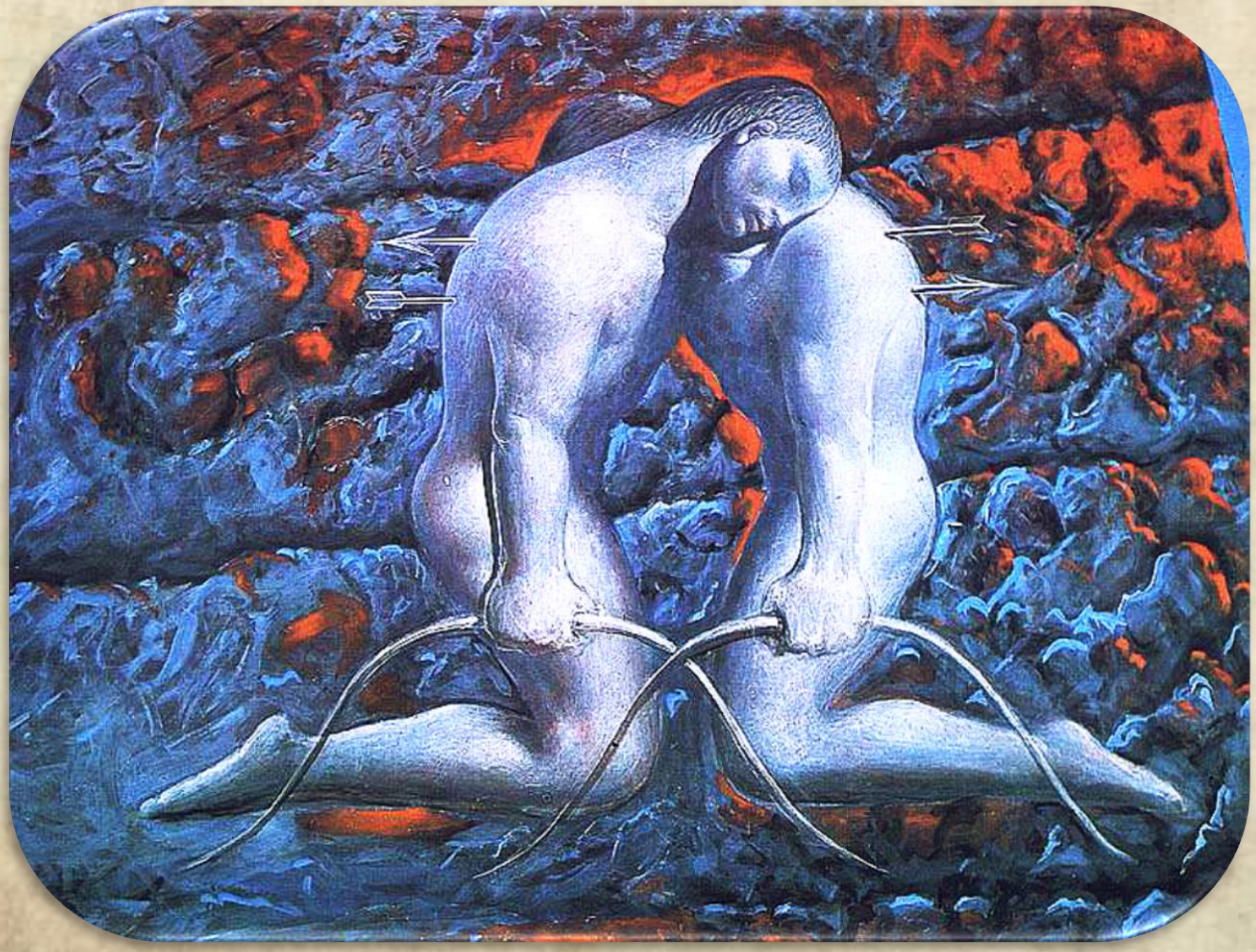

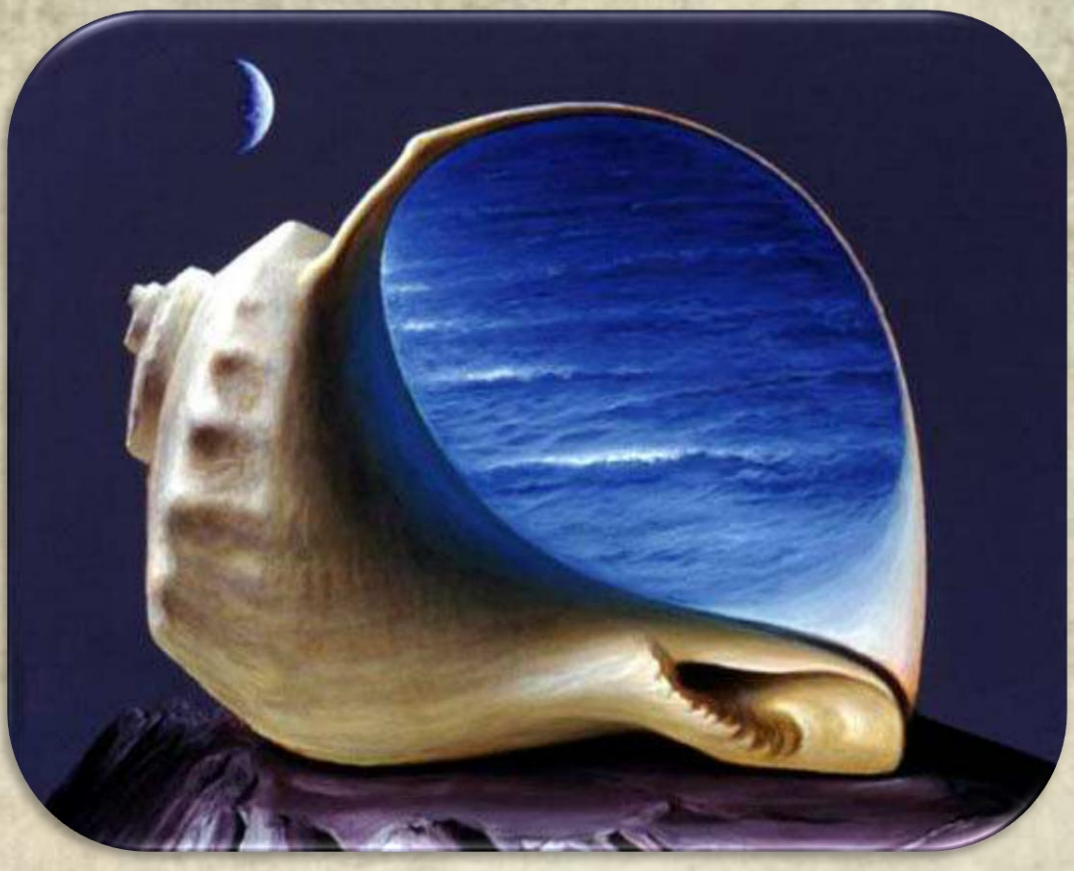

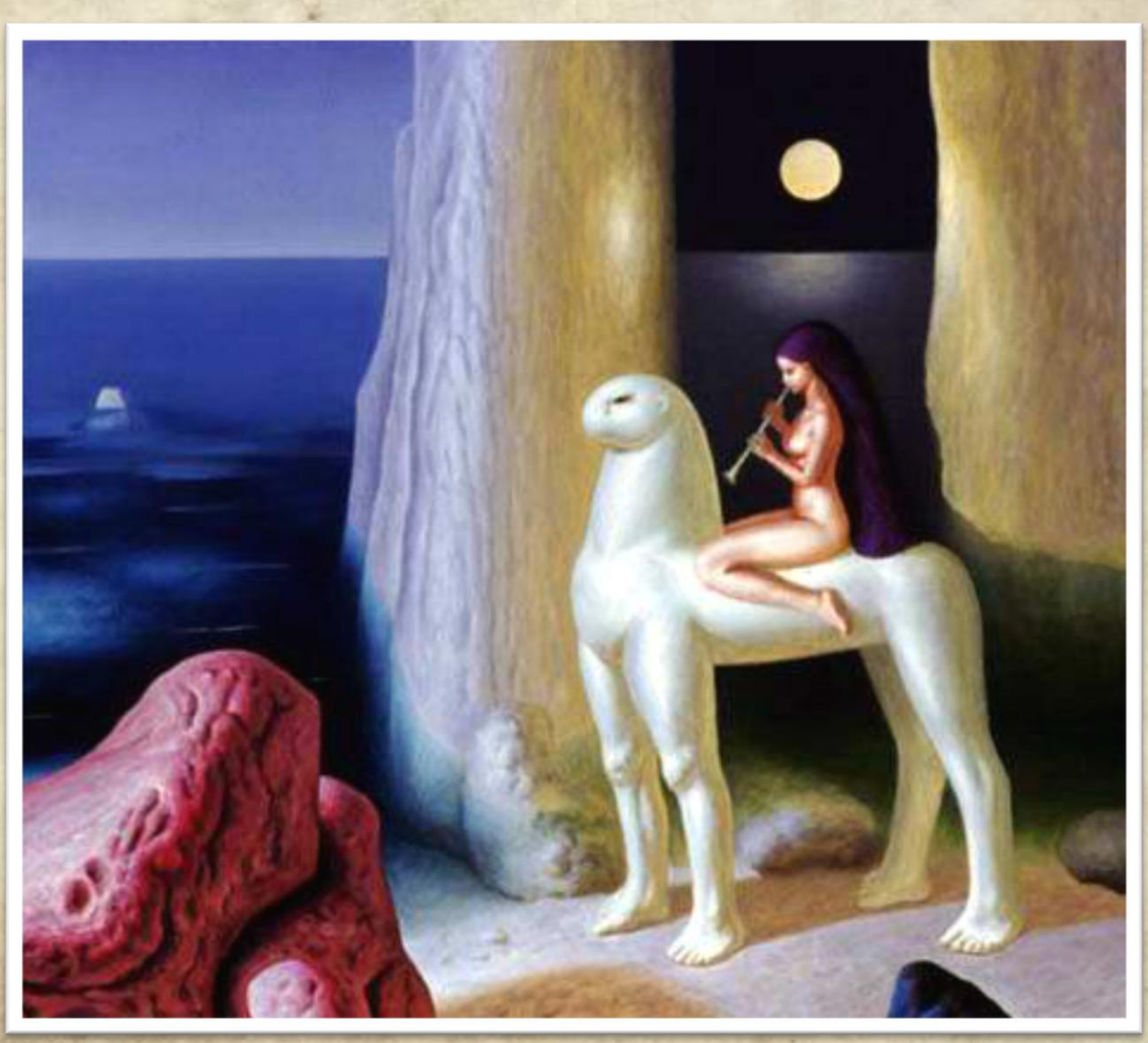

IN MEMORIAM

MIHAIL GRĂMESCU

CÂNTECUL LIBELUNGILOR

1

— Ce vară secetoasă! oftă băiatul privind către cerul roşu, senin ca o cupolă de sticlă.

— Da, aprobă şi bătrânul. Este îngrozitor de cald.

Stăteau la marginea câmpiei crăpate de arşiță. Afurisitele de muşuroaie duhneau ca dracu. În afara lor nici o vietate nu anima nesfârşirea de cenuşă radioactivă. Până şi costumele lor de protecție argintii sclipeau anorganic sub soarele însângerat. Undeva, în zare, se profila ca decupat conturul Oraşului. Paralelipipedele surpate expuneau vederii hăuri negre ce se holbau orb spre lumea colorată vesel a Câmpiei. Monoliții cenuşii erau, de altfel, singurul lucru monocrom pe câmpul multicolor de pulbere.

— De mic mi-a plăcut să vin să stau în preajma Pustiei, zice băiatul. Fugeam de-acasă şi veneam aici. Toți ceilalți copii preferau să rămână în Hrubă şi să asculte trăncăneala bătrânilor, poveşti cu popoare de demult, cu Eroi şi Libelungi.

— Nu pomeni de ei aici. Ästa-i anul lor.

— Da. Şi? Doar nu ai început să crezi şi tu în superstiția cu invocarea...

— Nu cred în nimic. Dar tu n-ai văzut niciodată Libelungi şi de aceea îți vine uşor să vorbeşti aşa.

— Asta aşa e. Mă învârt pe aici de peste 20 de ani şi, sincer să fiu, nu am văzut încă nici picior de Libelung. Cred că, în atâția ani, nu-i aşa, dacă ar exista, ar fi imposibil să nu dau şi eu nas în nas măcar cu unul dintre ei. Dar nu. Să ştii că nu, bătrâne.

— Ascultă... cum ziceai că te cheamă?

— Swan.

— Bine. Ascultă, Swan, eu i-am văzut o singură dată, dar, sincer să fiu, nu aş mai vrea să-i mai revăd.

— De ce?

— E greu să înțelegi. După Marele Dezastru, când a trecut peste lume Primul Val, oamenii mai erau încă solidari şi au putut să-i întâmpine, să-i oprească...

— Dar de ce e nevoie să fie opriți? Lăsând la o parte că un om cu o furcă este invincibil...

— Taci, taci, ca mi se face pur şi simplu lehamite când te aud! Mă băiete, tu nu ai văzut în viața ta Libelungi şi de-aia eşti tare la sfat.

— Ei şi, ia zi, cum arată? Hai, mai explică-mi o dată.

— Sunt nițel mai scunzi ca noi. Crusta metalică...

— Dar eşti sigur că e metalică?

— Tu ce crezi? Cenuşa asta e peste 90% metaliferă. 90%, pricepi? Şi-apoi, gândeşte-te numai ce înfățişare au! Sunt mutanți. Pricepi?

— Nu, nu pricep. Şi până când nu voi întâlni şi eu unul, nici nu am cum să pricep. Asta dacă există. Dar dacă ar fi fost cu adevărat, în 25 de ani... Şi apoi, ce s-ar întâmpla aşa de nemaipomenit dacă ar ajunge la Ocean? Presupunând chiar că există, şi sunt aşa cum umblă vorba, şi aşa cum spui şi tu, de ce atâta trudă ca să nu-i lăsăm să ajungă la Ocean?

— Nu ştiu, recunoscu bătrânul. Aşa ne-a rămas din vechime, ca să nu-i lăsăm. Şi pe-atunci mai erau încă Oameni de Ştiință, Savanți de seamă...

— Poah! făcu băiatul, dând din mână a pagubă.

2

Cei doi merg prin cenuşă, spulberând-o în curcubee feerice. La numai un sfert de unitate geometrică cresc Plantațiile, deşi, din cauza pantei, nu se zăreşte nimic. Acolo rodesc arborii umbroşi cu frunze liliachii şi albe. Acolo, când calci, lutul umed scârțâie sub paşi. Acolo sunt oameni. Oameni ca mine, ca tine, oameni vii, care se drăgostesc, care vorbesc, mănâncă şi dorm. Oameni, unii în spatele celorlalți, semnalând cu fumurile focurilor, din deal în deal... seară de seară, că n-au fost îngropați în cenuşă, că populează planeta, până la Orizontul de dincolo de care se ridică Soarele, şi până dincolo de el. Şi doar la un sfert de unitate geometrică: Pustia, scrumul multicolor, muşuroaiele, solul crăpat, Necropola.

Cei doi străbat Pustia, sondând ici şi colo praful cu lăncile.

— Fii atent! spuse bătrânul, arătându-i norul din zare.

— Da, va ploua, în sfârşit! aprobă tânărul.

Merg mai departe, discutând despre fantomele pe care, cu excepția bătrânului, care minte probabil, nu le-a văzut nimeni de pe Plantație.

3

Ploaia a fost mult mai puternică decât lăsa să se creadă anotimpul secetos. Mai fusese şi un an torid! Doar cu câteva luni în urmă, chiar la începutul sezonului, din soare se desprinsese o limbă de foc, şi zile şi nopți la rând se văzuse pe cer şfichiuirea ei lentă prin Univers.

4

Ploaia ropotea peste cenuşa irizând la suprafața apei în pete de culoare stridentă: pielea în mii de nuanțe a Pământului Pustiei. Cei doi se adăpostiseră sub pledul argintiu şi admirau bulbucăiala stropilor bătând ca într-o tobă, necontenit.

— Ce-o fi aia? întrebă tânărul.

La poalele unui muşuroi, în apă, se agita ceva, ca o zbatere necurmată.

— Şi eu mă tot uit de la o vreme şi nu pricep ce poate fi, zice bătrânul. Hai să mergem să vedem.

Fiindcă noaptea s-a pogorât, singura lumină se înalța de jos, din praful radioactiv. Folfăiala din băltoaca de lângă muşuroi clipeşte spre ei colorat, de parcă le-ar face semne.

Se apleacă pe vine şi urmăresc atenți ceva nemaivăzut. În băltoacă, praful pare să prindă viață, absorbind apa care dospea în culori vii. Şi din mâlul fertil prind să se tragă un soi de viermi mici, metalici. Către ziuă, sub ochii lor, din viermii aceia care se umflaseră însă bine de tot, răsăreau deja un fel de mânuțe suave şi rozalii de copil.

— Dumnezeule! Ei sunt! şopti bătrânul.

Privind împrejur sub razele palide ale zorilor tot colbul fremăta multicolor. Pustia se tansformase în întregime într-o nesfârşire de larve metalice folfăind energic, trăgându-şi mânuțele rozalii din plămada grea de praf luminiscent.

— Ar trebui să facem ceva, spuse tânărul scrutând zarea de sânge a răsăritului. Mai avem timp...

— Ssst...! murmură bătrânul. Taci te rog, taci! Fă ce vrei, dar nu mai vorbi, nu mă mai bate pe mine la cap cu tâmpeniile tale! Priveşte-i numai! Ce vrei să le faci? Uită-te! De data asta vor ajunge! Noi nu mai însemnăm nimic! Pricepi! Noi nu mai suntem!

Tânărul strivi cu călcâiul câteva larve. Era iritat de pesimismul indiferent al bătrânului, de fatalismul leşinat ce răzbătea din vorbele şi atitudinea lui.

Când obosi şi privi în jur, să-şi constate opera, fiindcă i se părea că va fi făcut o pârtie vizibilă în marea de viață colcăind, descoperi că habar n-avea pe unde călcase şi pe unde nu. Locul celor striviți fusese îndată luat de alții, năvălind din praf. Praful însuşi se umfla, şi fiecare particulă era o larvă. Dacă le dădeai deoparte pe cele de deasupra, cele care-şi aşteptau rândul răbdătoare, prindeau să se dezvolte vertiginos, ajungând la câteva minute plutonul din urmă, scoțându-şi din carapacea metalică mânuțele roze şi fragile de sugari pofticioşi.

5

Cei doi pătrunseseră pe Plantație venind dinspre semiluna plajei Câmpiei ce se întindea în urma lor, în toate direcțiile, gigantică, până la Oceanul despre care pomeneau legendele. Murdari, treceau din om în om, din bordei în bordei, ridicând norodul. Atunci, panica puse stăpânire pe inimile vulgului şi toată suflarea se mişcă, înnebunită de spaimă. Ce mai poate stârni, oare, spaima în sufletele unor sărmane leşuri vii, agonizând? De ce mai au a se teme sărmanii cei flămânzi şi acoperiți de plăgi, urmaşi ai celor ce-au văzut ciupercile de praf deschizându-şi umbrelele deasupra Oraşului? Şi totuşi... şi totuşi, iată, exista ceva, un spectru teribil smulgând din toate piepturile un strigăt de groază cu care se avertizau unii pe alții, înfiorați, că „vin Libelungii!"

Dumnezeule mare, dar chiar moartea ar fi primit-o cu plăcere aceste ființe ale adâncului, ca pe o curmare a patimilor! Vin Libelungii? Foarte bine. Treaba lor, să vină!

Există însă, pare-se, ceva cumplit în venirea acestor Libelungi.

6

Libelungii au fost atacați înverşunat, încă din prima clipă, cu tot ceea ce omul putea folosi în scopul distrugerii.

Când primele cete de localnici au ajuns pe înserat, larvele se ridicaseră de-a binelea şi acum semănau cu nişte tineri dormind. Se plimbau de colo-colo, viermuind cu ochii închişi, cu mişcări gentile, strecurându-se unii printre alții într-un popor compact. Ce visau oare frumoşii ăia, cu fețele lor zâmbitoare, cu straiele lor frumos colorate? Ce vise puteau nutri capetele lor

rudimentare, mințile lor cețoase de mimesisuri germinând din spori direct turnați în strai de nuntă lucrat în fir, cămaşă de za, şi costum de gală funerar? Nu se mai potoleau salutându-se cu emfază atunci când se întâlneau unul cu altul şi, pe înghesuiala aia delirantă mereu se întâlneau cu câte cineva şi de aceea o țineau numa-ntr-o plecăciune servilă, în dreapta şi-n stânga.

Cum s-or fi percepând ei unii pe alții când ritualul dansului lor somnambul îl executau într-o transă oarbă de pase magice? O lege a jocului, cu piese abstracte, în care Noima subzistă, altundeva, deasupra sau dedesubtul figurilor cioplite, în joc sau de joc? Jocul să fi fost stăpânul tainic al fantomaticelor caricaturi, prefăcând ipocrit o farsă de lume? Care lume?

Şi oamenii de pe margine se repezeau cu bâte, ori cu arme vechi rămase prin cine ştie ce miracol intacte de pe vremea Marelui Dezastru, ori cu uneltele câmpului aduse special în acest scop, şi, cu lovituri furioase, distrugeau fenomenalele apariții. Şi cât de straniu putea să arate acest asasinat colectiv! Cât de curios lucru era legitima extirpare! În care victimele erau reproduse mecanic, rânduri-rânduri, de o stanță trăgându-le fidel după un arhetip adânc şi PERFECT, obrajii lor curați, carnația suavă, contrastând până la fantastic cu jalnica stare a călăilor în legitimă apărare de specie. Principiul Binelui îmbrăca o haină exterioară atât de derutantă în acest conflict încât, cineva străin, dinafară problemei, ar fi putut rămâne cu impresia profund eronată şi contrariată că masacrul este al PERFECȚIUNII, şi-ar fi fost extrem de greu să convingi pe cineva că brutele cele hidoase erau, de astă-dată, cauza justă. Dar justă din care punct de vedere?

7

Libelungii şi-au urmat pe parcursul întregii zile metamorfoza. Cu tot măcelul, când zorii îşi prăbuşiră însângerarea peste Pustia fără sfârşit, bordura de cadavre nu reprezenta mai mult decât un insignifiant chenar marginal tabloului grandios al Forței nețărmurite.

Swan lucra şi el cot la cot cu ceilalți, rotind lama grea cu care hârbuia trupurile, ce se metamorfozaseră teribil sub ochii lui, de la făpturile plăpânde ce fuseseră cu o seară mai înainte, la stadiul de lunatici salutând frenetic şi servil într-o parte şi-n alta, până la înfățişarea de acum, impunătoare, puternică, degajând o impresie zdrobitoare de perfecțiune şi ideal. Desigur, Swan nu era conştient, aşa cum nu erau nici cei din jurul lui, de impresionantul contrast ce-i diferența pe cei ce măcelăreau de măcelăriți în fantastica încleştare a Morții, a Vieții. El doar îşi rotea sabia numită *Galantdourh*, creând pârtii largi în trupurile zvelte ce se înălțau acum sub soare, tot mai drepte, mai pure, mai suave. Nu, Swan nu ar fi putut afirma că resimte vreo repulsie față de semenii lui, cu care hăcuia fără întrerupere, zi şi noapte, în damful crescând tot mai cumplit al cadavrelor ce intraseră deja în descompunere, pe când alte larve li se strecurau printre coaste, grăbite să refacă handicapul, spre a-şi plimba cât mai curând ținuta mândră peste Câmpie. Nu! Şi nici nu simțea nici un fel de înțelegere sau admirație în fața Perfecțiunii formelor celor adormite pe care le hăcuia, nici milă pentru zbaterea lor în urmă-i, trecând prin ele, le deştepta pentru o clipă, pentru o singură clipă de zbor în Moarte.

Le sosiseră deja întăriri substanțiale. Mii şi mii de brațe puternice vânturau uneltele tăioase, răspândind pe câmpul fără margini infinită moarte, dar pe o fâşiuță atât de îngustă, atât de îngustă!

— Ei, acum ce părere ai? îl întrebă cel în vârstă atunci când se opriră unul lângă altul să-şi şteargă sudoarea care le şiroia pe fețele crispate în măşti fioroase de ură dezlănțuită.

Swan tăcea, privind zarea de somnambuli ce renunțaseră a mai saluta, trecând acum unii pe lângă alții fără a mai da semne că s-ar percepe în vreun fel sau altul. Nici pe ei nu lăsau să se vadă că i-ar remarca, nici pe ei, sclavi mărunți ai unor tradiții obscure, ucigând fără întrerupere, dar pricinuind pagube atât de nesemnificative.

— Nu trebuie lăsați să se înalțe în zbor! strânse bătrânul pumnul cu îndârjire. Dacă se înalță, de data asta sunt atât de mulți, încât nu-i vom mai putea opri să ajungă la Ocean.

— Vrei să mă laşi, bătrâne?! Nu te mai suport! se oțărî Swan.

Dar, deşi se răstea la el, nu simțea nici un fel de repulsie, nici împotriva feței creponate a celuilalt, nici împotriva mâinilor duhnind de zeamă tulbure ce se scurgea din trupurile Libelungilor atunci când împlânta în ei tăişul rece, nici împotriva celorlalte amănunte care-i caracterizau. Nu simțea decât că-l iubeşte pe omul cel mărunt şi pisălog, aşa cum îi iubea şi pe ceilalți doi, cu coase, care tăiau fără întrerupere de-a dreapta şi de-a stânga, ca la o zi de muncă la ogor, împrăştiind de jur împrejur capete cu ochi sticloşi.

— Trebuie să-i împiedicați cu orice chip să se ridice! repetau vorba prinsă din zbor, voci anonime, avertizând.

„Şi, în fond, ce mare lucru ar putea să facă dacă vor ajunge la Ocean?" se minuna Swan, deşi, când îşi amintea de cum dospiseră din apă şi cum praful multicolor devenise în atât de scurt timp Libelungii aproape maturi de azi, parcă-parcă se lăsa antrenat şi el de valul de suspiciune, presupunând că teama era, se vede treaba, că nu cumva, putând profita de atâta apă, praful fantomelor să nu cuprindă întreaga Planetă — sau chiar Universul.

8

Până la urmă au fost aduşi chiar şi sclavii proveniți din progenitura prizonierilor de la Marele Dezastru.

— Pe ei, băieți! le strigau vătafii care lucrau alături de cei pe care-i loveau cu biciul până la sânge. Nu trebuie să se ridice! Acesta e cuvântul de ordine!

Dar şi Libelungii se modificară esențial. Înalți, strălucind multicolor, îşi expunea piepturile cu mândrie. E drept, ochii tot închişi îi țineau, dar procedau cu o precizie care te făcea să te întrebi dacă nu cumva au ajuns să vadă prin pleoape. Asexuali, terni, se ridicau din mocirlă ca o sfidare adusă Eternității.

— Nu mai pot fi împiedicați, îi suflă bătrânul la ureche lui Swan. Hai să căutăm cai şi să le-o luăm celorlalți înainte, că după aceea va fi prăpăd.

— Eşti sigur, bătrâne? îl căută Swan drept în lumina ochilor.

— Da. În noaptea asta. Eu am mai văzut o dată.

— Şi aşa sunt întotdeauna? mai întrebă tânărul.

— Nu, aşa nu au mai fost niciodată. E de groază!

Masă compactă fusese antrenată de un turbillon central al cărui ritm se accelera continuu. Ființele cu ochii închişi, care nu păruseră a avea vreun scop precis în rătăcirea lor oarbă, se adunaseră într-o mişcare unică şi uniformă, modelându-i în rânduri regulate. Nici acum nu luau în considerație mulțimea brațelor ce-i secerau pe margini, fiindcă erau mulți, nenumărați, şi brațele secerau până la epuizare fără ca urmări sesizabile să poată fi percepute.

Swan şi bătrânul îşi încărcaseră câte ceva în traistele păduchioase, le aruncaseră pe doi cai şi aşteptau ceva mai încolo de teatrul evenimentelor. Se cățăraseră pe un tumul ca să vadă mai bine, şi, după atâtea zile de nemâncare, ronțăiau de zor rezervele din tainul cuvenit ce-i aşteptase intact la popotă până se ofilise de tot. Nimeni nu se atinsese de ceea ce li se cuvenea, fiindcă în aşezare nu mai rămăsese nimeni. Toți erau aici.

Dominând harta împrejurimilor la început nu fuseseră decât ei doi, ridicați în scări să scruteze zarea, folfăind. Apoi, treptat, în jur se mai strânseseră şi alții, tot mai mulți, călări, aşteptând. Barba colilie a bătrânului flutura în vântul aprig al înserării, impunând cunoaşterea unei taine la care ceilalți nu aveau acces. Din vreme în vreme, toate privirile se întorceau spre el. Dar bătrânul rămânea neclintit, privind departe în zare. Când noaptea s-a întins, pe toate colinele s-au aprins focuri cât cuprindeai cu ochii, demarcând limitele Pustiei de limitele Plantației oamenilor stratificați în valuri concentrice de impact: întâi mii, apoi milioane, apoi

miliarde, popoare de popoare, unii în spatele celorlalți: focuri până în zarea fără fund, strălucind din gorgan în gorgan până acolo de unde se ridică sorii din Oceanul pe care pluteşte Planeta ca o carapace de broască țestoasă, rătăcind prin Cosmos. Şi fiecare colină era ca un far în noapte, călăuzind calea de praf a unor corăbii nevăzute ce porniseră domol, în mare taină, împotriva Timpului, pe cursul unui Fluviu cu ape tulburi şi leneşe. Prin întuneric nu răzbăteau decât foşnete ciudate şi vuiet adânc, precum al mării, stârnit de talazurile celeilalte armii, nenumărate, ce pregătea ceva, acolo, la câțiva paşi de ei. Ceva neprevăzut şi de o colosală importanță, ceva care te făcea să te înfiori şi să strângi la piept cu mâna tremurând pelerina argintie antiradiantă sfâşiată pe alocuri.

— Şi, mai ales, țineți minte: când se vor ridica, nu trebuie lăsați să se mai aşeze nicăieri! Rosti sentențios bătrânul. Asta ne mai e speranța! Ăsta este acum cuvântul de ordine!

Şi ceilalți dădeau din cap, aprobându-l în tăcere.

9

Femeia trimisese copilul mai departe. Glasul firav o făcu să-şi înghită lichidul amar ce-i umpluse gura.

— Mămico, uite un înger!

— Ți-am zis să nu mai stai aici şi să te joci nițel mai încolo, în iarba înaltă... şopti femeia, străduindu-se să-şi stăpânească tusea insuportabilă.

— Mamă, mamă, ce e, ce s-a întâmplat?

Femeia îşi coborî în sfârşit privirea spre capul chilug al micuțului şi într-un gest necontrolat întinse mâna să-l mângâie.

— Doamne, Dumnezeule! repetă ea. Dă, Doamne, să treacă mai departe! Dă Doamne să nu se oprească din zbor tocmai aici! Du-l Doamne la vecinul de peste deal, du-l pe pustii.

Ochii ieşiți din orbite urmăreau evoluția suavelor creaturi pe sub cerul înalt parcă picurând de sânge.

Nu era decât un pui, cu figura deschisă, cu ochii întunecați şi goi, cu țeasta rotundă de metal, sticlind rubiniu în soare: un Libelung care abia deschisese ochii spre lume după un somn lung şi fără vise în care nu făcuse nimic altceva decât să repete programul automat al unor gesturi de neînțeles, pe care specia i le sădise în trup mai dinainte de a se naşte, urma o traiectorie, un sens care-l anima, confuz, lăsându-l pe drumul acesta ca pe o cale anume. Aripile fluorescente, cu striațiuni de holografie geometrică, băteau cu sute de mii de pulsații pe secundă, ținându-l suspendat în aer deasupra imaginii inedite ce i se reflecta feeric în căutătura-i spectroscopică. Astfel, jalnicul gard de nuiele împrejmuind ogorul străin îi apărea de acolo de sus ca o miraculoasă deschidere cu iradiație, ca un mirific curcubeu de viață, iar femeia îi făcea semne lui, lui în mod special, arătându-i mica formă spectrală de alături. Şi Libelungul se apropie să se coboare alături de ei, să-i aline. Simțea o milă fără sfârşit pentru zbuciumarea tragică a măruntelor creaturi, a viermilor aceia ce nu cunoşteau zborul, târându-se atât de aproape de pulberea tirană.

Dar când întinse mâna să-i mângâie, încercând să le ofere măcar un strop din tandrețea nespus de dureroasă şi amară ce-i umplea golul de sub armura metalică, ființele pulberii se repeziră, doborându-l cu lovituri feroce.

Fusese un Libelung foarte tânăr. Cuirasa îi cedă scrâşnind sub izbiturile lemnelor apucate la nimereală de muribundă şi de fiul ei.

— De ce nu a schițat nici un gest să se apere? întrebă uimit copilul.

— Libelungii nu se apără niciodată, îi explicase femeia.

— Bine, dar atunci de ce-i omorâm? mai întrebă copilul.

— Ca să nu se aşeze, răspunse femeia neatentă, trăgând cu urechea la tropotul ce se apropia. Ăsta este cuvântul de ordine.

Apoi tropotul s-a revărsat. Călăreții treceau chiuind sălbatic, agitându-şi armele ascuțite. Zărindu-i singuri, câțiva se avântară cu caii lor iuți peste brazde şi îi ajunseră.

Erau primul val.

10

Înaintea Libelungilor se rostogolea hoarda hăulind şi devastând teritoriile străine, profitând din plin de nesperata incursiune, căsăpind tot în cale, să nu se aşeze, să nu se oprească dia zbor. Era formidabil de plăcut să poți izbi între ochii ființelor coborându-ți din cer în cale! Să ai o spadă în mână, udă de spumă lăptoasă ce se scurge prin trupurile mai uşoare ale Libelungilpr tineri!

În urma primului val nu mai rămâneau decât norocoşii ce izbutiseră să se ascundă în vizuinele de sub pământ, fiindcă primul val era format din cei mai temerari, porniți năvalnic să prade, să sfâşie.

Al doilea val venea cu preşuri colorate desfăşurate-n vânt. Se cântau colinde, se cotrobăiau cotloanele, se răpeau femeile cu arcanul. Bărbații care nu suiau de îndată-n şa să se amestece cu hoarda, erau spânzurați cu capu-n jos de crengile de mărgean la poalele arborilor vitrificați ce străjuiau partea dinspre Câmpie a Culturilor luate în copite de caii iuți ai Pustiei.

Suntem oameni! Miliarde! Şi după noi vin Libelungii, care nu au voie să se aşeze!

Şi într-adevăr, după al doilea val, urmau Libelungii. Când poposea câte unul din zbor, era legat cu aripile de stâlpi şi transformat în rug viu. Cei din al treilea val, călărind tot timpul dedesubtul stolului, îi loveau din fuga calului, săgetându-i din zbor, doborându-i cu pietre, frângându-le gleznele. În urma stolului, Culturile rămâneau acoperite de cuirasele metalice sfâşiate.

Dar nici Libelungii nu mai erau aceleaşi ființe suave care se trasaseră cândva din colbul Pustiei de lângă Necropolă. Se făcuseră înalți, strălucitori şi lucioşi, cu chip săpat adânc în metal, cu trup de carapace solidă din titan şi aluminiu. Aripile sclipeau neîntrerupt şi, când veneau, orizontul se întuneca de un crepuscul de ev. Miliarde rămâneau în urmă să se descompună sub soarele roşu al serei Planetei. Miliarde îşi continuau zborul înalt, triumfător. Din clipa în care veniseră pe lume nu se hrăniseră cu nimic. Crescuseră şi se dezvoltaseră din sine, germeni de nestăpânită energie, ridicându-se să treacă peste supliciul lumii acesteia şi să ajungă acolo unde erau destinați să pogoare. Nimic nu-i putea opri. De data ăsta nimic nu avea să-i împiedice să-şi atingă țelul tainic spre care se urniseră de fiecare dată în entelehii tot mai sublime, către o victorie de neînlăturat.

11

Swan călărea alături de bătrân. Hrana se isprăvise şi ajunseseră să se spioneze între ei. Dormeau în şaua calului, cu sabia în mână, gonind neîntrerupt pe sub stolul care se îndrepta, în linie perfect dreaptă, spre țelul nebulos.

— Nu trebuie să-i lăsăm să se aşeze! strigă bătrânul.

Dar lui, în şoaptă, îi dezvăluise demult că nu-i vor mai putea opri ca-n alte dați.

Şi Swan privea acum cu interes şi stimă spre ființele din norul compact sub care călăreau zi şi noapte, aducând întunericul pe unde treceau.

— Oare de ce-or fi trecând peste ogoare? Dacă ar fi luat-o de-a dreptul pe calea cea mai scurtă către Ocean, de mult ar fi ajuns, şi noi nu le-am mai fi putut face nimic, se minună Swan.

— Poate că nu Oceanul le este ținta, ci, cine ştie, vreun loc anume...

Se roteau neîncetat, stârnind vârtejuri şi curenți ce le fluturau panaşele, lăsând să cadă de deasupra o fulguială eternă de îngeri sfâşiați. Cu toate astea, norul continua să existe, plutind apăsător sub cer şi indicând că o săgeată SENSUL.

12

Ajungând la limitele cele mai avansate ale Zonei Locuite, cea mai mare parte a cavalerilor descălecară, renunțând. El şi bătrânul îşi continuau însă drumul, călărind în tăcere, şold lângă şold, steguleț de lance lângă steguleț de lance, cu spadele bătând ritmic peste crupă caii violeți. Şi Swan realiză pentru prima dată că, deşi stătuse lângă bătrân ani şi ani în şir, o viață de om, nici măcar acum nu ştia cum îl cheamă, nu avusese niciodată curiozitatea să-l întrebe ce nume poartă, dar, îşi zise, în fond ce importanță ar putea avea numele?

Ce adânc întipărită în memorie purta imaginea Libelungului ăluia căzut din înalt, care îi privise liniştit cum vin, ridicându-se respectuos în picioare, cu aripile frânte! Se apropiaseră în galop şi, când ajunseseră, se scrutaseră unul pe altul o vreme, cu curiozitate. Şi Swan întinsese mâna, cuprins de un tremur de emoție, să pipăie anvelopa lucioasă şi rigidă a cărei înfățişare se schimbase din nou. La atingere, îi stârnise o senzație străină şi pielea i se încreți se de un frig lăuntric. Privind, se aşteptase la complet altceva.

Atunci bătrânul îi întinsese spada şi Swan, apucând-o cu amândouă mâinile, o ridicase deasupra capului, cu ochii în ochii de gheață ai Libelungului. Când tăişul a căzut, şfichiuind aerul, din trupul distrus nu a scăpat nici un geamăt. Un om, o femeie chiar, lovit de moarte, geme, rosteşte ceva, blestemă, mulțumeşte sau plânge măcar. Dar zvârcolirile Libelungului erau mute.

— Poate că n-au limbă, îşi dăduse cu părerea, dar bătrânul clătină dezaprobator din cap.

Cavalcada continua pe Pământul de la Capătul Lumii. Au pătruns într-un oraş gigantic, mult mai puțin afectat decât Necropola din Câmpie, semnalând o zonă în care se folosiseră arme curate. Copitele cailor sunau prelung pe caldarâmul străzilor dintre blocurile care rămăseseră, tot aşa cum vor fi fost şi odinioară: fără uşi, fără ferestre: simple paralelipipede intacte urmărite indiferent de trapul cailor, legănat, cum defilează pe lângă ei, în veşnicul crepuscul ce domnea sub norul Libelungilor...

— Păşeşti prin Cetatea Eternă, îi spuse bătrânul!

— Prin cetatea ce? întrebase el, crezând că nu a auzit bine.

Au mers neîntrerupt prin Oraşul bântuit de hoituri bine conservate. Apoi, brusc, Oraşul se cufunda în Ocean. Din larg se mai înălțau până deasupra apei construcții scufundate, dar la locul unde valurile izbeau uscatul se formase o plajă îngustă. Înaintea plajei se deschidea o piață vastă, înconjurată de coloane până la cer.

Acolo au pogorât Libelungii. Deşi nu mai rămăseseră din cei plecați cândva din Pustie decât a milioana parte, probabil, erau totuşi mulți, zdrobitor de mulți.

— S-a sfârşit, murmură bătrânul.

Într-adevăr, nu mai era nimic de făcut. Vârtejul se lăsa, deşteptând un vânt puternic în timp ce soarele îşi făcu apariția din nou pe cerul senin şi roşu. Talazurile verzi-plumburii se izbeau de stânci, răspândind în aer irizații de curcubee. Mortăciunile de pe mal, curate şi frumoase, ca noi, îşi mişcau alene, duse de curenți, membrele.

Libelungii se strânseseră în cercuri concentrice. Pâlcurile de călări dădură iureş cu lăncile în cumpănă. Vârfurile oțelite au răpăit ca grindina pe carcasele lor de za, dar preaînalții nici nu luau în seamă atacul furibund al cavalerilor din şeile cailor vineți cu capete de os alb. Oțelul izbit de cuirasele diamantate de călirea în stratosferă, scotea doar scântei, nemaipricinuind nici o pagubă. Swan şi bătrânul descălecară şi se strecurară prin împletitura omogenă de înaripate trupuri metalice către punctul central ce focaliza adunarea circulară. De jur împrejur se înălțau chipurile înalte şi neclintite, modelate în cel mai dur metal din Univers. Înaintea primului rând,

cu picioarele afundate în apă până mai sus de genunchi, un Libelung ca un far ridică spre cer tăişul sclipitor al braţului, despicând cu vuiet aerul, într-un gest măreţ, sacru, emoţionant. Soarele însângera aripile străvezii prin care se refracta în nenumărate nuanţe necunoscute, dezvăluind jocuri de imagini spaţiale abstracte, în relief. Cel ce părea a fi regele Cârdului îşi înălţă iar mâinile peste mulţimile nenumărate şi atunci, din piepturile puternice şi goale irupse un muget gutural, dar armonic, vibrând asemeni unei orgi ale cărei tuburi ar fi Istoria.

— Doamne-Dumnezeule! şopti bătrânul. Deci asta era! Deci asta e!

Părea că o tristeţe fără de margini le alina, acum şi pururea, sufletele răvăşite. Swan căzu în genunchi, cu faţa în nisip, smulgându-şi părul din cap cu amândouă mâinile şi izbindu-şi fruntea de o dală de mozaic şlefuit ca un cristal.

Şi din ochii bătrânului se rostogoleau lacrimi mari, picurându-i de pe barba încâlcită în sân.

Şi cântecul Libelungilor creştea tot mai pătrunzător, luând o alură măreaţă şi dramatică, urcând sfâşietor, fără egal, deasupra Oceanului mort, deasupra Lumii pustiite. Grav, fără intonaţii, metalic, direct, zdrobitor, elevând spiritul către cele mai înalte culmi ale Abisului şi Dezolării. Cântecul Libelungilor de pe plaja unde Oceanul bate în zidurile Cetăţii Eterne.

Mihail Grămescu (1951-2014)

În ziua de **13 mai 2014** s-a stins din viaţă unul dintre scriitorii importanţi ai literaturii româneşti – **Mihail Grămescu**. A luptat eroic cu o boală nemiloasă, a scris şi s-a preocupat de scrisul confraţilor pe care i-a editat în antologii superbe, chiar şi în răstimpul scurt care i-a mai rămas – „**Balaurul şi Mioriţa”** (proză fantastică) –Ed. Eagle-2011, „**Cerul de jos**” –(poemul fantastic) – Ed. Virtuală, ş.a.

A fost distins cu două premii internaţionale la Moscova-1989 şi în Franţa -1990. A debutat editorial în 1981, cu volumul „**Aporisticon”** – Ed. Albatros, după care au urmat alte 15 volume (proză, poezie, teatru), a colaborat la numeroase publicaţii din ţară şi din străinătate. Fiu al unui traducător de excepţie, **Haralmabie Grămescu**, **Mihail Grămescu** s-a remarcat printr-o graţie şi profunzime impresionante de care se poate mândri orice scriitor de valoare. Generos cu confraţii săi, nu a primit în schimb o recunoaştere meritată din partea criticii „la modă”. Era un **nobil cavaler al condeiului**, nu s-a coborât la nivelul pretenţiilor absurde pe care le afişează mereu cei mai puţin dăruiţi decât el. Literatura fantastică românească şi-a găsit în opera acestui emblematic autor un reprezentant demn de a nu fi uitat. Premonitorii sunt versurile – „Coborâm deseori de din Ţara de Zi/Către Ţara de Noapte, unde nu vom mai fi/Coborâm deseori din Lumină în Vis/ Din Grădina de Sus, unde-s flori, în Abis”. A plecat în Grădina florilor veşnice, iar noi îl vom citi cu drag.

Marian Boris / 15 Mai 2014
http://www.luceafarul.net/

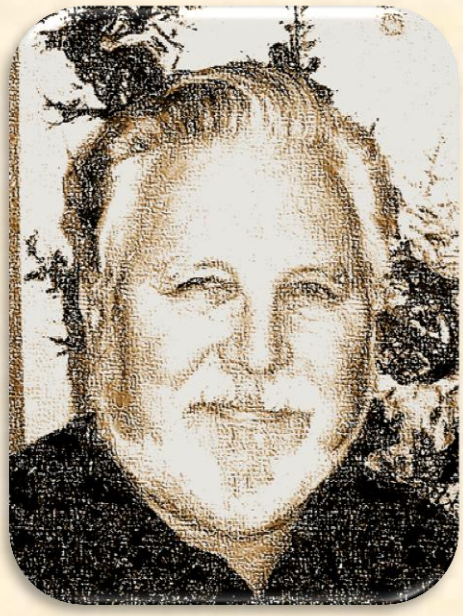

Special pentru VP Magazin

Sergiu Someşan

MICA MEA CONTRIBUȚIE LA SFÂRŞITUL LUMII

Sunt un profesionist. Nu este vorba de lipsă de modestie, dar cum altfel ați putea numi un om care are un cazier imaculat ca zăpezile de pe Kilimanjaro şi care a sustras la vremea lui cele mai celebre pietre prețioase din lume? Mi-au trecut de-a lungul vremii prin mână şi diamantul Hope, şi smaraldul Patricia, ca să pomenesc numai de cele mai cunoscute. Uneori, pentru variație, mai făceam să-şi schimbe proprietarul şi câte un tablou celebru, totuşi specialitatea mea rămâneau cristalele. Puținii cunoscuți care îmi ştiau activitatea mă bănuiau că am o slăbiciune pentru ele, dar, de fapt, aveam o slăbiciune pentru libertatea mea, pentru că era mult mai uşor să te strecori pe sub ochiul necruțător al camerelor de luat vederi cu o picătură de frumusețe pură, cum erau pietrele prețioase, decât cu un tablou fie el şi făcut sul.

Din acest motiv, printre colecționarii cu greutate eram socotit un fel de rara avis, pentru că nu-mi lăsasem aproape nici o comandă neonorată, odată acceptată. Dar şi tariful meu era pe măsură: un milion de dolari lovitura plus cheltuielile ocazionate de acțiunea în sine. Fără îndoială că au fost şi lovituri pe care le-am refuzat şi poate de aici îndelungata mea activitate profesională. Existau locuri pur şi simplu inaccesibile sau erau acțiuni care ar fi fost realizabile, dar a căror punere în scenă ar fi costat mai mult decât piatra în sine.

După mai mulți ani de activitate, aveam douăsprezece milioane în diferite conturi şi tot atâtea lovituri strălucite la activ; ajunsesem la jumătatea vieții şi tocmai mă întrebam dacă nu cumva ar fi cazul să mă retrag. Nu eram superstițios şi o eventuală a treisprezecea lovitură nu-mi crea emoții, dar parcă am avut o uşoară ezitarea atunci când am fost contactat iarăşi prin canalele obişnuite. Şi dacă, de obicei, numele clientului îmi rămânea necunoscut, de data asta l-am aflat chiar de la început, şi asta nu mi-a plăcut deloc. Despre Donald Koster auzisem şi eu la fel ca oricine citea ziarele, pentru că avea prostul obicei să nu lase să treacă măcar o zi fără să se scrie despre el. Un gest de caritate generos azi, un capăt de acuzare mâine şi o căsătorie cu o starletă poimâine nu puteau să-mi scoată din minte ceea ce bănuia toată lumea, şi anume faptul că principala parte a averii magnatului provenea din comerțul mai mult sau mai puțin legal cu arme.

Ce ar putea să-şi dorească un om de calibrul lui şi să nu poată obține prin alte mijloace, încât să fie nevoit să apeleze la mine? În seara când m-a primit în cabana lui singuratică din munții Apalaşi, undeva în apropierea vârfului Washington, încă nu mă lămurisem, deşi îmi întinsesem toate antenele pe care le aveam – şi nu erau deloc puține.

Odată prezentările făcute, secretarul lui care mă adusese la cabană se făcuse nevăzut, cum nevăzuți s-au făcut şi oamenii de la pază.

Mă instală într-un fotoliu, îmi aduse un scotch, apoi răscoli puțin buştenii care ardeau în cămin, dar toate acestea erau simple stratageme pentru a trage de timp şi a mă studia în voie.

— Îți plac filmele, domnule Grimson? Acesta era numele sub care mă cunoştea.

Am gustat puțin din pahar, gândind cu rapiditate: acesta era un soi de test sau era pur şi simplu o încercare de a începe o conversație? La gestul meu, care putea fi interpretat drept unul pozitiv, el continuă:

— În ultimul timp, nu prea mai am timp de ele, aşa cum probabil că nu ai nici dumneata. Dar, în tinerețe, filmele, mai ales cele de aventuri, mă fascinau. Nu ştiu dacă îți mai aduci aminte de „Indiana Jones şi Arca pierdută". Tot filmul este superb, dar finalul este pur şi simplu terifiant pentru un colecționar ca mine: un depozit întreg, plin cu artefacte care abia îşi aşteaptă colecționarul potrivit. Multă vreme am crezut că este o simplă găselniță a scenaristului pentru un final mai interesant…

Luă o înghițitură de scotch, mai răscoli puțin jarul, apoi se aşeză pe fotoliul din fața mea.

— Spre deosebire de clienții dumitale obişnuiți, care îşi bucură ochii cu pietricele sau nuduri, eu sunt un colecționar mai pretențios. Mie îmi plac artefactele ciudate şi deosebite…

Se ridică vioi şi deschise un seif încastrat la vedere în perete, de unde reveni cu o casetă. O aşeză cu grijă pe măsuța din fața noastră, apoi o deschise atent, iar în fața ochilor mei uimiți apăru celebrul craniu de cristal.

Zâmbi când văzu uimirea întipărită pe chipul meu şi spuse:

— Uneori, astfel de minunății apar ici-colo, în muzee sau în colecții particulare. Apoi, pe neaşteptate, ele dispar cu totul din atenția publicului şi prin mijloace specifice am aflat că nici nu apar în colecții particulare, aşa cum este a mea.

Împachetă cu grijă craniul în casetă, pe care-o puse apoi cu evlavie în seif, se aşeză la loc în fața mea şi-mi puse o mână pe genunchi, ca şi cum ar fi urmat să-mi spună un lucru de mare taină:

— Acum câteva luni a fost descoperită o sferă din acelaşi tip de cuarț ca şi craniul. Au numit-o Sfera Magică, dar, după numai câteva zile în care a fost studiată de specialiştii de la Smithsonian Museum, sfera a dispărut cu totul. Nu a fost furată şi abia după îndelungi cercetări am aflat că astfel de depozite, precum cel din film, chiar există şi în ele Guvernul adună şi îngrămădeşte, fără nici un scop aparent, un artefact după altul.

Scoase un dosar şi mi-l înmână:

— Ai aici tot ce te-ar putea interesa ca să dai în relativă siguranță lovitura – coduri de securitate, ore de patrulare… Tot ce ai nevoie.

Am dat să refuz, dar a făcut un gest de respingere a argumentelor mele înainte de a le auzi:

— O să îmi spui că nu este genul dumitale de lovitură, dar bănuiesc că zece milioane te vor face să te răzgândeşti şi să treci şi genul acesta de acțiuni în patrimoniul dumitale. Cinci milioane acum şi cinci milioane când îmi predai intactă Sfera Magică.

M-am răzgândit, într-adevăr, şi am luat dosarul gata să plec şi să mă apuc de treabă.

— Mai am o singură rugăminte, de fapt două, spuse Donald Koster înainte de a ne despărți. Lovitura aş dori să fie dată săptămâna viitoare, mai precis pe 21 decembrie 2012. După cum ştii, conform calendarului mayaş, atunci este preconizat sfârşitul lumii, iar genul de oameni care-şi fac veacul în acel depozit sunt predispuşi ca în aceea zi să urmărească orice altceva, numai artefactele de acolo, nu; cred că vor sta cu toții lipiți de televizoare, să prindă apocalipsa în direct. A, mai adăugă el, şi aş dori să nu deschizi absolut deloc cutia în care se află Sfera Magică. Mi-o aduci şi-atât…

*

Dacă referitor la prima condiție nu a fost nici o problemă, cu cea de-a doua se pare că nu avea să fie chiar aşa de uşor, şi asta din cauză că sfera, fie ea magică sau nu, era aşezată într-o simplă cutie din lemn şi nu era asigurată nici măcar printr-o încuietoare obişnuită, darmite vreun sistem complicat cu cifru sau alte minunății la care te-ai fi putut aştepta. Astfel că, atunci când am ajuns în garajul meu, am scos cutia din portbagaj şi am aşezat-o pe masă cu cât mai multă grijă. Valora totuşi zece milioane… După ce am iluminat-o cu o lampă puternică şi am cercetat-o cu o lupă, am hotărât că ceea ce era înăuntru valora zece milioane, indiferent dacă deschideam cutia sau nu. Am mai verificat o dată capacul, să nu aibă vreun sigiliu ascuns, şi l-am dat uşurel la o parte, pregătit pentru orice. S-a dovedit că nu era nevoie de atâtea precauții pentru că înăuntru, încastrată într-o structură metalică ciudată, se găsea o simplă sferă din cuarț, după cum zicea Donald Koster, deşi mie mi se părea că ar fi avut o structură mai complexă. Oricum, nu era ceva care să merite zece milioane de dolari, mai degrabă părea o sferă obişnuită, ce putea fi găsită prin bâlciuri cu cel mult zece dolari.

Şi totuşi, chiar înainte de a închide cutia, mi s-a părut că văd uşoare irizații în structura metalică ce încastra sfera. Mi-am plimbat degetele şi, sub apăsarea mea uşoară, din cutie a ieşit o formă tubulară, ca un mic microscop, iar sfera s-a înălțat puțin şi plutea acum liberă în fața obiectivului. Înainte de a-mi da seama ce fac, mi-am lipit ochiul de ocular şi degetele au găsit aproape fără să caute o rotiță de reglaj, încercând să potrivesc claritatea, deoarece acolo se zărea ceva. Am stins lampa, pentru că sfera avea propria ei luminescență şi, după câteva încercări, am început să văd mai bine. Norii mişcători arătau ca şi cum ar fi fost galaxii îndepărtate, iar mişcarea rotiței părea să nu fie oprită de nimic, aşa încât am tot apropiat un astfel de sistem până când în fața mea a apărut un sistem stelar cu vreo trei planete şi atunci mi-am dat seama că sfera era probabil un fel de hartă 3D a galaxiei, sau poate chiar a universului. Tot atunci mi-am dat seama că valoarea sferei era, în acest caz, nu de zece milioane, ci de… Am încercat să avansez o cifră, apoi mi-am dat seama că era neprețuită. Pe de altă parte, niciodată nu am fost tentat să-mi opresc obiectele pentru care fusesem plătit să le fur, doar n-o să încep tocmai acum!

Aveam să i-o dau lui Donald Koster şi apoi s-o uit, dar înainte să închid cutia mai aveam o singură curiozitate: oare aş putea să localizez Terra pe această insolită hartă? Şi dacă da, cât de mult m-aş fi putut apropia ca să localizez un anume loc de pe planetă?

Mi-am aplecat iarăşi ochii peste ocular şi am mai găsit câteva butoane cu ajutorul cărora am început să caut. Probabil că avea şi un sistem automat asemănător cu Google

Earth, dar funcționând telepatic, pentru că la un moment dat, fără să mai mişc din butoane, obiectivul s-a fixat pe ceea ce părea a fi Terra. A durat câteva minute până am localizat oraşul în care mă aflam, dar mult mai puțin până am găsit garajul. O rotiță pentru detalii fine, pe care am găsit-o instinctiv, m-a apropiat şi mai mult, apoi am rotit puțin butonul şi, într-un mod pe care nu mi-l pot explica, obiectivul a străbătut acoperişul din tablă al garajului, fără să lase nici o urmă, şi s-a focalizat asupra omului care studia preocupat o sferă la microscop. Am mai focalizat puțin şi acum obiectivul aproape atingea creştetul celui de la microscop, care părea să nu observe nimic. Încă o fracțiune de rotire şi i-am atins capul, şi chiar în acelaşi moment am simțit ceva atingându-mi ceafa şi imediat am ştiut ce este. Am ridicat imediat, îngrozit, obiectivul, până s-a depărtat suficient de sferă.

Îmi imaginam ce-ar fi însemnat această sferă în mâinile lui Donald Koster: trebuia s-o distrug şi să-i înapoiez banii. Aşa ceva nu trebuia să încapă pe mâinile nici unui om, dar mai ales în cele ale lui Donald Koster. Am desfăcut cu greu sfera din suportul metalic, am vrut s-o privesc mai bine, dar mi s-a părut că aud pe cineva la uşa garajului, aşa că am ieşit afară să verific. Strada era pustie, luminată de felinare şi de stelele strălucitoare ale nopții înalte de iarnă. Peste drum se afla un mic bar, unde un banner mare şi multicolor anunța: „21 decembrie 2012 – astăzi poate fi ultima zi, aşa că distrează-te!” – iar după aglomerația dinăuntru, părea că lumea într-adevăr se distrează. În capătul străzii au apărut două maşini care se apropiau repede. Le-am recunoscut imediat, aşa că am mai privit o dată la sfera din mâna mea, apoi trântit-o cât am putut de tare de podeaua de ciment de la intrarea garajului. În timp ce sfera se spărgea în mii şi miriade de cioburi multicolore, ca într-un nou Big Bang, m-am uitat în sus, spre cerul curat de iarnă. Am văzut cum stelele se sting încet una după alta şi un întuneric dens, ca de început de lume, a prins să se strângă în jurul meu…

„Zbor pentru a-mi elibera mintea de tirania lucrurilor mărunte”

Antoine de Saint-Exupéry

„Poate fi descrisă în cuvinte magia zborului ? Nu cred !”

Michael Parfit

Aripi

„...pământul nu este în nici un fel pus în față cu cerul înghețat din care coboară avioanele noastre. E simplu, altceva.

Nu se pot alătura, cerul din care venim şi pământul pe care călcăm, şi asta naşte surd, dureros, înăbuşit, o neliniște numai de noi ştiută...”

„Piloții îşi marchează viața după numărul de ore de zbor... orice alt fel de timp nu este demn de remarcat.”

Michael Parfit

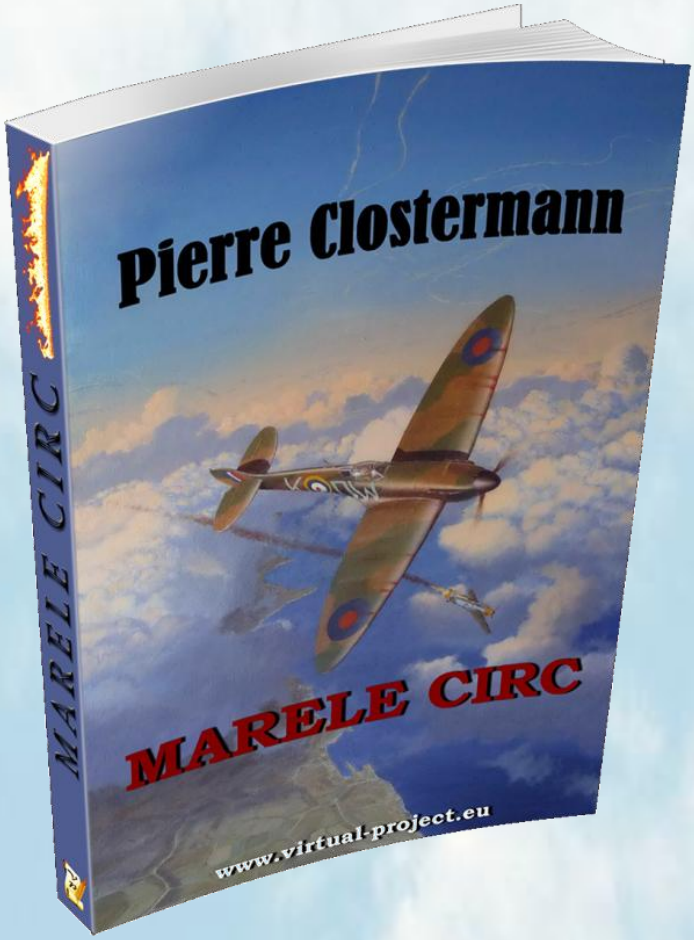

Pierre Clostermann

Marele Circ

amintirile unui pilot de vânătoare francez
(din Royal Air Force)
Original: Le Grand Cirque
Traducere
ELSA GROZEA

Lui Jaques Remlinger,
vechiul meu coechipier, în amintirea celor două sute de misiuni în care am luptat împreună.

Comandanţilor Mouchote şi Martell,
din Squadron 341 „Alsace”, şi tuturor camarazilor mei din Forţele Aeriene Franceze Libere morţi pentru franţa.

Camarazilor mei piloţi din R.A.F.
care, şi ei, au murit pentru eliberarea Franţei.

Vouă tuturor,
cărora vă datorăm atât de mult, şi asupra cărora uitarea se lasă atât de repede, vă dedic cu drag aceste pagini pe care voi le-aţi trăit…

VP MAGAZIN

continuare din numărul trecut...

• Cele dintâi victorii

Încă o zi care miroase a praf de puşcă. Prânzul este luat în mare grabă.

La 1:30 instructaj.

În după-amiaza aceasta obiectivul nostru este aerodromul din Triqueville, care va fi bombardat în stil mare de două valuri a 72 avioane *Marauder.*

Triqueville, situat în apropierea portului Le Havre, reprezintă cuibul uneia dintre cele mai bune escadre germane de vânătoare – faimoasa Richthofen cu „boturi galbene”...

Potrivit informaţiilor pe care le avem, au fost dotaţi recent cu ultimul model de *Focke Wulf, 190 A-6,* înzestrat cu un motor mai puternic şi, zice-se, cu voleţi de intrados speciali, care le permit să-şi ia repede tălpăşiţa.

Richthofen-ii sunt cu toţii piloţi selecţionaţi. Comandaţi admirabil de către unul din marii „aşi” ai aviaţiei germane, maiorul von Graff, ei s-au exersat pe noile aparate – cu foarte bune rezultate – în atacarea bombardierelor noastre pe timp de zi.

Am încercat înainte, nu o dată, să-i bombardăm la sol, să curăţăm terenul. Dar de fiecare dată ei au decolat înainte de bombardament şi au aterizat liniştiţi pe unul din cele trei terenuri de dispersare – Evreux-Fauville, Beaumont le Royer sau Saint-André.

Comedia a durat patru luni, dar astăzi R.A.F.-ul vrea să termine, cu atât mai mult cu cât Cartierul Genera! american al *Marauder*-elor a anunţat că se vor abţine de la efectuarea oricărei misiuni în sectorul acesta, dacă nu-i vom descotorosi de Richthoffen-i...

Aşadar, astăzi, Triqueville şi celelalte trei „sălaşuri” provizorii vor fi bombardate simultan.

În ce ne priveşte, în cazul că s-ar şi afla în aer, avem datoria să-i interceptăm cu orice preţ, să le dăm o lecţie zdravănă.

Prin urmare... fără nicio îndoială, lupta va fi crâncenă.

•

La *dispersal* mă aşteaptă o decepţie – nu figurez pe tabloul „sweep”-ului. Mă dezlănţui, acuz de nedreptate, mă înfurii... o întreagă comedie.

Martell, om de ispravă şi, poate ca să aibă pace, se înduioşează; mă ia ca numărul 2 al său.

N-am noroc. Abia am părăsit coasta engleză, că rezervorul meu suplimentar se întrerupe – probabil o înfundare, o blocare în conductele de benzină.

Drace! Ştiu prea bine că expediţia de astăzi ne poate duce foarte departe, spre sudul portului Le Havre, până la Rouen ori Evreux. După luptă – dacă se va dezlănţui – risc să fiu în mare criză de combustibil.

Ei şi, nu-mi pasă, rămân!

Canalul Mânecii apare învăluit în ceaţă, dar la 1 000 de metri mai sus timpul este minunat. Nici urmă de nor. La jumătatea drumului dintre Le Havre şi Rouen am şi început a desluşi, sub cerga de pâclă, Sena care se târăşte ca un şarpe mare, argintiu.

Sfâşiind tăcerea, glasul întărâtat al controlorului de zbor se face auzit în radio.

— *Hullo Turban Leader, Donald Duck and his boys are un already, and climbing hard. Can't give you any definite information yet*![1]

Donald Duck este numele codificat al lui von Graff. Un umorist de la serviciul Y l-a poreclit pesemne astfel, căci se pare că vorbeşte pe nas ca şi omonimul său, răţoiul lui Walt Disney!

Vulpea asta bătrână cunoaşte toate şiretlicurile şi ştie că cea mai bună ripostă constă în a ataca. *Marauder*-ele vor fi din nou în avans, de-i vom lăsa să ne scape printre degete.

Mouchotte, având astăzi comanda escadrei, se dovedeşte foarte stăpân pe sine, ca de obicei.

— *O.K. Zona, message received and understood. Turban out...*[2] şi continuă, anume pentru noi:

„*Turban and Gimlet, open your eyes*![3]

Observ, cu oarecare nelinişte, că în timp ce conduce patrula noastră, Martell se desprinde pe nesimţite de restul escadrilei şi începe să urce. Curând restul celor din escadrila Turban ne apar ca un şirag de mici puncte strălucitoare, răzleţite în azurul cerului.

— *Come-up a bit Yellows section*!...[4]

În timp ce ne recheamă la ordin, Mouchotte este întrerupt de un strigăt al Gimlet-ilor care zboară la 1 000 de metri deasupra noastră, în dreapta:

— *For Christ's sake, break Gimlet aircraft*![5]

Este vorba de bătrânul Donald Duck, care a aşteptat să trecem, cuibărit în bătaia soarelui, dimpreună cu toată ceata lui de piraţi... Urâtă ar fi putut să fie soarta escadrilei 611; numai o întâmplare a făcut ca unul dintre neozeelandezi să-i vadă venind. Ne-a atras atenţia la vreme, astfel că toată lumea ţine piept, în timp ce ei coboară cu 700 km pe oră...

Totul se petrece într-o clipită.

S.O.S.-ului escadrilei 611, Mouchotte îi răspunde executând un viraj cabrat, împreună cu patrulele Albastră şi Roşie, spre a-i veni în ajutor.

Astfel, ne găsim izolaţi, la 1 500 metri distanţă, sub locul propriu-zis al încăierării.

Martell ne face să virăm la stânga şi urcăm, spre a lua parte la bătălie.

Deodată zăresc o duzină de *Focke Wulf*-uri care, în zbor săgetat, cad glonţ din soare spre noi...

— *Focke Wulfs eleven o'clock Yellow*![6]

Sunt conduse de un minunat *FW-190 A-6,* vopsit tot în galben, lustruit şi strălucitor ca o bijuterie – primele au şi pornit să lunece în stânga noastră, la mai puţin de o sută metri şi se năpustesc asupră-ne...

Desluşesc cât se poate de limpede, în carlingile lungi şi transparente, siluetele piloţilor germani aplecaţi înainte.

— *Come-on Turban Yellow, Attack*![7]

Martell a şi plonjat de-a dreptul în formaţia duşmană. Galben 3 şi Galben 4 pierd imediat legătura şi ne lasă în chiar inima unui vârtej de boturi galbene şi cruci negre...

De data aceasta nici nu am măcar timpul să-mi fie cu adevărat frică. Deşi simt cum mi se strânge stomacul, o întărâtare frenetică pune stăpânire pe toată fiinţa mea! Iată răfuiala

---

[1] Alo, Turban, Donald Răţoiul şi băieţii lui au şi decolat şi urcă vârtos. Deocamdată nu vă pot da informaţii precise.
[2] Prea bine, Zona, am recepţionat şi înţeles mesajul... Turban a terminat...
[3] Turban şi Gimlet, deschideţi ochii!
[4] Patrula galbenă, apropiaţi-vă puţin!
[5] Pentru numele lui Dumnezeu, escadrila Gimlet, degajează!
[6] Focke Wulf-uri la ora 11, Galbenule!
[7] Înainte, Turban galben, atacă!

VP MAGAZIN

cea mare şi, puţintel, îmi pierd capul! Fără să-mi dau seama, scot strigăte de Piei-roşii, legănându-mi totodată cu putere *Spit*-ul…

Un *Focke Wulf* se şi desprinde de grup, târând după sine o spirală de fum negru, iar Martell, care nu-şi pierde timpul, s-a şi luat după un altul. Mă străduiesc, ca bun coechipier ce mă aflu, să-l urmez şi să-l acopăr, dar e mult înaintea mea şi cu mare greutate îi pot dubla răsturnările şi „Immelmann”-urile.

Doi nemţi se strecoară în foarfece în coada lui. Deschid focul asupra lor, deşi nu pot fi atinşi; îi scap, dar îi silesc să degajeze în direcţia mea…

Am noroc!

Execut iute o „lumânare”, un semi-tonou şi, înainte de a putea completa cele 180° ale virajului lor, mă aflu – de data aceasta la o distanţă potrivită – în spatele celui de al doilea.

O uşoară apăsare pe palonier şi îl prind în colimator. Abia de-mi cred ochilor, corecţia este uşoară, la mai puţin de 200 metri distanţă…

Repede apăs cu nădejde pe butonul tunurilor.

Minune! Fuzelajul avionului inamic se luminează de explozii. Prima mea rafală şi-a atins din plin ţinta.

Focke Wulf-ul ia foc imediat. Flăcări lungi, frânte, ţâşnesc din rezervoarele-i sparte, lingând fuzelajul. Ici, colo, lumini incandescente se îneacă în fumul gros şi negru care înfăşoară avionul…

Pilotul german se lansează într-un viraj al disperării. În văzduhul sfâşiat de vârfurile aripilor sale se nasc două dâre albe de condensare…

Deodată, *Focke-Wulf*-ul explodează ca o grenadă! O uluire nespusă, un nor negru şi frânturi de avion care zboară în jurul meu… Motorul se rostogoleşte ca o minge de foc. Una din aripile smulse de explozie coboară încet, răsucindu-se, arătându-şi alternativ faţa dinlăuntru de un galben pal şi cea exterioară, verde-măslinie…

Îmi urlu bucuria în radio, ca un puşti.

— *Hullo Yellow one, Turban Yellow 2, I got one*! *Jesus, I got one of them*![1]

Dar cerul este acum înţesat de *Focke-Wulf*-uri, care îmi dau târcoale, mă asaltează din toate părţile într-un dans al artificiilor de trasoare…

Nu mă slăbesc de fel. Am a face într-una cu treceri frontale, trei sferturi spate dreapta, stânga, care se succed…

Capul începe să mi se învârtească, braţele mă dor. Îmi scot sufletul, nu alta, căci să manevrezi cu *700* pe oră un *Spitfire* ale cărui comenzi sunt înţepenite de viteză înseamnă într-adevăr o muncă istovitoare… Mai ales la 8 000 metri altitudine!

Am impresia că mă sufoc sub mască şi reglez oxigenul pe „urgenţă”. O singură bătaie de inimă, uriaşă, îmi răspunde la tâmplele umede, în încheieturile de la mâini şi picioare…

Spitfire-ul meu ţine piept vitejeşte; suntem un singur trup, parcă ar fi un cal de bătălie bine dresat, iar motorul dă tot ce poate… Binecuvântez pe cei de la Rolls-Royce, pe toţi Inginerii şi muncitorii care au desenat, construit, asamblat cu pasiune această uriaşă piesă de ceasornicărie mecanică…

Şi tot zbătându-mă cum pot mai tare, economisind muniţiile, trag asupra *Focke Wulf*-urilor care îmi trec prin preajmă.

Cu coada ochiului îl zăresc pe Martell încheind socotelile cu un al doilea neamţ, ai cărui ampenaj se desface…

Manevrele mele, puţin nebuneşti, mă aduc la înălţimea unui *Focke-Wulf* asupra căruia mă arunc într-un picaj ucigător, fără să-mi mai pese de nimic altceva… Îl văd mărindu-se în colimatorul meu, frontal, cu aripile sale scurte, cu motorul în capotă galbenă, cu

[1] Alo, galben 1, te cheamă Turban galben 2, mi-a picat unul în gheare, l-am doborât!

fuzelajul care se subţie către ampenaj. Prin cupola de sticlă a carlingii sale întrezăresc pata albă a feţei pilotului ridicată spre mine…

Două rafale scurte şi prind corecţia bună de tragere. Carlinga zboară bucăţi, iar proiectilele mele ciuruie fuzelajul, chiar în spatele pilotului…

Furat de viteză, ajung deasupra lui. Instinctiv, împing manşa înainte, mă lovesc zdravăn la cap de parbrizul blindat, dar evit, la distanţă foarte mică, ciocnirea…

Reduc brutal din picaj şi îl văd pe neamţul meu lunecând în zbor planat, pe spate, în timp ce o dâră de fum negru îi izvorăşte din motor… O siluetă întunecată se desprinde din carlingă, se roteşte prin aer, urmează o clipă avionul, aninată parcă de el printr-un fir nevăzut… apoi, curând, văd floarea mare, gălbuie şi învoaltă a unei paraşute, ţintuită parcă locului, în timp ce *Focke Wulf*-ul îşi urmează ultima traiectorie…

•

Sunt năucit. Am doborât doi nemţi! Doi nemţi!

Mă umplu de semeţie, dar simt totodată o înfiorare continuă cutremurându-mă, iar nervii îmi sunt încordaţi…

Şi Martell? Cu el ce s-a întâmplat? O să creadă, te pomeneşti, că l-am părăsit.

Cerul este pustiu. Cu toate că încep să mă obişnuiesc, dispariţia instantanee a tuturor avioanelor mă uimeşte iarăşi.

Dezgustate, poate, *Focke Wulf*-urile care coboară în picaj spre baza lor, se şi mistuie în peisaj, la trei mii metri moi jos…

Toate, în afară de unul!

Când ridic capul, văd, mult mai sus, un *Spitfire,* cel al lui Martell, pesemne, şi faimosul *Focke-Wulf* galben. Toată gama înaltei şcoli îşi află acum teren de desfăşurare. E fascinant. Tonouri, viraje, bucle… Dar fără să câştige un pas unul faţă de celălalt. Deodată împreună de parcă s-ar fi înţeles, ei execută o degajare şi se atacă frontal. Curată nebunie… Şi *Spit*-ul şi *Focke Wulf*-ul *190,* trăgând cu toate gurile de foc, se năpustesc unul asupra celuilalt… Primul care va degaja este pierdut, căci îşi va expune negreşit avionul proiectilelor adversarului său…

Cu răsuflarea tăiată, văd pe loc unde anume va fi inevitabila ciocnire, văd *Focke Wulf*-ul fremătând, zguduit de şocul proiectilelor, apoi zdrobit într-o clipită!

Neatins, într-un chip miraculos, Spit-ul trece printr-o jerbă de sfărâmături în flăcări ce cad ca o ploaie…

•

Martell şi cu mine ne întoarcem împreună, dar eu nu mai am decât foarte puţină benzină şi sunt nevoit să aterizez la Shoreham, să alimentez. Sunt încă atât de nervos şi de întărâtat, încât nu a lipsit mult ca aterizarea mea să se încheie cu o catastrofă. Terenul este foarte scurt pentru un *Spitfire IX* şi sunt nevoit să frânez brusc, punând la grea încercare trenul de aterizare.

Înaintez până la camionul cisternă, aproape de turnul de control, tai contactele şi sar jos, cu un aer superior, de parcă pe chipul meu s-ar fi putut citi că abia cu câteva clipe în urmă doborâsem două avioane inamice…

Nu-mi pot înfrâna plăcerea de a telefona din watch-office[1] la Biggin Hill, oarecum pentru a-i preveni că sunt teafăr, dar mai ales, foarte mult, pentru satisfacţia de a anunţa, aşa ca într-o doară (privind totodată cu discreţie spre cei de faţă):

— A, Da, fiindcă tot veni vorba, am doborât două *Focke Wulf*-uri!

Este, poate, o copilărie, dar atât de plăcută…

Execut, aproape cu reculegere, primul meu tonou al victoriei asupra *dispersal*-ului.

[1] Turnul de control al aerodromului.

Martell confirmă prima mea izbândă – a văzul *Focke Wulf*-ul cuprins de flăcări. Cel de al doilea va fi probabil omologat datorită filmului.

•

Nu pot da geană în geană cât ţine noaptea şi-i otrăvesc pe toţi sergenţii de la popota subofiţerilor cu istoria luptei mele, repetată de mii şi mii de ori.

Pentru „Alsace" angajarea aceasta a însemnat un succes. Boudier a doborât un neamţ, iar Mouchotte şi Bruno au tras împreună asupra altuia. Mouchotte, foarte elegant, l-a dăruit numărului 2 al său.

Escadrila 611 a doborât şi ea trei. Ca prin minune, fără să mai punem la socoteală cele şapte avioane avariate, nu am avut nicio pierdere în oameni.

În seara zilei de 27 iulie primim o telegramă:

To the „Alsace" and 611 boys stop nine for naught is pretty good score stop keep it up stop.[1]

WINSTON CHURCHILL.

Spre completarea tabloului, peste trei zile aflăm următoarele: radioul german a anunţat că maiorul von Graff decorat cu Crucea de fier cu spade, frunze de stejar şi diamante, a fost rănit în cursul unei lupte eroice date împotriva unor forţe duşmane mult superioare numericeşte...

După această confirmare a victoriei lui Martell asupra *Focke Wulf*-ului galben, bietul de el trebuie să plătească, într-un număr impresionant, rânduri de băutură tuturor.

• Maiorul Mouchotte pleacă

27 august 1943

Al treilea *show*[2] al zilei!

La Biggin Hill căldura este înăbuşitoare.

Instructajul are loc după ceai. Fără îndoială, va fi o misiune de însoţire interesantă.

Patru valuri de câte 60 de *Fortăreţe Zburătoare,* fiecare trebuind să bombardeze la 20 minute interval o pădure la sud-vest de Saint-Omer. Se semnalase acolo prezenţa unei divizii blindate germane.

Escadra noastră trebuie să escorteze prima formaţie de bombardiere americane. Adică, în total, 24 de *Spitfire* (12 din escadrila 341 şi 12 din a 485-a neozeelandeză)

Ca escortă, e slab. Strategii de la „Eleven Group"[3] hotărăsc că Luftwaffe nu va avea timpul material să se concentreze asupra primei *box*[4] şi că grosul luptei se va desfăşura probabil la al doilea şi al treilea val, care vor fi puternic escortate...

La operaţia aceasta participă cele două escadrile de *Spitfire* XII de la Tangmere, opt escadrile de *Spit VB,* escadrele din Hornchurch şi Kenley, precum şi o escadrilă de *Spit VI* – a 117-a – care ne va urma îndeaproape la mare înălţime.

---

[1] Băieţilor din „Alsace" şi celor de la 611 Stop nouă victorii fără pierderi înseamnă un rezultat toarte frumos Stop continuaţi Stop Winston Churchill. (Churchill realizează un joc de cuvinte cu „nought", care înseamnă nimic şi cu „nine", care înseamnă nouă.)

[2] „Circ" – denumire dată de R.A.F. misiunilor importante. (n.a.).

[3] Divizia a 11-a aeriană.

[4] Denumire acordată unei Formaţii de Fortăreţe Zburătoare în formă de cutie.

Patrusprezece grupuri de *Thunderbolt,* aparţinând Armatei a 8-a aeriene americane, trebuie să participe şi ele, în rezervă, la operaţie.

Când ne întoarcem la *dispersal*, tabloul de afişaj informează asupra ultimelor amănunte. Sunt numărul 2 al maiorului Mouchotte. Pornirea motoarelor, la ora 18:03. Plecarea pe rută şi decolare la 18:05 spre Hardelot, unde trebuie să întâlnim la 18:40 *Fortăreţele* care zboară la 18 000 picioare.

Bătrânul meu taxi NL-B se găseşte lângă NL-L-ul comandantului.

Totul a şi fost pregătit, paraşuta se află pe aripă, casca agăţată de manşă, iar mănuşile prinse între maneta de gaze şi maneta de comandă a pasului elicei.

Mă instalez. O ultimă privire asupra tabloului de bord. Tommy îşi vâră braţul în carlingă, pentru a cupla contactul la mitraliera foto. Verifică glisierele cupolei cabinei.

Totul e gata: temperatura uleiului la 40, radiatorul la 10, iar flettnerele în poziţie. Încerc colimatorul.

Astăzi aerul este apăsător, iar eu, închingat în acea Mae-West a mea şi datorită hamurilor paraşutei şi centurilor de siguranţă, simt că mă înăbuş.

Maiorul Mouchotte începe să se lege în chingi. Pentru prima oară de când îl cunosc şi-a îmbrăcat peste tricoul alb vestonul de uniformă. Îl aud pe Pabiot care, în treacăt, îi vorbeşte despre asta.

— Ah, îi răspunde Mouchotte râzând, nu se ştie niciodată… prefer să fiu gătit… să sfârşesc chipeş…

Şase fără două minute. Îi văd silueta subţire strecurându-se în carlingă şi, înainte de a-şi pune casca şi masca de oxigen îmi face un *thumbs*-up[1] însoţit de surâsul irezistibil, totodată amical şi încurajator…

•

Ora 18 şi 03 minute. Zgomot de tunet, motoarele pornesc unele după altele…

•

Abia ajuns pe la mijlocul Canalului Mânecii, simt că lucrurile nu merg bine.

— *Hurry-up Turban Leader, the big-boys are about to be engaged*![2]

Carevasăzică strategii şi-au vârât degetele în ochi. Nu numai că nemţii reacţionează, dar *Fortăreţele* – care de obicei întârzie – au un avans de cinci minute. Se învârt în loc cu disperare, între Boulogne şi Calais, fără să cuteze să meargă mai departe neescortate.

Accelerăm, 2 600 turaţii, plus 6 la avans şi urcăm.

În sfârşit, zăresc în depărtare *Fortăreţele* – în formaţie impecabilă, ca de obicei. La prima vedere nimic neobişnuit, în afară de piramida apărării antiaeriene care se înalţă din Boulogne.

Controlorul de zbor începe să ne calce pe nervi:

— *Twenty-five Huns, over Abbeville, 15 000*'; *climbing*!

— *30 plus over Saint-Omer, 20 000*'; *going West*!

— *15 plus ten miles South of Hardelot, no height yet*!

— *40 plus five miles from the big boys, 25 000*'; *about to engage*![3]

Toată aviaţia germană este astăzi în picioare! Se încinge treaba, nu glumă!

Ne aflăm aproape pe verticala capului Gris-Nez, la 22 000 picioare când, deodată, îi zăresc pe nemţi.

---

[1] Semn cu arătătorul în sus, folosit în genere pentru a arăta că totul este în ordine.

[2] Grăbeşte-te, Turban, „băieţii cei mari" vor fi angajaţi dintr-o clipă în alta!

[3] Douăzeci şi cinci de nemţi la verticala Abbeville-ului la 15 000 picioare.
Alţi treizeci şi mai bine deasupra Saint Omer-ului la 20 000 picioare, Cap Vest.
Mai mult de cincisprezece, la zece mile sud de Hardelot. Încă nu am înălţimea.
Mai mult de patruzeci, la cinci mile de „băieţii mari", 25 000 picioare, se pregătesc să atace.

Vreo treizeci de *Focke Wulf*-uri, la opt sute de metri deasupra *Fortăreţelor,* încep să coboare în şir indian, două câte două; masa bombardierelor apare în străluminarea a mii şi mii de puncte de foc – proiectile explozive nemţeşti care îşi ating ţinta, ori mitraliere Colt care ripostează.

Mai sus simţi în lumină, un întreg viermăt de *Focke Wulf*-uri, dezvăluit când şi când de licărul fugar al unei aripi îmbăiate de soare.

Pe un ton rece, ca la o aplicaţie, Mouchotte începe să împartă ordine:

— *Come-up Gimlet Squadron*![1] adresându-se escadrilei 485, pe care o plasează în aşa fel, încât să ne acopere dinspre soare…

— *Turban and Gimlet drop your babies*![2]

Trecem la rezervoarele principale de benzină şi ne descotorosim de cele suplimentare.

Totul este pregătit pentru bătălie. Dintr-o singură mişcare a degetului mare scot butonul de siguranţă al tunurilor şi răsucesc contactul colimatorului.

Un curent electric pare să însufleţească escadrila, iar cele 12 *Spitfire* încep să se agite, să-şi legene aripile şi să gliseze la dreapta şi la stânga.

Toată lumea deschide larg ochii.

— *Hullo Turban Leader, six aircrafts at nine o'clock above.*[3]

— *Hullo Turban Leader. Yellow one calling, about ten Focke-Wulfs to four o'clock above*![4]

Este vocea calmă a căpitanului Martell. Simţi că jubilează la gândul marii răfuieli care se apropie.

Ne aflăm acum la treizeci de kilometri buni în interiorul Franţei. La stânga şi sub noi, *Fortăreţele* sunt învăluite de o nedesluşită masă de *Focke Wulf*-uri – aproape o sută.

Ce putem face? Nu avem nicio putere.

Fără noi, ar fi două sute. Restul îi ţinem la respect prin prezenţa noastră. Dar nu pentru multă vreme!

— *Turban Red Section Break Port*![5]

Urletul din căşti îmi sparge timpanul. O fugară privire spre stânga îmi dezvăluie avalanşa celor treizeci de *Focke Wulf*-uri 190 care se rostogolesc din soare. Primele trei se şi află la 800 metri de mine, în coada mea…

— *Turban Squadron, quick 180 port Go*![6]

Un neamţ deschide focul; trasoarele trec la cincisprezece metri de extremităţile planurilor mele. Nesănătoasă treabă, fără îndoială.

Deschid complet gazele, trag cu disperare de manşă, spre a-l urma pe Mouchotte care execută un viraj strâns urcând aproape vertical.

Am tras prea brusc. Motorul se îneacă timp de o secundă preţioasă şi rămân uluit, în timp ce primii nemţi încep să defileze printre patrulele noastre ca nişte bolizi…

După o zguduitură puternică, motorul îmi porneşte iar, însă prea târziu; am şi pierdut contactul cu patrula mea, pe care o zăresc la o sută metri mai sus urcând în spirală…

N-au decât: execut un tonou lent care mă face să ajung la o sută metri de un *Focke Wulf* asupra căruia trag o rafală lungă, cu proiectile de 20 mm, cu corecţie de 40 de grade.

L-am scăpat!

---

[1] Veniţi cu mine, escadrila Gimlet!
[2] Turban şi Gimlet, aruncaţi-vă pruncii!
[3] Alo, Turban! Şase avioane la ora nouă, deasupra.
[4] Alo, Turban! Galben 1 te cheamă, aproximativ 10 *Focke Wulf*-uri la ora 4, deasupra.
[5] Patrula roşie a lui Turban, degajaţi la stânga!
[6] Escadrila Turban, 180° la stânga, repede!

Viraj strâns, pentru a degaja spre stânga şi iată-mă în linie paralelă cu alţi doi nemţi, două minunate avioane *Focke Wulf 190,* nou-nouţe, lucitoare, cu capota vopsită în roşu, cu cruci mari, negre, conturându-se pe fuzelajul ocru şi verde măsliniu!

Zzzz! Alte trei spintecă aerul la câţiva metri sub mine, asemenea unor fulgere, legănându-şi scurtele lor aripi gălbui.

Hotărât lucru, treaba merge prost…

Deasupra e încă şi mai rău. Aud în radio strigătele unora şi ale altora. Căpitanul Martell îşi conduce patrula cu măiestrie. Glasul limpede al maiorului Mouchotte încearcă să unească cele două escadrile – strigătele de ajutor, strigătele zălude şi întârâtate slobozite de neozeelandezi, una ori două înjurături pariziene bine sărate…

Încep să mă zbat ca un diavol, mă învârt, fac volte peste volte, văd negru pe dinaintea ochilor, iar masca de oxigen, smulsă de G-uri[1] îmi juleşte pielea nasului. Îmi mut gâtul din loc tot cercetând mulţimea de avioane care îmi mişună pe dinainte într-un talmeş-balmeş înspăimântător…

Deodată mă regăsesc într-un colţişor de cer oarecum liniştit. Jur împrejur se învârtejesc *Spitfire* şi *Focke Wulf*-uri.

Patru dâre verticale de fum negru şi gros, care se anină de văzduh fără să se destrame, marchează traiectoria fatală a patru avioane ale căror sfărâmături sunt mistuite de flăcări pe sol şi risipite prin pajişti la opt mii metri mai jos…

Pretutindeni încep să înflorească paraşute.

•

Ce mai aşteaptă controlul de zbor pentru a ne trimite întăriri? Suntem 24 împotriva a 200 – nu avem nicio scăpare.

Din fericire, pare paradoxal, o scoatem totuşi la capăt, căci *Focke Wulf*-urile sunt mult prea numeroase şi se stânjenesc între ele.

Retragerea ne este însă tăiată.

Să zbori mai mult de treizeci de secunde fără viraje bruşte pe stânga şi pe dreapta, ar însemna adevărată sinucidere.

Ceea ce mă face să turbez este că din atâţia nemţi câţi roiesc în jurul meu nu pot omologa nici măcar unul.

•

În sfârşit, ocazia se prezintă.

Două *Spitfire* pică la firul ierbii, urmărind un *Focke Wulf*. Nevăzut, un altul se strecoară în coada lor şi trage. Văd dârele de fum care se înşiruie din cele patru tunuri… Doi neozeelandezi, fireşte: vioiciune, dar şi multă inconştienţă.

Încerc să-i previn.

— *Look aut the two Spits following that Hun Breack*![2]

Este vag ca apel, dar nu am putut citi matricola individuală a aparatelor.

Trec repede pe spate – o privire la dreapta, una la stânga. Atac ultimul F.W.-190 din trei sferturi spate. În clipa în care deschid focul, mă zăreşte şi degajează la dreapta picând.

Al meu va fi.

Vitezometrul indică creşterea vitezei – 700, 740, 780 km la oră… Apăs pe trăgaci, iar reculul tunurilor îmi cutremură *Spit*-ul. Neamţul nu are stâmpăr, dar e prins clar în colimator – cinci grade corecţie – distanţa e de două sute metri – Zbang! Zbang! Zbang! Trag rafale scurte…

Trei explozii pe aripa dreaptă, între fuzelaj şi crucile negre…

Avem acum mai mult de 800 km pe oră!

---

[1] Efectele accelerațiilor bruște.

[2] Atenţie! Voi, cele două *Spitfire* care-l urmăriţi pe neamţul ăsta: degajaţi!

Un proiectil îi loveşte carlinga a cărei cupolă zboară trecând la câţiva metri doar de avionul meu…

Câştig teren. Continui să trag de-aci înainte la o distanţă mai mică de o sută metri şi desluşesc chipul pilotului care se întoarce; are ochelari şi seamănă cu o insectă ciudată.

Redresăm. Urmărirea continuă în palier.

Apăs încă o dată pe butonul multiplu şi, de data aceasta, declanşez toate armele – o pereche de tunuri şi patru mitraliere – ca să termin!

Două proiectile explodează simultan la baza motorului, iar postul de pilotaj scuipă un nor de fum negru. Pilotul dispare.

Încet, *Focke Wulf*-ul trece pe spate. Nu mai suntem acum decât la 300 metri altitudine… pe sub aripile noastre se văd defilând drumuri şi sate… Prin fum se zăresc acum câteva licăriri pâlpâitoare. E atins de moarte.

Coborâm tot mai mult. Trec pe lângă o clopotniţă.

Trebuie să reduc complet gazele, spre a nu-l depăşi pe neamţ.

Mi-am epuizat muniţia, iar acum, ori de câte ori apăs pe buton, nu mai aud decât şuierul aerului comprimat şi pocnetul chiulaselor care armează în gol.

Totuşi i-am venit de hac.

Rămas pe spate şi cu o viteză înspăimântătoare, *Focke Wulf*-ul atinge pământul, lunecă semănând sfărâmături incandescente, lasă în urmă o dâră de benzină ce s-a aprins, spintecă două garduri vii şi se striveşte de un taluz, într-o orbitoare jerbă de scântei.

Fascinat, nu-mi mai rămâne decât timpul să degajez, spre a ocoli un şirag de stâlpi de telegraf.

Urcând din nou în spirală, cu motorul în plin, mai arunc în urmă o privire. Iarba îmbibată de benzină formează o cunună de foc în jurul scheletului calcinat al *Focke Wulf*-ul, iar fumul gros luat de vânt porneşte greoi spre satul Hazerbrouk, din apropiere de Sercus.

Dar s-a terminat: trebuie să mă întorc în Anglia. Determin rapid punctul: mă aflu la est de pădurea care mărgineşte aerodromul Saint-Omer. Încep să-mi mai trag sufletul, dar nu pentru multă vreme. Acolo sus, în tării, bătălia continuă. De la radio aflu că Buiron a dobândit un neamţ.

•

Câteva secunde mai târziu aud glasul maiorului Mouchotte lansând ultimul apel:

— *I am alone*!…[1]

Aprigă luptă, de vreme ce un conducător de escadră – mai ales cel al Biggin Hill-ului – a rămas atât de izolat!

•

Deasupra mea treburile merg tot prost…

Îmi dau repede seama de lucrul acesta.

În chiar clipa în care am pus discret capul compas pe Anglia, un grup de *Focke Wulf*-uri se hotărăşte să ia seama la acel sărman *Spitfire* izolat, care pare să nu se prea simtă în largul său.

Cu manşa trasă mult spre pântece, cu 3 000 turaţii şi 20 la avans, urc cu disperare însoţit de *Focke Wulf*-uri – două la dreapta, două la stânga, la numai câteva sute de metri. Dacă izbutesc să ajung la înălţimea celei de-a doua trepte a compresorului, înainte de a fi doborât, înseamnă că i-am păcălit.

1 800 metri. Am nevoie de motor în plin cam două minute ca să ajung la patru mii de metri. Altfel spus, două secole în condiţiile actuale.

[1] Am rămas singur!

3 800. Simt sudoarea prelingându-mi-se pe marginile măştii de oxigen, iar mănuşa dreaptă e udă leoarcă!

Rrrran, compresorul meu porneşte înainte ca ei să poată trece în poziţia de tragere!

În disperare de cauza, unul dintre nemţi îmi trimite o rafală, dar nu mă nimereşte. Acum mă descotorosesc uşor de ei şi, pentru moment, sunt salvat.

Chiar pe coastă, deasupra portului Boulogne, reuşesc să ajung din urmă patru *Spitfire* în formaţie defensivă impecabilă. Mă apropii cu prudenţă, lăsându-mă recunoscut. Identific matricolele avioanelor NL-C, NL-A, NL-S şi NL-D – neîndoios este patrula „Galben", iar prin radio Martell îmi dă voie să mă alătur lor.

Focke Wulf-urile mai atacă vreme de cinci minute.

Dacă mai durează mult, suntem pierduţi, căci nu vom avea destul carburant ca să ajungem la coasta engleză, iar nemţii ştiu bine acest lucru…

Deodată, cerul se umple de dâre de condensare – două sute cincizeci, poate, în formaţii de câte patru, sosesc dinspre nord. Sunt acele *Thunderbolts* (în sfârşit, ca nişte carabinieri!) care, totuşi, vin să ne apere pielea.

Focke Wulf-urile, de asemenea în pană de muniţie şi cu rezervoarele aproape golite, nu mai stăruie, şi se aruncă, toate, în picaj, mistuindu-se în pâcla serii ce coboară…

Aterizăm la Manston, primul aerodrom de pe coastă.

Acolo dăm peste o harababură îngrozitoare. Reacţia Luftwaffe-i, într-un sector atât de puţin frecventat, a surprins neplăcut pe toată lumea. Nemaipomenită îngrămădire de avioane. O *Fortăreaţă* s-a zdrobit în mijlocul pistei. Necunoscând consemnele, avioanele *Thunderbolt* aterizează în fel şi chip. Perimetrul bazei este înţesat de *Spitfire,* de *Typhoon*-uri şi de alte avioane de toate tipurile, care aşteaptă cisternele de aprovizionare cu benzină. Bieţii băieţi de la serviciul de control se agită cu fanioanele lor galbene, trag rachete roşii în toate părţile, încearcă să parcheze la un loc avioanele fiecărei escadrile…

Regăsim pe câţiva dintre camarazii noştri. Fifi a intrat pur şi simplu cu botul în pământ, *Spitfire*-ul său a rămas cu coada în sus, iar elicea vârâtă în sol arată tare ciudat.

Ne numărăm – nu suntem decât zece. Lipsesc maiorul Mouchotte şi sergentul major Magrot. Dăm buzna la telefon.

La Biggin Hill nu se ştie nimic, controlul de zbor a pierdut orice urmă a lui Mouchotte; nu este semnalat la niciuna din bazele de salvare.

Multe speranţe de-aci înainte nu mai avem, căci de un sfert de ceas şi mai bine rezervoarele sale trebuie să se fi golit.

Grea lovitură. Avem cu toţii mutre mohorâte!

Când decolăm, spre a ne întoarce la Biggin, soarele începe să coboare în mare, iar pâcla deasă ce tiveşte orizontul învăluie câmpul de bătaie pe care, cu puţin înainte, au căzut doi dintre ai noştri…

Aterizăm, cu luminile de poziţie aprinse: în întuneric, în faţa *dispersal*-ului, observăm câţiva inşi tăcuţi. Tot personalul escadrilei se află acolo – cei care au zburat astăzi, Group Captain Malan, comandantul de escadră Deere, Checketts – aşteptând cu nelinişte noi veşti, o fărâmă de informaţie, atât cât să poată fi hrănită totuşi nădejdea…

Maiorul Mouchotte: Crucea de război, tovarăş al Eliberării, D.F.C…

Va fi fost pentru noi comandantul exemplar, drept, îngăduitor, îndrăzneţ şi calm în luptă, un francez adevărat, cu suflet călit şi care ştia să insufle respect în orice împrejurare.

VP MAGAZIN

• Radar în zori

26 septembrie 1943. Ora patru dimineaţa.

Ies pe bâjbâite din cameră şi mă îndrept spre sala de mese, unde o *Waaf,* somnoroasă, mă serveşte cu ouă şi costiţă.

Când ies din nou afară, cerul este încă negru şi câteva stele clipesc în văzduhul de gheaţă. Aud, dinspre *dispersal*, sforăitul unui motor. Este probabil cel al *Spitfire*-ului meu pe care mecanicii îl încălzesc.

În trecere mă opresc la camera de informaţii, unde mi se dau ultimele detalii privind misiunea pe care o am de îndeplinit.

Trebuie să merg singur pentru un zbor de reglare a staţiilor de radiolocaţie care ne controlează. Pornind de la coasta engleză, trebuie să iau un cap compas direct de 145 grade, atingând totodată o altitudine maximă, ceea ce mă va aduce deasupra oraşului Beauvais, la aproape 10 000 metri. Apoi trebuie să urc în linie dreaptă către Saint-Omer şi să anunţ în clar, prin radio, poziţia pe care o am faţă de punctele de reper date.

Singura mea şansă de a ieşi basma curată este să acţionez rapid, să zăbovesc cât mai puţin pe drum, astfel încât să reduc la minimum posibilităţile de interceptare ale unor forţe inamice superioare.

Când decolez, la licărul slab al rampei cu lumini electrice, şi încep să urc pe capul compas indicat, e încă beznă. Întrezăresc palida fosforescenţă a aparaturii mele de bord, precum şi flamele albastre, punctate cu scântei roşii, scuipate de eşapamente.

Urc vârtos repede, trec pe deasupra coastei engleze, la aproximativ 6 500 de metri.

Ceaţa îngrămădită în văile strâmte desenează în jurul măgurilor negre prelungi dâre lăptoase. Văzduhul este atât de calm, încât aproape de Dungeness, în umbra depărtării, pot desluşi fumul neclintit, ţintuit parcă de pământ, al locomotivei unui tren. Canalul Mânecii nu este decât o masă neclară şi opacă, cu ţărmurile mărginite de o transparentă vată argintie.

Nici urmă de nor.

Urc în brâul de umbră, care înconjoară pământul, spre cerul acum luminos, de unde stelele îşi iau tălpăşiţa...

Deodată, fără niciun fel de trecere intermediară, asemenea unui scufundător, mă las într-o mare de lumină aurie. Aripile *Spitfire*-ului mi se îmbracă în culoarea purpurie. Sunt atât de orbit, încât simt nevoia să-mi cobor pe ochi ochelarii de soare.

Dincolo de Olanda, departe, la stânga, discul soarelui ţâşneşte din masa de plumb solid şi inert a Mării Nordului, asemenea unui bulgăre de metal încins.

Sub aripile mele este noapte şi mă aflu singur la 10 000 de metri altitudine, în plină zi. Sunt primul care primeşte în văzduhul de gheaţă viaţa caldă a razelor care îţi străpung ochii ca nişte săgeţi...

În Franţa, Anglia, Belgia, Olanda, Germania există oameni care, în noapte, trec prin suferinţe, în timp ce eu, pierdut în necuprinsul cerului, mă aflu singur stăpân pe ziua ce se naşte; totul îmi aparţine, lumina, soarele şi îmi spun cu o semeţie calmă: toate acestea strălucesc doar pentru mine!

Asemenea clipe compensează multe jertfe, multe riscuri...

Trec pe deasupra coastei franceze, în dreptul portului Dieppe, iar peste câteva minute ajung deasupra oraşului Beauvais. Desluşesc anevoie aerodromul Beauvais-Tille, muntele Saint-Adrien împresurat de pădurea Fouquenies.

VP MAGAZIN

— *Hullo Dagger 25, Dagger 25. Piper calling Orbit please, orbit please. A for able.*[1]

A for able reprezintă expresia codificată pentru Beauvais. Controlul îmi ordonă să mă învârt în cerc, în timp ce ei îşi etalonează instrumentele…

Frigul este tăios, în ciuda soarelui, şi încep să înţepenesc tot pilotând aşa, maşinal.

— *Hullo Dagger 25, Piper here, what are your angels*?[2]

Nerăbdarea pe care o bănui în glasul controlorului mă face să tresar. O fugară privire spre altimetru: 10 500 metri…

— *Hullo Piper, Dagger answering, angels X for X – Ray.*[3]

Pesemne că ceva nu e în ordine, de vreme ce controlorul îmi cere el însuşi să rup tăcerea obligatorie la radio.

Un minut.

— *Hullo Dagger 25, Piper here, steer* 090 *degree – zero, nine, zero.*[4]

De data aceasta înţeleg. Un avion suspect se află pesemne prin împrejurimi, iar controlorul de zbor vrea desigur să mă identifice fără greş pe ecranul radiolocatorului.

Îmi rotesc privirile în jur, îmi legăn aripile, spre a descoperi unghiurile moarte – totul pare calm. Dacă neamţul se află deasupra mea, fără îndoială că pe frigul ăsta nemilos trebuie să lase o dâră de condensare.

— *Hullo Dagger 25, Piper calling. Look out, you are shadowed by a Hun, look out at five o'clock*![5]

Imediat întorc capul în direcţia indicată şi, într-adevăr zăresc un mic punct luminos lunecând pe un strat de nori cirus. Este prea departe ca să-l pot identifica. Dacă este un avion de vânătoare, o să-l supraveghez urmându-mi în acelaşi timp, cu discreţie, capul de zbor spre a-l sili să se expună. Îmi aprind colimatorul luminos şi scot piedica de la butonul de declanşare a tunurilor. Se scurg trei minute, iar punctul a devenit o cruce la aproximativ 800 metri deasupra mea, pe verticală. La asemenea altitudine este probabil unul din acele *Messerschmitt*-uri noi, 109-G. Îşi leagănă aripile… va ataca dintr-o secundă în alta, crezând că nu l-am văzut. Dintr-odată dispare totul – singurătatea, poezia, soarele. O privire fugară asupra temperaturii şi trec elicea pe pas mic. Sunt gata! Să se frece de mine!

Alt minut se scurge, lung, foarte lung, iar ochii încep să-mi lăcrimeze, într-atât de mult mi i-am aţintit asupra adversarului.

— Hop! Iată-l!

Messerschmitt-ul se angajează într-o spirală uşoară în coborâre, care trebuie să mi-l aducă în coadă.

Se află la aproximativ 600 metri de mine şi nu înaintează prea repede, spre a-şi asigura atacul.

Împing maneta de gaze până la fund şi lansez *Spit*-ul într-un cabraj maxim care îmi permite să-l supraveghez şi să iau înălţime. Surprins de manevra mea, el deschide focul, dar prea târziu. În loc de corecţia slabă de cinci grade la care se aştepta, îi prezint pe neaşteptate o ţintă la 45 de grade. Trag tare de manşă, pentru a redresa, şi bruschez eleroanele; 109 caută să vireze în interior, dar la înălţimea aceea aripile lui scurte nu găsesc destul sprijin în aerul rarefiat şi se desprinde intrând în vrilă.

Încă o dată maniabilitatea superioară a *Spit*-ului mă scoate din impas.

O clipă desluşesc sub aripile de un albastru palid al lui 109 crucile mari şi negre.

---

[1] Allo, Dagger 25. Dagger 25, te cheamă Piper. Roteşte-te, rogu-te, deasupra lui A.
[2] Allo, Dagger 25, aici Piper, la ce altitudine te afli?
[3] Allo, Piper, răspunde Dagger, altitudine X, de la raze X.
[4] Allo, Dagger 25, aici Piper, ia cap compas zero, nouă, zero grade.
[5] Allo, Dagger 25, vorbeşte Piper, fii atent, eşti urmărit de un avion german, atenţie la ora cinci.

VP MAGAZIN

Messerschmitt-ul iese din vrilă: mă şi aflu în poziţie de tragere – şi o ştie – căci se dedă la o serie de manevre violente, pentru a scăpa; dar viteza nu-i ajută la nimic; am profitat de falsa lui manevră, spre a accelera, iar de-aici înainte am avantajul înălţimii.

De la o distanţa de 400 metri deschid focul prin rafale scurte, abia atingând de fiecare dată butonul. Pilotul de pe 109 este, oricum, o vulpe bătrână, căci îşi bălăngăne violent aparatul, variind neîncetat înclinarea şi direcţia de zbor.

El ştie că *Spit*-ul meu virează şi urcă mai bine, că singura-i şansă de a ieşi din belea este să mă piardă pe drum. Împinge deodată manşa înainte şi pică pe verticală. Eu trec imediat pe spate şi, profitând de traiectoria lui regulată, deschid iarăşi focul. Coborâm repede, spre Aumale, cu 750 km pe oră.

Aliniat în coada sa, corecţia este relativ simplă... dar trebuie să mă grăbesc, căci are avans asupra mea.

La cea de a doua rafală, trei fulgere apar pe fuzelajul său – şocul îl zguduie puternic.

Trag în continuare, nimerindu-l de data aceasta la nivelul postului de pilotaj şi al motorului. O frântură de secundă proiectilele mele par să-l oprească în loc, brusc, – crucea elicei încremeneşte, apoi dispare într-un nor alb de glicol care iese clocotitor din eşapament. O explozie şi mai puternică se produce la încastrarea aripii şi o dâră subţire, neagră, se învălmăşeşte cu valul de vapori care ţâşneşte din cămăşile de răcire plesnite.

Sfârşitul. Sub fuzelaj aparte o limbă de foc care se alungeşte, linge ampenajele şi se destramă în fâşii incandescente.

Ne-am afundat în beznă... Îmi arunc o privire la ceas, spre a fixa timpul luptei: este 05 şi 12 minute.

Messerschmitt-ul şi-a primit porţia. Urc din nou în spirală, fără să-l pierd din ochi. Dar el nu mai înseamnă decât a siluetă vagă, târâtă într-o vrilă patetică, zguduită de aprinderi regulate... o explozie, o dâră neagră, e explozie, o dâră neagră, una albă...

Acum s-a preschimbat într-un bulgăre de foc care lunecă încet spre pădurea Eu, mistuindu-se, risipit curând într-o ploaie de rămăşiţe, spulberate înainte chiar de a atinge pământul.

Pilotul nu a sărit cu paraşuta...

— *Hullo Dagger* 25, *Piper calling, long transmission please. Did you get Hun?*[1]

— *Hullo Piper, Dagger 25 answering an transmitting for fix. Got him, all right, one... two... three... four... I am quite short of juice. May I go home?*[2]

— *O.K. Dagger 25. Steer 330 degree – three, three, zero. Good show!*[3]

În rezervoarele mele benzina scade, iar soarele urcă la orizont. Locul va deveni primejdios, astfel că iau direcţia spre Anglia.

Va urma...

[1] Alo, Dagger 25, te cheamă Piper, dă-mi te rog o transmisie lungă. L-ai doborât pe neamţ?

[2] Alo Piper, răspunde Dagger 25 și transmite pentru un punct fix radiogoniometric. L-am doborât, un... doi... trei... patru. Mai am destul de puțină benzină. Pot veni acasă?

[3] Prea bine, Dagger 25. Ia capul compas 330, trei, trei, zero – Bravo!

În exclusivitate pentru VP MAGAZIN

Lee Child

PERSUADER

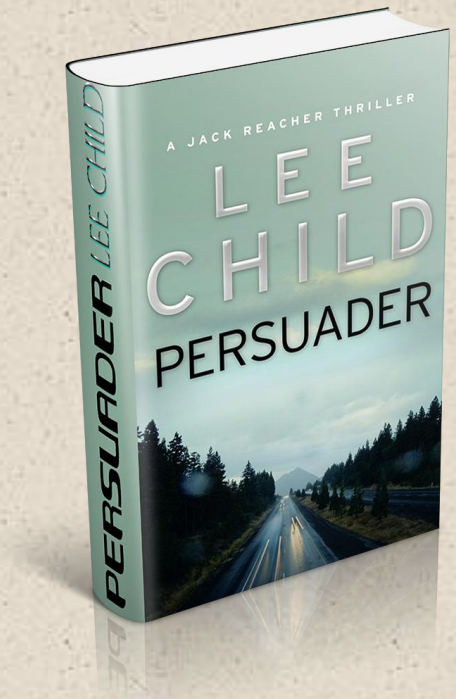

Foileton
Traducerea: Dewlight

...continuare din numarul trecut.

CAPITOLUL 10

Timp. Distanța împărțită la viteză este egal cu timpul. Ori aveam destul, sau nu aveam deloc. Nu ştiam care este realitatea. Gărzile de corp fuseseră sechestrate în motelul din Massachusetts unde ne pregătisem pentru lovitura de opt secunde. Adică la mai puțin de trei sute cincizeci de kilometri spre sud. Asta ştiam cu siguranță. Acestea erau faptele. Restul era pură speculație. Dar puteam să speculez un fel de scenariu probabil. Probabil au scăpat din motel şi au furat un Taurus guvernamental. Apoi, au condus ca nebunii, poate timp de o oră, panicați şi fără să se oprească. Probabil că au vrut fie siguri că au scăpat de urmărire înainte de a face orice altceva. Poate chiar s-au rătăcit puțin, acolo, în sălbăticie. Apoi s-au dezmeticit şi au ajuns la autostradă. Au accelerat spre nord. Apoi s-au liniştit, au verificat dacă sunt urmăriți, au încetinit, conducând legal şi au început să se uite după un telefon. Dar, pe atunci, Duffy deja tăiase liniile. Acționase rapid. Deci, prima lor oprire a reprezentat o pierdere de timp. Poate zece minute, ca să încetinească, să parcheze, să sune la casă, să sune pe mobil, să plece din nou, să reintre în traficul autostrăzii. Apoi au încercat a doua oară, la următoarea parcare. Poate că prima oară au crezut că este o defecțiune tehnică temporară. Alte zece minute. După aceea, fie au înțeles ceea ce se întâmplă, fie au realizat că sunt destul de aproape de destinație ca să mai sune. Fie ambele.

În total, aproape patru ore. Dar când au început aceste patru ore? N-aveam nicio idee. Un lucru era clar. Se întâmplase undeva între patru ore şi, să spunem, treizeci de minute în urmă. Deci, fie aveam suficient timp, sau nu mai aveam deloc.

Am ieşit din baie rapid şi am verificat fereastra. Ploaia se oprise. Afară era noapte. Luminile de-a lungul zidului erau aprinse. Erau aureolate de ceață. Dincolo de ele, doar întuneric absolut. Nu se vedeau faruri în depărtare. Am coborât. Beck era în hol. Încă

butona la Nokia, încercând să-l facă să funcționeze.

— Ies, am spus. Vreau să verific drumul.

— De ce?

— Nu-mi place chestia asta cu telefoanele. S-ar putea să nu fie nimic, dar, la fel de bine, ar putea să fie ceva.

— Adică ce să fie?

— Nu ştiu. Poate vine cineva. Tocmai mi-ai spus că ai mulți oameni care nu te plac.

— Avem zidul şi poarta.

— Ai o barcă?

— Nu, a spus el. De ce?

— Dacă ei ajung până la poartă, ai nevoie de o barcă. Ar putea bloca poarta şi ne-ar asedia.

N-a spus nimic.

— Voi lua Saab-ul, am spus.

— De ce?

Pentru că e mai uşor decât Cadillac-ul.

— Pentru că vreau să-ți las ție Cadillac-ul. Este mai mare.

— Ce vrei să faci?

— Orice este nevoie să fac. Eu sunt şeful securității acum. Poate nu este nimic, dar dacă se întâmplă ceva, atunci voi încerca să rezolv situația.

— Eu ce trebuie să fac?

— Ține fereastra deschisă şi urechile ciulite. În timpul nopții, cu toată apa asta care ne înconjoară, mă vei auzi de la kilometri dacă deschid focul. În cazul acesta, urcă-i pe toți în Cadillac şi pleacă naibii. Condu cât mai repede. Nu te opri. Voi încerca să-i rețin cât mai mult ca să poți trece. Ai un alt loc în care să mergi?

El a dat din cap. Nu mi-a spune unde.

— Atunci, du-te acolo. Dacă vom ajunge la asta, eu o să încerc să mă duc la birouri. Voi aştepta acolo, în maşină. Ne putem vedea acolo, mai târziu.

— Bine, a spus.

— Sună-l pe Paulie pe linia internă şi spune-i să-mi deschidă poarta.

— Bine.

L-am lăsat acolo, în hol. Am ieşit în noapte. Am ocolit gardul curții şi am luat pachetul din ascunzătoarea sa. L-am dus la Saab şi l-am pus pe bancheta din spate. Apoi am urcat pe scaunul şoferului, am pornit motorul şi am ieşit cu spatele. Am condus lent în jurul aleii circulare şi accelerat spre poartă. Luminile de pe zid erau strălucitoare în depărtare. L-am văzut pe Paulie la poart[. Am încetinit un pic şi mi-am calculat timpul aşa încât să nu mai opresc. Am trecut direct prin poarta deschisă. Am condus spre vest, privind drept prin parbriz, în căutarea unor faruri care să se îndrepte spre mine.

Am condus şase kilometri, apoi am văzut un Taurus guvernamental. Era parcat pe banda de siguranță. Cu fața spre mine. Fără lumini. Bătrânul stătea în spatele volanului. Am stins luminile, am încetinit şi m-am oprit în dreptul geamului. Mi-am coborât geamul. La fel a făcut şi el. A îndreptat o lanternă şi un pistol spre mine, până când a văzut cine eram. Apoi le-a pus pe ambele deoparte.

— Gărzile de corp au scăpat, a spus el.

Am dat din cap.

— Mi-am imaginat. Când?

— De aproape patru ore.

M-am uitat în față, involuntar. Nu aveam timp.

— Avem doi oameni doborâți, a spus el.

— Ucişi?

A dat din cap. N-a spus nimic.

— A raportat Duffy incidentul?

— Nu poate. Nu încă. Încă acționăm neoficial. Teoretic, nimic nu s-a întâmplat.

— Va trebui să raporteze. Sunt oamenii voştri.

— O va face. Mai târziu. După ce vii cu ceva. Pentru că obiectivele sunt din nou actuale. Are nevoie de Beck pentru a justifica ce a făcut, acum mai mult ca niciodată.

— Cum s-a întâmplat?

A ridicat din umeri.

— Au aşteptat o situație favorabilă. Ei doi, noi patru. Ar fi trebuit să fie uşor. Dar băieții noştri au devenit neglijenți, presupun. Nu-i uşor să ții oameni sechestrați într-un motel.

— Cine a fost ucis?

— Puştii din Toyota.

Am rămas tăcut. Durase aproximativ optzeci şi patru de ore. Trei zile şi jumătate. De fapt, un pic mai bine decât m-am aşteptat, la început.

— Unde este Duffy acum? l-am întrebat.

— Suntem cu toții răspândiți. E în Portland, cu Eliot.

— S-a descurcat bine cu telefoanele.

El a dat din cap.

— Foarte bine. Îi pasă de tine.

— Cât timp o să fie întrerupte?

— Patru ore. Asta e tot ce a putut face. Deci, vor deveni operaționale în curând.

— Oricum, nu mai sună. Cred că vor veni direct aici.

— Şi eu. De aceea am venit aici.

— Au trecut aproape patru ore, probabil că au ieşit de pe autostradă. Deci, cred că telefoanele nu mai contează.

— Aşa m-am gândit şi eu.

— Ai un plan?

— Te-am aşteptat pe tine. Ne-am gândit că o să găseşti tu ceva.

— Au arme?

— Două Glock-uri, a spus el. Complet încărcate.

Apoi a făcut o pauză. A privit într-o parte.

— Mai puțin cele patru cartuşe trase la motel. Aşa ni s-a descris scena. Patru focuri, două cadavre. Toate trase în cap.

— O să fie dificil.

— Întotdeauna este, a spus el.

— Trebuie să găsim un loc.

I-am spus să-şi lase maşina unde era şi să vină cu mine. A înconjurat capota şi s-a aşezat pe scaunul pasagerului. Purta aceeaşi haină de ploaie pe care o avusese Duffy la cafenea. Probabil că şi-o revendicase. Am condus un kilometru şi apoi am început să caut un loc. Am găsit unul în care drumul se îngusta brusc şi intra într-o curbă lungă şi blândă. Asfaltul era ridicat un pic, ca un drum pietruit superficial. Benzile de siguranță aveau o lățime maximă de un metru şi se terminau brusc cu râpe stâncoase. Am oprit maşina şi apoi am întors-o din scurt, înainte şi înapoi, până am aşezat-o de-a curmezişul drumului. Am ieşit şi am verificat. Era un blocaj bun. Nu era loc pentru a trece pe lângă ea. Dar blocajul era evident, aşa cum ştiam că va fi. Cei doi vor veni în viteză în curbă, se vor arunca în frâne şi apoi vor începe să dea cu spatele şi să tragă.

— Trebuie s-o rostogolim, am spus. Ca şi cum ar fi avut loc un accident.

Mi-am luat pachetul de pe bancheta din spate. L-am pus jos, pe banda de siguranță, pentru orice eventualitate. Apoi i-am cerut bătrânului să-şi pună haina, jos, pe asfalt. Mi-am golit buzunarele şi am pus-o pe a mea peste a lui. Am vrut să rostogolesc Saab-ul pe haine. Trebuia să-l aduc înapoi relativ intact. Apoi am stat umăr la umăr cu spatele la maşină şi am început să împingem. Este destul de uşor să răstorni o maşină. Am văzut cum se face, peste tot în lume. Doar laşi anvelopele şi suspensiile să te ajute.

Împingi, şi balansezi şi o ții tot aşa până se ridică în aer, apoi o mai balansezi o dată şi o împingi până la capăt. Bătrânul era puternic. Şi-a făcut bine treaba. Am balansat-o până la patruzeci şi cinci de grade şi apoi ne-am răsucit împreună, ne-am prins mâinile de marginea geamului şi am împins-o pe o parte. Am profitat de inerție şi am răsturnat-o pe acoperiş.

Hainele le aşezasem ca să nu zgâriem maşina în timp ce-o învârteam, aşa că am poziționat-o în poziția corectă. Apoi am deschis uşa şoferului, acum cu susul în jos, şi i-am spus bătrânul să intre şi să joace pe mortul pentru a doua oară în trei zile. Şi-a croit drum înăuntru şi s-a aşezat pe burtă, pe jumătate înăuntru şi jumătate afară, cu brațele aruncate deasupra capului. În întuneric, părea destul de convingător. În penumbra neclară a farurilor nu ar fi arătat rău. Hainele nu erau vizibile, decât dacă s-ar fi uitat după ele. M-am dus să-mi recuperez pachetul şi am coborât în panta de dincolo de banda de siguranță, ghemuindu-mă.

Apoi am aşteptat.

Părea că va fi o aşteptare lungă. Cinci minute, şase, şapte. Am strâns trei pietre, fiecare un pic mai mare decât palma mea. M-am uitat la orizont, spre vest. Cerul era încă plin de nori mici şi m-am gândit farurile s-ar reflecta în ei, apoi lumina s-ar dispersa. Dar orizontul a rămas negru. Şi liniştit. Nu auzeam nimic, cu excepția valurilor îndepărtate şi a respirației bătrânului.

— Trebuie să ajungă, a zis el.

— Vor veni.

Am aşteptat. Noaptea a rămas întunecată şi liniştită.

— Cum te cheamă?

— De ce?

— Vreau doar să ştiu, am spus. Nu mi se pare corect că te-am omorât de două ori şi nici măcar nu-ți ştiu numele.

— Terry Villanueva.

— Este un nume spaniol?

— Sigur că este.

— Nu arăți a spaniol.

— Ştiu, a spus. Mama mea a fost irlandeză, tatăl meu a fost spaniol. Dar eu şi fratele meu am plecat cu mama noastră. Fratele meu şi-a schimbat numele în Newton. Ca omul de ştiință, sau ca suburbiile. Pentru că asta înseamnă Villanueva, oraşul nou. Dar eu am rămas la numele spaniol, din respect pentru bătrân.

— De unde eşti?

— Din sudul Bostonului. Nu a fost uşor, cu ani în urmă, o căsătorie mixtă şi tot restul.

Am tăcut amândoi. Am privit şi am ascultat cu atenție. Nimic. Villanueva şi-a schimbat poziția. El se simțea confortabil.

— Eşti un bun soldat, Terry.

— De şcoală veche, mi-a răspuns.

Apoi am auzit o maşină.

Şi telefonul mobil a lui Villanueva a sunat.

Maşina era cam la un kilometru distanță. Auzeam sunetul unui motor V6 mergând cu viteză. Puteam vedea strălucirea îndepărtată a farurilor, prinsă între drum şi nori. Telefon lui Villanueva era programat să sune folosind o versiune rapidă a Toccatei lui Bach. A încetat să facă pe mortul, s-a ridicat pe jumătate în genunchi şi l-a scos din buzunar. A apăsat un buton, întrerupând muzica şi a răspuns. Era o chestie mică, pierdută în mâna lui mare. L-a ținut la ureche. A ascultat pentru o secundă. L-am auzit spunând: *Bine*. Apoi: *Chiar acum*. Apoi: *Bine*. Apoi, el a spus *Bine* din nou, a închis telefonul şi s-a lăsat jos. Obrazul îi era pe asfalt. Telefonul i se vedea ieşind din mână.

— Semnalul a revenit, mi-a zis.

Şi din nou ceasul a început să ticăie. M-am uitat în dreapta mea, spre est. Beck va continua să încerce liniile. Am presupus că de îndată ce va avea un ton de apel va ieşi să mă găsească şi să-mi spună că s-a terminat. M-am uitat în stânga mea, spre vest. Am auzit maşina, tare şi clar. Lumina farurilor se balansa şi se legăna în întuneric.

— Treizeci de secunde, am spus.

Sunetul maşinii se auzea mai tare. Auzeam distinct anvelopele, cutia de viteze automată şi motorul. M-am lipit de pietriş. Zece secunde, opt, cinci. Maşina a luat curba şi luminile farurilor mi-au biciuit spatele. Apoi am auzit bufnetul sistemului hidraulic, scârțâitul plăcuțelor de frână şi urletul anvelopelor frecând asfaltul, iar maşina s-a oprit la douăzeci de metri de Saab.

M-am uitat pe furiş. Era un Taurus, vopsit într-un albastru simplu, care arăta gri în lumina tulbure a lunii. Un con de lumină albă în fața ei. Luminile de frână roşii în spatele ei. Doi tipi în ea. Fețele le erau uşor luminate de reflecția farurilor pe caroseria Saab-ului. Au rămas nemişcați pentru o secundă. Priveau fix. Au recunoscut Saab-ul. Probabil că l-au văzut de sute de ori înainte. L-am văzut pe şofer mişcându-se. L-am auzit cum scoate maşina din viteză. Luminile de frână s-a stins. Motorul era la ralanti. Simțeam mirosul gazelor de eşapament şi a căldurii radiată de motor.

Cei doi au deschis uşile la unison. Au ieşit şi au rămas în picioare, în spatele uşilor. Erau înarmați cu Glock-urile. Au aşteptat. Au ieşit din spatele uşilor. Au mers înainte, încet, cu armele îndreptate în jos. Farurile îi luminau puternic de la talie în jos. Partea superioară era mai greu de distins. Dar puteam să-i recunosc. După siluete. Erau gărzile de corp. Nu era nicio îndoială. Erau tineri şi solizi, tensionați şi precauți. Erau îmbrăcați în costume de culoare închisă, îndoite, mototolite, şifonate. Nu aveau cravată. Cămăşile lor se schimbaseră din alb în gri.

S-au lăsat pe vine lângă Villanueva. El era în umbra lor. S-au mutat un pic şi i-au întors fața spre lumină. Ştiam că-l văzuseră înainte. Doar o privire scurtă când au trecut pe lângă el, după ce au ieşit pe poarta colegiului, cu optzeci şi patru ore în urmă. Nu mă aşteptam să şi-l amintească. Şi nu cred că au făcut-o. Dar mai fuseseră păcăliți o dată şi nu doreau să se păcălească din nou. Erau foarte precauți. Nu au început să-i acorde primul ajutor imediat. Doar stăteau pe vine acolo şi nu făceau nimic. Apoi, cel mai apropiat de mine s-a ridicat.

Erau la 2 metri de el. Strângeam în mâna dreaptă o piatră. Era un pic mai mare decât o minge de baseball. Am ridicat brațul şi am aruncat, puternic, sec şi rapid, ca şi cum voiam să-l pălmuiesc peste obraz. Dacă aş fi ratat, cred ca inerția mi-ar fi smuls mâna din umăr. Însă nu am ratat. Piatra l-a lovit în tâmplă şi a căzut grămadă de parcă îi căzuse o greutate în cap. Celălalt s-a mişcat rapid. S-a ridicat şi s-a răsucit. Villanueva a vrut să-l lovească peste picioare dar n-a reuşit. Tipul a țopăit, dând din picioare. Glock-ul său s-a îndreptat spre mine. Voiam să-l împiedic să tragă, aşa că i-am aruncat piatra direct în cap. S-a răsucit din nou şi l-am lovit în partea din spate a gâtului, chiar unde craniul se curbează pentru se uni cu coloana vertebrală. A fost o lovitură feroce. L-a aruncat drept înainte. Glock-ul i-a scăpat din mână şi el a căzut cu fața la pământ, ca un copac retezat.

M-am uitat în întunericul, spre est. N-am văzut nimic. Nicio lumină. Nu auzeam nimic, cu excepția oceanului. Villanueva s-a târât afară din maşina răsturnată şi s-a ghemuit deasupra primului tip.

— Asta e mort, a spus el.

Am verificat şi chiar aşa era. E greu să supraviețuieşti unei pietre de aproape cinci kilograme care te loveşte în tâmplă. Craniul aproape îi crăpase, iar ochii îi erau larg deschişi şi nu se întâmpla nimic în spatele lor. I-am verificat pulsul la gât şi la încheietura mâinii şi m-am dus să-l verific pe al doilea tip. M-am ghemuit peste el. Era mort, de asemenea. Gâtul îi era rupt, de-a binelea. Nu am fost foarte surprins. Piatra cântărea cinci kilograme şi am aruncat-o precum Nolan Ryan.

— Doi dintr-o lovitură, a spus Villanueva.

N-am spus nimic.

— Ce-i? Voiai să-i iei înapoi în custodie? După ce au făcut? Pur şi simplu s-au condamnat la moarte singuri, omorând doi polițişti.

N-am spus nimic.

— Ai vreo problemă? m-a întrebat Villanueva.

N-aveam. Nu eram de la DEA şi nu eram polițist. Dar m-am gândit la mesajul lui Powell: *doar pentru tine, 10-2, 10-28. Tipii ăştia trebuie să fie morți, fără niciun dubiu.* Şi eu îl credeam pe Powell. Asta se numeşte loialitate. Villanueva o avea pe a lui şi eu pe a mea.

— Nicio problemă, am spus.

Am găsit piatra şi am împins-o pe banda de siguranță. Apoi m-am ridicat în picioare şi m-am dus să sting farurile Taurus-ului. I-am făcut semn să vină la mine.

— Trebuie să fim foarte rapizi acum, am spus. Foloseşte-ți telefonul şi spune-i lui Duffy să-l aducă pe Eliot aici. Avem nevoie de el ca să plece cu Taurus-ul.

Cât timp Villanueva a format un număr şi a început să vorbească, eu am găsit cele două Glock-uri şi le-am băgat înapoi în buzunarele celor doi, câte unul pentru fiecare. Apoi m-am dus spre Saab. S-o întoarcem în poziția normală avea să fie mult mai greu decât să-l răsturnăm. Pentru o clipă m-am gândit c-o să fie imposibil. Hainele împiedicau orice frecare cu asfaltul. Dacă o împingeam avea să alunece pe acoperiş. Am închis uşa şoferului şi am aşteptat.

— Sosesc, m-a anunțat Villanueva.

— Ajută-mă.

Am împins brusc Saab-ul pe haine, atât cât am putut. Haina lui Villanueva a alunecat peste a mea. Am tras de marginea ei până când am auzit metalul capotei alunecând pe asfalt.

— Se va zgâria, a spus Villanueva.

Am dat din cap.

— Este un risc. Acum intra în Taurus şi izbeşte-o.

A înaintat cu Taurus-ul până când bara de protecție frontală a atins Saab. Contactul s-a făcut la mijlocul maşinii chiar în dreptul ranforsării dintre uşi. I-am făcut semn să accelereze şi Saab-ul a glisat în lateral, direct pe asfalt. M-am urcat pe capota Taurus-ului şi am împins cu toată forța pe rama uşii Saab-ului. Villanueva a menținut accelerația Taurus-ului lentă dar constantă. Saab-ul s-a înclinat pe-o parte, patruzeci de grade, cincizeci, şaizeci. Mi-am înțepenit picioarele la baza parbrizului Taurului şi mi-am mutat mâinile de pe laterala Saab-ului până pe acoperiş. Villanueva a accelerat, coloana mea vertebrală s-a comprimat un centimetru şi Saab-ul s-a rostogolit complet şi a aterizat pe roți, cu o bufnitură. S-a balansat o dată şi Villanueva a frânat puternic, aruncându-mă în față, de pe capota, şi lovindu-mă cu capul de uşa Saab-ului. Am aterizat, întins pe drum sub aripa din față a Taurus-ului. Villanueva a dat cu spatele, a oprit maşina şi a ieşit afară.

— Eşti bine?

Deocamdată stăteam întins. Mă durea capul. Îl lovisem destul de tare.

— Cum e maşina?

— Veştile bune sau cele rele?

— Cele bune, întâi, am spus.

— Oglinzile laterale sunt în regulă.

— Însă?

— Zgârieturi pronunțate pe vopsea. O mică adâncitură în uşă. Cred că ai făcut-o cu capul. Acoperişul s-a deformat un pic, de asemenea.

— Voi spune că am lovit un cerb.

— Nu sunt sigur că au cerbi aici.

— Un urs, atunci. Sau orice altceva. O balenă eşuată. Un monstru marin. Un calmar gigant. Un mamut lânos imens, recent eliberat dintr-un ghețar topit.

— Eşti bine? a întrebat el din nou.

— Voi trăi.

M-am rostogolit şi m-am ridicat în patru labe. M-am împins în poziție verticală, încet şi uşor.

— Poți să iei tu cadavrele? a întrebat. Pentru că noi nu putem.

— Atunci cred că va trebui să-i iau.

Am deschis portbagajul Saab-ului cu dificultate. Era un pic descentrat pentru că acoperişul se deformase. Am cărat cadavrele şi le-am înghesuit în portbagaj. Aproape l-au umplut. M-am dus înapoi pe banda de siguranță, mi-am luat pachetul şi l-am pus peste ei. Portbagajul Saab-ului avea un rulou opac care ascundea ce este în interior. A fost nevoie de amândoi pentru a închide capacul portbagajului. Ne-am pus la câte un capăt şi am apăsat cu toată greutatea. Apoi ne-am luat hainele, le-am scuturat şi le-am îmbrăcat. Erau umede, mototolite şi rupte pe alocuri.

— Eşti bine? m-a întrebat, pentru a nu ştiu câta oară.

— Treci în maşină.

Am aranjat oglinzile retrovizoare şi am urcat împreună în maşină. Am întors cheia în contact. Nimic. Am încercat din nou. Niciun noroc. Între cele două încercări am auzit pompa de combustibil scâncind.

— Lăsă contactul pentru o clipă, a spus Villanueva. Benzina s-a scurs din motor. Când era cu susul în jos. Aşteaptă un moment, să se amorseze pompa.

Am aşteptat şi a pornit la a treia încercare. Am băgat-o în viteză şi am condus aproximativ un kilometru, până la celălalt Taurus. Cel cu care a venit Villanueva. Ne aştepta acolo, gri şi fantomatic în lumina lunii.

— Acum, întoarce-te şi aşteaptă-l pe Duffy şi Eliot, am spus. Apoi îți sugerez să plecați naibii de aici. Ne vedem cu toții mai târziu.

Mi-a strâns mâna.

— Şcoala veche, a spus el.

— Zece-optsprezece, am spus.

10-18 era un cod de radio al PM pentru misiune finalizată. Dar cred că nu ştia asta, pentru că doar s-a uitat la mine.

— Ai grijă, am spus.

A dat din cap.

— Mesagerie vocală, a spus el.

— Ce-i cu ea?

— Atunci când un telefon mobil nu are semnal, de obicei, se re-direcționează către mesageria vocală.

— Dar tot releul a fost căzut.

— Aşa este, însă rețeaua telefonului mobil nu ştie asta. În ceea ce o priveşte, Beck avea telefonul oprit. Aşa că ei poate au prins mesageria vocală. Pe undeva, într-un server central. Poate i-au lăsat un mesaj.

— Care e ideea?

Villanueva ridică din umeri.

— S-ar putea să-i fi spus că sunt pe drumul de întoarcere. Poate că se aşteptau ca el să-şi verifice mesajele imediat. S-ar putea să-i fi spus întreaga poveste. Sau poate că nu mai gândeau rațional şi s-au gândit că era un fel de robot telefonic obişnuit, şi i-au zis: Hei, domnule Beck, răspundeți, vă rog.

N-am spus nimic.

— Oricum, ce contează este că s-ar putea să fi lăsat un mesaj. Orice fel de mesaj. Astăzi.

— Am înțeles.

— Ce ai de gând să faci?

— Să încep să trag. Pantofi, mesagerie vocală, deja e cu un pas înainte acum.

Villanueva a clătinat din cap.

— Nu se poate. Duffy vrea să-l arestăm. E singurul mod în care îşi mai poate salva fundul.

M-am uitat într-o parte.

— Spune-i că voi face tot ce pot. Dar între mine şi el, el o să pice.

Villanueva n-a spus nimic.

— Ce? am spus. Acum sunt pe post de sacrificiu uman?

— Fă ce poți mai bine. Duffy e un om bun.

— Ştiu că este.

S-a extras din Saab, cu o mână pe rama uşii şi cealaltă pe bancheta din spate. S-a urcat în maşina lui şi a plecat, încet şi în linişte, fără să aprindă lumina. Mi-a făcut cu mâna. M-am uitat până când a dispărut din vedere şi apoi am întors Saab-ul cu faţa spre vest. M-am gândit că atunci când Beck o să iasă să mă caute, o să-şi imagineze că am făcut o treabă bună pentru apărarea lui.

Dar fie Beck nu îşi verifica telefonul foarte des, fie nu se gândea foarte mult la mine, pentru că am stat acolo timp de zece minute şi n-a dat niciun semn. Mi-am petrecut o parte din timp testând valabilitatea ipotezei mele anterioare, că o persoană care ascunde o armă sub roata de rezervă, ar putea ascunde, de asemenea, însemnări sub covoraşe. Covoarele erau deja destrămate şi faptul că maşina fusese răsturnată nu le-a priit. Nu era nimic sub niciunul din ele, cu excepția petelor de rugină şi a unui strat umed de izolator acustic, care arăta de parcă ar fi fost făcut din pulovere vechi, roşii şi gri. Nicio hârtie. O ipoteză proastă. Am pus covoarele la loc, atât cât am putut de bine şi am călcat pe ele, până le-am făcut să se lipească de podeaua maşinii.

Apoi am ieşit şi am verificat pagubele exterioare. Nu mai puteam face nimic cu zgârieturile din vopsea. Arătau urât, dar nu dezastruos. Nu puteam face nimic nici cu adâncitura din uşă, decât dacă o dezmembram şi îndreptam tabla. Acoperişul era un pic turtit. Mi-am amintit că avea o formă clară de dom. Acum, era destul de plat. Dar m-am gândit că aş putea face ceva, din interior. Am urcat pe bancheta din spate, mi-am pus ambele palme pe plafon şi am împins cu putere. Am fost răsplătit cu două sunete. Unul dintre ele a fost acela al foilor de metal care se deformează. Celălalt a fost trosnetul de hârtie.

Nu era o maşină nouă, deci capitonajul nu era materialul moale, făcut dintr-o bucată, pe care toți producătorii auto îl folosesc acum. Era un material plastic, învechit, crem, cusut în trei secțiuni. Marginile erau prinse sub o garnitură de cauciuc negru, de jur împrejurul plafonului. Plasticul era un pic încreţit în colțul din față, în dreptul scaunului şoferului. Garnitura părea un pic lăsată acolo. Am presupus că cineva ar putea desprinde plasticul, împingându-l în sus şi apoi trăgându-l de sub garnitură. Apoi, smucindu-l până se desprinde pe toată lungimea lui. Asta i-ar da acces sub una din cele trei secțiuni. Apoi, ar fi nevoie de timp şi de unghii sănătoase pentru a introduce plasticul înapoi sub garnitură. Cu puțină grijă procedura ar fi dificil de observat, într-o maşină la fel de uzată ca aceasta.

M-am aplecat în față şi am verificat secțiunea de deasupra scaunelor din față. Am împins plasticul în sus, până când am simțit marginea inferioară a acoperişului, pe toată lățimea maşinii. Nu era nimic acolo. Nimic nici în secțiunea următoare. Dar în secțiunea de deasupra scaunelor din spate erau hârtii ascunse. Puteam chiar să-mi dau seama de mărimea şi greutatea lor. Hârtie de dimensiune A4, poate opt sau zece foi suprapuse.

Am ieşit din spate şi m-am urcat în scaunul şoferului, cu ochii la garnitură. Am apăsat pe plastic şi am apucat marginea. Am băgat o unghie sub cauciuc şi am tras în jos, făcând o mică deschizătură, lungă de o jumătate de centimetru. Cu cealaltă mână

am împins pe lângă plafon şi plasticul a ieşit cuminte de sub garnitură, iar eu am obținut un spațiu suficient ca să-mi introduc degetul.

Mi-am băgat degetul mare în spatele plasticului şi l-am desfăcut pe aproximativ douăzeci de centimetri, când am fost brusc luminat din spate. O lumină puternică, întrepătrunsă cu umbre înşelătoare. Drumul era în spatele umărului meu drept, aşa că am aruncat o privire la oglinda de pe uşa pasagerului. Sticlă era spartă. Vedeam mai multe perechi de faruri luminoase. Am văzut şi mesajul de avertizare: OBIECTELE DIN OGLINDĂ SUNT MAI APROAPE DECÂT PAR A FI. M-am răsucit în scaun şi a văzut o singură pereche de faruri, mişcându-se rapid de la stânga la dreapta, prin curbe. La aproximativ o jumătate de kilometru. Apropiindu-se cu viteză. Am lăsat fereastra cu un centimetru şi am auzit şuieratul îndepărtat al anvelopelor mari şi hârâitul motorului V8 coborât în treapta a doua. Un Cadillac, apropiindu-se rapid. Am împins plasticul la loc. N-am avut timp pentru a-l asigura sub garnitură. Doar l-am împins în sus şi am sperat că va rămâne acolo.

Cadillacul a apărut în spatele meu şi s-a oprit brusc. Farurile au rămas aprinse. M-am uitat în oglindă şi am văzut uşa deschizându-se şi pe Beck ieşind. Mi-am băgat mâna în buzunar şi am armat Beretta. Duffy sau nu, nu eram interesat de o discuție lungă despre mesageria vocală. Dar Beck nu avea nimic în mâini. Nici armă, nici Nokia. A făcut un pas înainte şi eu am ieşit afară, întâlnindu-ne în dreptul barei de protecție din spate a Saab-ului. Am vrut să-l țin departe de urmele de lovituri şi zgârieturi. Era la doar cincizeci de centimetri de cei pe care îi trimisese după fiul său.

— Telefoanele sunt din nou funcționale, a spus el.

— Şi cele mobile?

A dat din cap.

— Dar uită-te la asta.

Şi-a scos micul telefon argintiu din buzunar. Am încleştat din nou mâna în jurul Berettei, în buzunar. Ar fi făcut o gaură în haina mea, dar ar fi făcut o gaură şi mai mare în haina lui. Mi-a dat telefonul. L-am luat, cu mâna stângă. L-am ținut jos, în lumina farurilor Cadillacului. M-am uitat la ecran. Nu ştiam ce să caut. Unele telefoane mobile semnalau un mesaj vocal, cu pictogramă unui plic. Unele foloseau un simbol format din două cercuri mici, unite printr-o bară în partea de jos, ca o casetă cu bandă, ceea ce mi s-a părut ciudat, pentru că am presupus că majoritatea utilizatorilor de telefoane mobile nu mai văzuse niciodată o casetă cu bandă în viața lor. Şi eram destul de sigur că companiile de telefonie mobilă nu îşi înregistrau mesajele pe casetă cu bandă. Presupuneam că o făceau în format digital. Totuşi, semnalizările de la punctele de trecere cu cale ferată arată încă un fel de locomotiva de care Casey Jones ar fi fost mândru.

— Vezi? a spus Beck.

Nu vedeam nimic. Nici plicuri, nici casete cu bandă. Doar indicatorul de putere al semnalului, indicatorul pentru baterie şi meniul telefonului.

— Ce să văd?

— Puterea semnalului, a spus el. Arată doar trei liniuțe din cinci. În mod normal, am patru.

— Poate că releul încă nu a revenit complet. Poate că porneşte gradual, mai lent. Vreo chestie electrică.

— Crezi?

— Probabil ține de propagarea semnalului. Cred că e complicat. Ar trebui să verifici din nou mai târziu. Poate îşi revine.

I-am dat telefonul, tot cu mâna stângă. L-a luat şi l-a pus în buzunar, încă preocupat.

— E linişte aici?

— Ca în mormânt, i-am spus.

— Deci, n-a fost nimic. N-a fost cineva.

— Cred că da. Îmi pare rău.

— Nu, apreciez prudența ta. Cu adevărat.

— Îmi fac doar treaba.

— Să mergem să luăm cina, a spus el.

S-a dus înapoi la Cadillac şi a intrat în maşină. Eu am pus siguranța Berettei şi am urcat în Saab. A dat cu spatele şi a întors, apoi m-a aşteptat. Am bănuit că vrea să intrăm pe poarta împreună, aşa că Paulie să n-o deschidă şi închidă de două ori. Ne-am întors în convoi, pe cei şase kilometri. Saab-ul mergea prost, farurile băteau mult prea sus şi direcția era prea moale. Erau două sute de kilograme suplimentare în portbagaj. Şi colțul plafonului căzut, de cum am lovit prima denivelare a drumului, care mi-a fluturat în față tot drumul de întoarcere.

Am dus maşinile în garaj şi Beck m-a aşteptat în curte. Venea mareea. Auzeam valurile în spatele zidurilor. Volume mari de apă cu gheață se spărgeau de țărm. Simțeam impactul acestora prin sol. Era o senzație fizică distinctă. Nu doar sunetul lor. Am intrat împreună cu Beck pe uşa din față. Detectorul de metale a piuit de două ori, o dată pentru el, o dată pentru mine. Mi-a dat un set de chei de la casă. Le-am acceptat, ca pe un semn al noii mele funcții. Apoi mi-a spus cina va fi servită în treizeci de minute şi m-a invitat să mănânc cu familia.

M-am dus în camera lui Duke şi am stat în fața ferestrei mari. La opt kilometri spre vest, mi s-a părut că văd stopuri de culoare roşie depărtându-se. Trei perechi de lumini. Villanueva, Eliot şi Duffy, am sperat, în Taurus-uri guvernamentale. *10-18, misiune îndeplinită.* Dar era greu să am certitudinea că sunt reale, pentru că luminile de pe zid mă orbeau. Puteau fi, foarte bine, pete pe retină, din cauza oboselii, sau a loviturii de la cap.

Mi-am făcut un duş rapid şi mi-am însuşit un alt set de haine de la Duke. Mi-am păstrat proprii mei pantofi şi haina, iar paltonul distrus l-am lăsat în dulap. N-am verificat e-mailul. Duffy fusese prea ocupată pentru mesaje. Oricum, în acel moment aveam aceleaşi informații. Nu-mi putea spune nimic în plus. Destul de curând eu eram cel care aveam să-i spună ceva, după ce scoteam plasticul din plafonul Saab-ului.

Am pierdut ocazia unei pauze de treizeci de minute şi am coborât la parter. Am găsit familia Beck în sala de mese. Camera era imensă. Era o masă lungă şi dreptunghiulară înăuntru. Era din stejar, grea, solidă, lipsită de eleganță. Încăpeau, aşezate, douăzeci de persoane. Beck era la unul din capete. Elizabeth tocmai la celălalt capăt. Richard stătea singur pe o laterală. Locul pe care îl opriseră pentru mine, era direct în fața lui, cu spatele la uşă. M-am gândit să-i cer să facem schimb. Nu-mi place să stau cu spatele la o uşă. Dar am decis să tac şi am stat jos.

Paulie nu era acolo. În mod clar nu era invitat. Nici menajera nu era acolo, bineînțeles. Bucătăreasa trebuia să facă acum toată muncă de jos, ceea ce nu părea s-o facă fericită. Dar mâncarea era gustoasă. Am început cu supa franțuzească de ceapă. Avea un gust autentic. Mama n-ar fi aprobat-o, dar există întotdeauna douăzeci de milioane de franțuzoaice care cred că numai ele posedă rețeta perfectă.

— Spune-ne despre ce ai făcut înainte, mi-a spus Beck, ca şi cum ar fi vrut să facă conversație. Nu voia să vorbim despre afaceri. Nu în fața familiei lui. Am presupus că Elizabeth ştia mai multe decât trebuia, dar Richard părea destul de neştiutor. Sau poate se prefăcea. Ce îmi spusese? *Lucrurile rele nu se întâmplă decât dacă vrei să ți le aminteşti?*

— Nu sunt prea multe de spus.

Nu voiam să vorbesc despre asta. Lucruri rele se întâmplaseră, şi nu voiam să mi le amintesc.

— Ceva trebuie să fie, a spus Elizabeth.

Toți trei se uitau la mine, aşa că am ridicat din umeri şi le-a spus o poveste despre verificarea unui buget al Pentagonului şi descoperirea unui tarif de opt mii de dolari

pentru nişte instrumente de întreținere numite RTAFA. Le-am spus că eram destul de plictisit pentru a fi curios, totuşi am dat o serie de telefoane şi mi s-a spus acronimul însemna Rotational Torque-Adjustable Fastener Applicators. Le-am spus că am săpat mai adânc şi am găsit o şurubelniță de trei dolari. Care m-a dus la ciocane de trei mii de dolari şi scaune de toaletă de o mie de dolari. Era o poveste bună. Era genul de lucru care captivează orice audiență. Cei mai mulți oameni răspundeau la abuzurile din structurile guvernamentale enervându-se. Dar povestea nu era adevărată. Probabil că s-a întâmplat, dar nu mie.

— Ai ucis oameni? a întrebat Richard.

Patru, în ultimele trei zile, m-am gândit.

— Nu pune întrebări de genul asta, a spus Elizabeth.

— Supa este bună, a spus Beck. Poate că nu are suficientă brânză.

— Tată, a spus Richard.

— Ce-i?

— Trebuie să te gândeşti la arterele tale. Se pot obtura.

— Sunt arterele mele.

— Şi tu eşti tatăl meu.

Se uitară unul la altul. Au zâmbit amândoi, timid. Tatăl şi fiul, cei mai buni prieteni. Ambivalență. Urma să fie o masă lungă. Elizabeth a schimbat subiectul despre colesterol. A început să vorbească despre Muzeul de Artă din Portland. Spunea că I. M. Pei proiectase clădirea şi că aveau o colecție de maeştri americani şi impresionişti. Nu-mi dădeam seama dacă ea încerca să mă educe pe mine sau să-l ispitească pe Richard să iasă din casă şi să facă ceva. N-am mai ascultat-o. Voiam să ajung la Saab. Dar nu puteam, nu chiar atunci. Aşa că am încercat să-mi imaginez ce voi găsi acolo. Ca într-un joc. L-am auzit pe Leon Garber în capul meu: *Gândiți-vă la tot ceea ce ați văzut şi tot ceați auzit. Căutați indicii.* Nu auzisem prea multe. Dar am văzut o mulțime de lucruri. Mi-am imaginat că, într-un fel, toate acestea erau indicii. Masa pe care luam cina, de exemplu. Toată casa şi totul ce era în ea. Maşinile. Saab era o epavă. Cadillac-ul şi Lincoln-urile erau automobile frumoase, dar nu erau nici Rolls-Royce, nici Bentley. Mobilierul era vechi, demodat dar solid. Nu era ieftin, însă, nici nu reprezenta o cheltuială extravagantă. Totul fusese cumpărat cu mult timp în urmă. Ce a spus Eliot în Boston? Despre gangsterul din L.A? Profiturile sale trebuie să se situeze la milioane de dolari pe săptămână. Trăieşte ca un împărat. Beck trebuia să fie cu câteva trepte deasupra. Dar Beck nu trăia ca un împărat. De ce nu? Pentru că era un american chibzuit, neimpresionat de fleacurile de consum?

— Uite, a spus el.

Am revenit la realitate şi l-am văzut arătându-mi telefonul mobil. L-am luat de la el şi m-am uitat la ecran. Puterea semnalului avea din nou patru linii.

— Undele electromagnetice. Poate că au revenit gradual.

Apoi, m-am uitat din nou. Nu erau plicuri, nici casete cu bandă. Nu existau mesaje vocale. Dar era un telefon mic, iar eu am degetele mari şi am atins accidental tasta care avea o săgeată sus-jos, de sub ecran. Afişajul s-a schimbat instantaneu la o listă de nume. Cartea lui virtuală de telefon, am presupus. Ecranul era atât de mic încât putea afişa doar trei contacte o dată. În partea de sus a listei era numărul de la casă. Apoi ghereta. Al treilea pe listă era Xavier. M-am holbat la el atât de intens, încât camera a devenit tăcută în jurul meu şi sângele mi-a clocotit în urechi.

— Supa a fost foarte bună, a spus Richard.

I-am dat telefonul înapoi lui Beck. Bucătăreasa a ajuns în fața mea şi mi-a luat bolul.

Prima dată când am auzit numele lui Xavier a fost a şasea oară când am văzut-o pe Dominique Kohl. Era în a şaptesprezece zi după ce am dansat la barul din Baltimore. Vremea se stricase. Temperatura era scăzută, iar cerul era gri şi mizerabil. Ea era

îmbrăcată în uniformă completă. Pentru o clipă am crezut că trebuie să fi programat o evaluare a performanțelor şi eu am uitat cu totul despre ea. Dar, pe atunci, aveam un furier care să-mi amintească despre chestii de genul asta, iar el nu mi-a menționat nimic.

— N-o să-ți placă asta, a spus Kohl.

— De ce? Ai fost promovată şi te muți?

A zâmbit când a auzit. Mi-am dat seama că ieşit un compliment mai personal decât m-am gândit.

— L-am găsit pe tipul cel rău, a spus ea.

— Cum?

— Am aplicat exemplar competențele necesare.

M-am uitat la ea.

— Ne-am programat o evaluare a performanțelor?

— Nu, dar cred că ar trebui.

— De ce?

— Pentru că l-am găsit pe tipul cel rău. Şi cred că evaluarea de performanță e întotdeauna mai bună după un caz reuşit.

— Încă lucrezi cu Frasconi, nu?

— Suntem parteneri, a spus ea, fără să-mi răspundă strict la întrebare.

— Te ajută?

S-a strâmbat.

— Pot să vorbesc liber?

Am dat din cap.

— E brânză bună în burduf de oaie.

Am dat din nou din cap. Asta era şi impresia mea. Locotenent Anthony Frasconi era bun, dar nu strălucit.

— Este un om bun. Să nu mă înțelegi greşit.

— Dar tu faci toată treaba, am spus.

Dădu din cap. Avea dosarul original, cel pe care i l-am dat, după ce am aflat că ea nu era un tip mare şi urât din Texas sau Minnesota. Era ticsit cu notițele ei.

— Mi-ai fost de ajutor. Ai avut dreptate. Documentul era în ziar. Gorowski a aruncat ziarul într-un coş de gunoi la ieşirea din parcare. Acelaşi coş, două duminici la rând.

— Şi?

— Şi două duminici la rând aceleaşi tip l-a pescuit din coş.

M-am gândit. Era un plan inteligent, cu excepția faptului că ideea de a pescui ceva dintr-un coş de gunoi poate da o anumită vulnerabilitate. O anumită lipsă de credibilitate. Să umbli în coşul de gunoi nu este uşor de făcut, dacă nu eşti dispus să mergi până la capăt şi să te îmbraci ca o persoană fără adăpost. Este greu de făcut în sine, dacă vrei să fii cu adevărat convingător. Persoanele fără adăpost merg pe jos kilometri, îşi pierd vremea, verifică fiecare coş de pe traseul lor. Pentru a le imita comportamentul în mod credibil e nevoie de timp şi de pricepere.

— Despre ce fel de om vorbim? am spus.

— Ştiu la ce te gândeşti. Cine îşi face de lucru în jurul unui coş de gunoi, cu excepția oamenilor străzii, nu?

— Deci, cine?

— Imaginează-ți o duminică tipică. O zi în care n-ai nimic de făcut, te plimbi, poate persoana cu care trebuie să te întâlneşti întârzie un pic, poate impulsul de a merge la o plimbare nu ți se mai pare aşa de bun. Dar soarele străluceşte, există o bancă în apropiere şi ziarul de dimineață este gros şi interesant. Dar, întâmplător, nu ai unul cu tine.

— Bine. Îmi imaginez.

— Ați observat cum un ziar citit devine proprietate comună? Ai văzut ceea ce se

întâmplă într-un tren, de exemplu? Sau în metrou? Un tip citeşte ziarul, îl lasă pe scaun atunci când iese şi altcineva îl ia, imediat? Mai degrabă ar muri decât să ia o ciocolată pe jumătate mâncată, dar ia un ziar folosit fără nicio problemă?

— Da.

— Omul nostru are aproximativ patruzeci de ani. Înalt, poate 1.85, subțire, poate 84 de kilograme, părul negru înspicat şi scurt, îmbrăcat îngrijit. Poartă haine bune, blugi, tricou de golf, care se destinde prin parcare spre coşul de gunoi.

— Se destinde?

— E un fel de a spune. Ca şi cum s-ar plimba, pierdut în gânduri, fără nicio grijă. Ca şi cum tocmai ar fi terminat micul dejun. Apoi, el observă ziarul stând în partea de sus a coşului, îl ia, verifică titlurile pentru o clipă, face un gest din cap şi pune ziarul sub braț ca şi cum vrea să-l citească ceva mai mult, apoi pleacă din nou să se plimbe

— Destinzându-se.

— Este incredibil de natural. Eram chiar acolo, privind şi aproape că nu l-am băgat în seamă. Un gest aproape subconştient.

M-am gândit. Avea dreptate. Era o bună observatoare a comportamentului uman. Ceea ce făcea din ea un polițist bun. Dacă aveam vreodată să-i fac o evaluare a performanței, urma s-o punctez ca excepțională la acest capitol.

— Te gândeşti la altceva, a spus ea. S-a plimbat destins, ieşind spre port şi s-a urcat pe o barcă.

— Locuieşte pe ea?

— Nu cred. Adică are paturi supraetajate şi tot restul, dar cred că este o barcă pentru a-şi satisface hobby-ul.

— De unde ştii că are paturi supraetajate?

— Am fost la bord, a spus ea.

— Când?

— În cea de-a doua duminică. Nu uita, tot ce văzusem până atunci a fost chestia cu ziarul. Încă nu identificasem că este ceva în ziar. Dar, el s-a dus pe o altă barcă cu alți tipi, aşa că am verificat.

— Cum?

— Aplicare exemplară a competențelor necesare. Am purtat o pereche de bikini.

— Să porți o pereche de bikini este o abilitate?

Apoi mi-am întors privirea. În cazul ei, ar fi mai mult o performanță de clasă mondială.

— Era încă torid atunci. M-am băgat în seamă cu câțiva pierde-vară de pe alte iahturi. M-am plimbat şi am urcat puțin pe pasarela lui. Nimeni nu a observat. Am deblocat trapa şi am scotocit timp de o oră.

Trebuit să întreb.

— Cum ai ascuns un şperaclu într-un bikini?

— Purtam pantofi.

— Ai găsit planul?

— Le-am găsit pe toate.

— Barca are un nume?

A dat din cap.

— Am verificat. Există un registru pentru bărci.

— Deci, cine e tipul?

— Aceasta este partea care n-o să-ți placă. Este un ofițer senior de informații militare. Un locotenent-colonel, un specialist în Orientul Mijlociu. I-au dat o medalie pentru ceva ce a făcut în Golf.

— La naiba. Poate există o explicație nevinovată, la toate astea.

— S-ar putea, a spus ea. Dar mă îndoiesc. M-am întâlnit cu Gorowski acum o oră.

— Bine. Asta era explicația uniformei. Era mult mai intimidantă decât purtând o

pereche de bikini. Şi ce ai făcut?

— L-am făcut să-mi povestească. Fetele sale au una douăsprezece luni şi cealaltă doi ani. Cea de doi ani a dispărut pentru o zi, în urmă cu două luni. Nu a vorbit despre ce s-a întâmplat cu ea cât timp a fost dispărută. Doar a plâns. O săptămână mai târziu, prietenul nostru de la informații militare a apărut. A sugerat că absența copilul ar putea dura mult mai mult de o zi, dacă tata nu îi face jocul. Eu nu văd nicio explicație nevinovată în chestia asta.

— Ai dreptate. Nici eu. Cine e tipul?

— Numele lui este Francis Xavier Quinn.

Bucătăreasa a adus felul următor, care era un fel de friptură la cuptor, dar nu i-am dat atenție pentru că încă mă gândeam la Francis Xavier Quinn. În mod clar el a ieşit din spitalul din California şi a abandonat numele de Quinn în coşul de gunoi, împreună cu halatul de spital, pansamentele chirurgicale şi brățara de mână care îl identifica drept John Doe. Pur şi simplu şi-a ieşit din rol şi a intrat direct într-o nouă identitate, gata făcută. O identitate cu care se simțea în siguranță, una care, din adâncul instinctului său de spion, ştia că va funcționa. Nu mai era locotenent-colonel în Armata Statelor Unite Quinn, FX, Informații Militare. Din acel moment a devenit, pur şi simplu, Frank Xavier, un cetățean anonim.

— În sânge sau bine făcută? m-a întrebat Beck.

Tăia friptura cu unul dintre cuțitele negre de la bucătărie. Erau înfipte într-un suport de lemn şi mă gândisem să folosesc unul ca să-l omor. Cel pe care îl folosea în acel moment ar fi fost o alegere bună. Avea aproximativ douăzeci şi cinci de centimetri lungime şi era perfect ascuțit, judecând după cât de bine felia carnea. Exceptând posibilitatea în care carnea era incredibil de moale.

— În sânge. Mulțumesc.

Mi-a tăiat două felii şi am regretat imediat. M-am dus înapoi cu şapte ore, amintindu-mi de sacul cu cadavrul. Trăsesem fermoarul în jos şi am văzut lucrarea unui alt cuțit. Imaginea a fost atât de vie încât parcă simțeam în continuare metalul rece al fermoarului între degete. Apoi m-am întors înapoi cu zece ani, chiar de la începutul afacerii cu Quinn şi bucla a fost completă.

— Hrean? a zis.

Mi-am revenit. Apoi am luat o lingură. O regulă străveche a armatei era: *Mănâncă de fiecare dată când poți, dormi de fiecare dată când poți, pentru că nu ştii când vei avea o altă şansă s-o faci.* Aşa că l-am închis pe Quinn din mintea mea, m-am servit din legume şi am început să mănânc. Am reluat analiza situației. Tot ce am auzit, tot ceea ce am văzut. Dar gândul mi se ducea din nou la portul Baltimore, la lumina puternică a soarelui şi la plicul din ziar. Şi la ce mi-a spus Duffy: *Nu ai găsit nimic folositor. Nimic. Nicio dovadă.*

— Ai citit Pasternak? m-a întrebat Elizabeth.

— Ce crezi despre Edward Hopper? a întrebat Richard.

— Crezi că M16 ar trebui înlocuit? a spus Beck.

Mi-am revenit din nou. Se uitau cu toți la mine. Păreau avizi după cineva cu care să converseze. Ca şi cum ar fi fost singuri. Am ascultat valurile spărgându-se în jurul celor trei laturi ale casei şi am înțeles de ce se simțeau astfel. Erau izolați. Dar asta a fost alegerea lor. Mie îmi place izolarea. Eu pot merge trei săptămâni fără să spun un cuvânt.

— Am văzut filmul cu Doctor Jivago. Îmi place tabloul lui Hopper cu oamenii din restaurant, noaptea.

— Nighthawks, a spus Richard.

Am dat din cap.

— Îmi place tipul din stânga, solitar.

— Îți aminteşti numele restaurantului?

— Phillies, am spus. Şi cred că M16 este o puşcă de asalt bună.

— Serios? a zis Beck.

— Face ceea ce o puşcă de asalt ar trebui să facă. Nu poți cere mai mult de atât.

— Hopper a fost un geniu, a spus Richard.

— Pasternak a fost un geniu, a spus Elizabeth. Din păcate, filmul este trivial. Şi nu a fost bine tradus. Soljenițân este supraestimat prin comparație.

— Probabil că M16 este o puşcă bună, a spus Beck.

— Edward Hopper este ca Raymond Chandler, a spus Richard. A imortalizat un anumit timp şi loc. Desigur şi Chandler a fost un geniu. Mult mai mult decât Hammett.

— Aşa cum Pasternak este mai bun decât Soljenițân?

Au ținut-o aşa o bună bucată de vreme. Ziua a paisprezecea, o zi de vineri, aproape încheiată, mâncând o cină cu carne de vită, împreună cu trei persoane condamnate, vorbind despre cărți şi pictură şi arme. Nu i-am mai ascultat şi m-am deplasat cu zece ani în urmă, preferând s-o ascult pe sergentul primă clasă Dominique Kohl.

— E un adevărat insider al Pentagonului, mi-a spus, a şaptea oară când ne-am întâlnit. Locuieşte în apropiere, în Virginia. De aceea îşi ține barca în Baltimore, cred.

— Câți ani are?

— Patruzeci.

— I-ai văzut dosarul complet?

Ea clătină din cap.

— Cea mai mare parte a lui este secret.

Am dat din cap. Am încercat să speculez asupra trecutului lui. La patruzeci de ani, ar fi fost eligibil pentru ultimii doi ani în Vietnam, la vârsta de optsprezece sau nouăsprezece ani. Dar un tip care ajunge locotenent colonel de informații înainte de vârsta de patruzeci de ani este, aproape sigur, absolvent de facultate, poate chiar de doctorat, lucru care i-ar fi amânat promovarea. Probabil că nu a mers în Indochina, care în mod normal i-ar fi încetinit promovarea. Niciun război sângeros, nicio boală îngrozitoare. Totuşi promovarea lui nu a fost atât de lentă, pentru că el a ajuns locotenent colonel înainte de vârsta de patruzeci de ani.

— Ştiu la ce te gândeşti, a spus Kohl. Cum e deja cu două grade militare peste tine?

— De fapt, mă gândeam la tine în bikini.

A clătinat din cap.

— Nu, nu te gândeai.

— E mai în vârstă decât mine.

— A avansat fulgerător.

— Poate că e mai deştept decât mine.

— Aproape sigur, a spus ea. Dar chiar şi aşa, el a ajuns departe, foarte repede.

Am dat din cap.

— Excelent. Deci, acum ne-am încurcat cu o vedetă de la Informații Militare.

— Are o mulțime de contacte cu străinii. L-am văzut cu tot felul de oameni. Israelieni, libanezi, irakieni, sirieni.

— Asta trebuie să facă. Este specialist în Orientul Mijlociu.

— Vine din California. Tatăl său a fost muncitor la căile ferate. Mama lui a fost casnică. Au trăit într-o casă mică, în partea de nord a statului. A moştenit-o şi e singurul lui bun. Putem presupune că a fost plătit de armată din facultate.

— Şi?

— E un băiat sărac, Reacher. Deci, cum se face că închiriază o casă mare în Maclean, Virginia? Cum de are un iaht?

— Este un iaht?

— Este o barcă mare, cu mai multe încăperi. Ăsta e un iaht, nu?

— VPP?

— Un Lexus, nou-nouț.

N-am spus nimic.

— De ce oamenii lui nu şi-au pus întrebările astea?

— Niciodată n-o fac, am spus. N-ai observat? Ceva poate fi clar ca lumina zilei şi trece pe lângă ei.

— Nu înțeleg cum acest lucru se întâmplă.

Am ridicat din umeri.

— Sunt şi ei oameni. Ar trebui să le mai tăiem din elan. Au multe prejudecăți. Ei se întreabă cât de bun este el, nu cât de rău este.

A dat din cap.

— Aşa cum ne-am irosit vremea urmărind plicul, nu ziarul. Idei preconcepute.

— Dar ei ar trebui să ştie mai bine lucrurile astea.

— Aşa ar trebui.

— Informații Militare, am spus.

— Cel mai mare oximoron din lume, a răspuns ea. Ca pericol în condiții de siguranță.

— Ca apă uscată, am spus.

— Ți-a plăcut? m-a întrebat Elizabeth Beck, zece ani mai târziu.

Nu am răspuns. Idei preconcepute.

— Ți-a plăcut? a întrebat din nou.

M-am uitat direct la ea. Idei preconcepute.

— Poftim? am spus.

Tot ce am auzit.

— Cina. Ți-a plăcut?

M-am uitat în jos. Farfuria mea era goală.

— A fost fabulos, am spus.

Tot ceea ce am văzut.

— Serios?

— Bineînțeles.

N-ai găsit nimic folositor.

— Mă bucur.

— Uitați de Hopper şi de Pasternak, am spus. Şi de Raymond Chandler. Bucătăreasa voastră este un geniu.

— Te simți bine? a întrebat Beck. Lăsase jumătate din carne în farfurie.

— Minunat.

Nimic.

— Eşti sigur?

Am rămas tăcut.

Nicio dovadă.

— Da, vorbesc serios.

Şi chiar vorbeam serios. Pentru că mi-am dat seama ce era în Saab. Ştiam sigur. N-aveam niciun dubiu despre asta. Aşa că mă simțeam minunat. Dar m-am simțit şi jenat, de asemenea. Pentru că am fost foarte, foarte lent. Dureros de lent. Ruşinos de lent. Mi-a luat optzeci şi şase de ore. Mai mult de trei zile şi jumătate. Am fost la fel de prost ca cei din vechea unitate a lui Quinn. *Ceva poate fi clar ca lumina zilei şi trece pe lângă ei.* Am întors capul şi m-am uitat direct la Beck ca şi cum îl vedeam pentru prima dată.

Va urma...

EXPEDIȚII ŞI EXPLORATORI

TIM SEVERIN

EXPEDIȚIA IASON

În căutarea lânii de aur

Traducere de MARCEL D. GHIBERNEA

EDITURA MERIDIANE BUCUREŞTI, 1989

TIM SEVERIN The Jason Voyage 1985

1
CĂUTĂRILE

„Cel care i-a trimis a fost regele Pelias. Oracolul îi prevestise ceva îngrozitor – moartea în urma uneltirilor omului pe care îl va vedea venind din oraş încălțat numai la un picior... N-a trecut mult şi profeția a început să se împlinească. Iason, trecând râul Anaurus învolburat după topirea zăpezii, şi-a pierdut o sandală, care s-a dus la fundul apei revărsate, pe cealaltă salvându-şi-o din mocirlă. Nu peste mult a apărut în fața regelui. Şi imediat ce l-a văzut, regele şi-a amintit de oracol şi a hotărât să-l trimită peste mări şi țări într-o misiune plină de primejdii. Spera că totul se va petrece astfel, fie pe mare, fie pe uscat, încât Iason să nu se mai întoarcă niciodată acasă”.

Aşa începe prima povestire din literatura occidentală a unei expediții: povestea lui Iason şi a argonauților plecați în căutarea lânii de aur. Ea ne istoriseşte despre o galeră mare în care eroi ai vechii Grecii au pornit la drum spre un pământ îndepărtat din răsărit. Acolo, în crengile unui stejar de pe malul unui râu, stătea agățată o lână sacră de aur, păzită de un şarpe uriaş. Dacă aceşti eroi vor putea aduce acasă lâna, prințul Iason, omul cu o singură sandală, îşi va recăpăta de la unchiul său vitreg, regele uzurpator Pelias, tronul ce i se cuvine de drept. În drumul lor, aşa spune povestea, eroii au avut de înfruntat

tot felul de primejdii au ajuns într-o insulă în care trăiau numai femei care ardeau de nerăbdare să-i facă pe argonauți soții lor; un şef de trib barbar i-a provocat la o luptă cu pumnii, cel înfrânt urmând să fie bătut până îşi va fi dat sufletul ; groaznicele Stânci Symplegade li s-au aşezat în cale şi numai prin manevre scurte şi rapide corabia nu a fost făcută țăndări. Un profet orb, torturat de drăcoaice înaripate, le-a fost călăuză, şi când, în sfârşit, eroii noştri au ajuns în acea țară îndepărtată, fiica regelui, prințesa Medeea, s-a îndrăgostit atât de tare de Iason, încât şi-a trădat familia, l-a ajutat să fure lina de aur şi a plecat cu el în Grecia.

Nu e de mirare că o asemenea poveste romantică s-a păstrat de-a lungul secolelor. Homer spunea că, atunci când a început să scrie *Odiseea*, această poveste era deja „pe buzele tuturor". Poeți mari, de talia unui Euripide, Eschil sau Sofocle, şi-au luat drept temă pentru piesele lor povestea lui Iason. În secolul al III-lea î.e.n., Apollonius din Rodos, cel ce conducea marea bibliotecă din Alexandria, a scris în stilul clasic grec cea mai completă versiune din cele care s-au păstrat până în zilele noastre.

„Îndemnat de zeul cântului, spunea el, m-am apucat să scriu pentru a cinsti memoria acestor eroi din vechime, care, cu buna lor corabie *Argo*, au vâslit prin strâmtori şi în Marea Neagră, şi printre Stâncile Symplegade[1] în căutarea Lânii de aur."

După 22 de secole, tovarăşii mei şi cu mine ne-am hotărât să cinstim şi noi pe acei eroi de altădată, dar într-un alt mod. În timp ce Apollonius a însoțit pe argonauți cu versurile, noi speram să mergem în realitate pe urmele lor. Şi aşa am vâslit pe replica galerei din zilele lui Iason, o galeră cu 20 de vâsle construită după modelul celei de acum 3000 de ani, în căutarea propriei noastre lâni de aur – faptele care stăteau la baza poveştii lui Iason şi a argonauților. Pentru călătoria noastră ne-a fost ghid un exemplar al cărții lui Apollonius, *Argonautica*, înfăşurat bine într-un material plastic, pentru a-l feri de ploaie şi de stropii de apă. Pesimiştii au calculat că, în cazul în care în călătoria noastră nu vom avea vânt favorabil, ar fi trebuit ca fiecare dintre noi să vâslim de un milion de ori pentru ca să ajungem acolo unde ne-am propus.

Galera noastră, noua *Argo*, încânta ochiul. Pentru cercetări, proiectarea şi construcția ei am consacrat trei ani de eforturi, liniile elegante pe care le priveam acum fiind răsplata fiecărui minut pe care i l-am dăruit. Cu o lungime de 16,5 metri, de la capătul pintenului cu o curioasă formă de bot, până la coada grațios curbată, ea semăna mai mult cu un animal marin decât cu o barcă. De fiecare parte a ei, vâslele se ridicau şi cădeau ca picioarele unui animal uriaş care se târa pe suprafața liniştită a mării greceşti de un albastru închis. Doi ochi pictați, plasați deasupra botului, te priveau fix, nu prea prietenos, iar drept în vârful pintenului se afla o scobitură, ca o nară, care bolborosea şi sforăia când se umplea cu apă.

— Ce-i acolo? strigă deodată cineva, arătând înspre o parte a bărcii. Parcă ar fi o aripioară a unui peşte mare, poate e un rechin plutind la soare.

— N-am ştiut că în Mediterană ar fi rechini, răspunse o voce.

— Ce facem, Trondur? am strigat de la cârmă, unde mă aflam. Merită o încercare?

Un tip cu barba stufoasă, musculos, care stătea printre vâslații de pe bănci, dădu din cap în semn de acceptare. Era Trondur Patursson, marinar şi extraordinar artist, cu care am navigat în cele două precedente expediții ; ne cunoşteam atât de bine încât nu mai era necesar să ne spunem prea multe vorbe. „Da!" mormăi el, şi se aplecă să scoată din sacul său de călătorie de sub bancă un cap de harpon. Se strecură apoi înspre prova bărcii şi, după un minut, capul harponului era de-acum înfipt în coada sa de lemn. Trondur, cu arma în mână, îşi alese poziția şi se fixă bine pe picioare. Parcă era însuşi Poseidon.

[1] Symplegade sau Clashing Rocks, în traducere „stîncile care se ciocnesc între ele", care, în închipuirea grecilor, se aflau la intrarea în Marea Neagră (toate notele din acest volum aparțin traducătorului).

— Toată lumea, atenție! am şoptit atunci. Să vedem ducă putem prinde rechinul să-l băgăm în oală.

Cu o mişcare constantă şi lentă, echipajul a introdus penele vâslelor în apă fără niciun zgomot, pentru a nu alunga vânatul. Mai mult ca oricând, acum, când se punea în mişcare, galera semăna cu un animal marin. Era ca un animal care îşi pândeşte prada.

Am întors uşor fusul cârmei, pemtru ca botul galerei să vireze complet şi să se îndrepte spre triunghiul negru al aripii mari ce apărea şi dispărea încet din apă. Rechinul nu părea să ne fi simțit prezența. Puțin nelinişstit, încercam să-mi amintesc vechea tehnică a vânătorii de balene despre care citisem. Cum era mai bine oare? Să fi pus echipajul să tragă de câteva ori mai tare la rame, pentru ca apoi să lăsăm corabia să plutească spre rechin cu viteza pe care şi-o luase? Sau să fi vâslit spre el tot timpul, cât mai nevăzuți, ca hoții când se apropie de pradă? Prima variantă părea mai logică.

— Vâslele din stânga, încet, continuați să vâsliți, acum vâslele din dreapta.

Vâslaşii din stânga s-au oprit, ținând ramele nemişcate, din vârful penelor apa picura pe suprafața uleioasă, liniştită a mării. Vâslaşii din dreapta au tras puternic de cinci ori, apoi şi-au odihnit şi ei vâslele. Galera înainta lin, cotind spre țintă. Eram de-acum aproape deasupra rechinului. Puteam să-i văd forma corpului aşa cum era ea sub apă, o namilă pătată, lungă de vreo trei metri, sclipind în semiobscuritate. Rechinul deveni oarecum nelinişstit de prezența bărcii şi începu să se îndepărteze. Dar cum umbra galerei a trecut pe deasupra lui, rechinul porni să se afunde pentru a fi în siguranță, moment în care Trondur aruncă harponul cu o mişcare bruscă.

Lovit! Harponul intră în mare împroşcând apa, oprindu-se deodată; două treimi din coada sa de lemn au rămas afară din apă în poziție verticală, vârful lui înfigându-se în pielea rechinului. Era ca şi cum harponul se lovise de o grămadă de buşteni. S-a văzut apoi o rafală de stropi de apă în momentul în care rechinul, s-a zvârcolit, încercând să scape. Trondur strânse bine frânghia harponului pentru a nu-l lăsa să iasă din apă. Moment de încleştare. Apoi, harponul, care nu s-a mai văzut o clipă, reveni la suprafață, plutind întins pe apă. Cârligul era ținut bine. Impasibil, Trondur trase frânghia, ridicând harponul în sus pentru a ni-l arăta. Impactul a îndoit vârfui ascuțit al harponului, care acum arăta ca o cange.

— Nu-i bine, spuse Trondur, clătinând din cap în semn că-şi reproşa eşecul. Harponul trebuie să fie mai jos, şi arătă cu mâna că aruncarea armei a fost prea slaba. Pentru a pătrunde suficient de adânc în pielea aspră a rechinului, harponul ar fi trebuit să lovească, mai direct în țintă.

— Cu toții am fost cam nepriceputi declară Peter Dobbs ; s-a dus micul nostru dejun. Carnea de rechin e foarte gustoasă, dacă o pregăteşti cum trebuie, cu ceapă prăjită.

Peter, Trondur şi alți doi din echipa galerei – doctorul nostru, Nick Hollis, şi casierul echipajului, Tim Readman – aveau experiență în acest tip de expediții. Cu toții m-au însoțit când, cu replica unei corăbii arabe de comerț de acum opt secole, am navigat 8000 de mile din Mascat, de la Marea Arabiei, la Canton, în China. În timpul călătoriei noastre de şapte luni, căutând originea poveştilor lui Sindbad Marinarul, tovarăşii mei de pe vas, arabi din Oman, ne-au învățat cea mai bună rețetă de pregătire a cărnii de rechin, care să completeze şi să varieze meniul nostru de pe navă.

Evident, când s-a pus problema selectării unui echipaj pentru o corabie din vechime care să navigheze pe traseul pe care au mers Iason şi argonauții, am contactat mai întâi pe foştii mei tovarăşi din expedițiile precedente. Aceştia au fost imediat de acord să mă însoțească. Tim şi Peter şi-au luat concediu fără plată de la serviciu ; Nick şi-a aranjat programul la spital în aşa fel încât în timpul verii să fie liber; în ceea ce-l privea pe Trondur, pictor şi sculptor care trăia în insulele Feroe, el nu avea decât să-şi umple rucsacul cu materialul necesar unui artist – ca şi cu cârligele de pescuit şi capetele de harpon – şi să ia drumul Greciei.

Acolo s-au întâlnit cu doi tineri care ajutaseră la construirea galerei : Peter Wheeler, un inginer englez de 26 de ani, care devenise dulgherul corăbiei, şi John Egan, irlandez din districtul Mayo, omul bun la toate în micul şantier unde s-a construit galera şi care în timpul expediției a fost unul din cei doi fotografi. Celălalt fotograf, Seth Mortimer, ni s-a alăturat în ultimul moment, şi când l-a văzut pe instructorul care îi învăța pe noii-veniți să vâslească, nu i-a venit să-şi creadă ochilor. Mark Richard sc răsese în cap, iar numeroasele concursuri de canotaj organizate de-a lungul anilor îi dezvoltaseră într-atât musculatura, încât torsul său devenise asemănător cu acela al campionilor de lupte. Combinația dintre chelia lucitoare şi bicepsii bombați îi dădeau alura unui păzitor de sclavi dintr-un film de la Hollywood. Cineva care nu-l cunoştea ar fi fost surprins să afle că Mark studiase limbile clasice la Universitatea din Oxford şi că citea cu uşurință în latină şi greacă, ceea ce făcea din el omul cel mai potrivit să descurce textul grecesc al Argonauticii.

Împreună cu Mark, pe aceeaşi bancă de vâsle se afla şi un fost rival al său în ale vâslitului, Miles Clark, care concurase pentru Universitatea din Cambridge în întrecerea de canotaj cu Universitatea din Oxford. La prova era omul cel mai important dintre toți, Peter Moran, bucătarul nostru. După ce a absolvit cursul de cinci ani de pregătire în domeniul hotelier, s-a hotărât să ia un repaus complet înainte de a îmbrăca costumul de culoare închisă al profesiunii sale. Desigur, era foarte, ocupat. Murdar şi gol până la brâu, mânjit de grăsime pe fața-i veselă, el era şeful unei bucătării minuscule plasată la pic prova galerei, unde, cu un cuptor încălzit cu petrol, trebuia să hrănească 20 de sclavi înfometați. Privea perspectiva activității sale cu un calm imperturbabil.

— Dacă mă vor ajuta să curăț zarzavatul şi să-l spăl după aceea, pot spune că echipajul şi cu mine ne vom descurca destul de bine, îmi zise el. Să ştii că nu voi lăsa pe nimeni să se apropie de rezerva de alimente. Altfel ne vor şterpeli din provizii şi nu ne va mai rămâne nimic.

Când te uitai la acest echipaj neînfricat, erai tentat să-l compari cu oamenii din legendara *Argo* plecată în căutarea linii de aur. Lista inițială a echipajului lui Iason diferă de la text la text, deoarece aproape fiecare oraş din vechea Grecie dorea să aibă onoarea de a fi dat un membru acestei echipe de eroi, astfel că lista finală cu nume apărea ca o înşiruire a tuturor marilor provincii şi oraşe ale Greciei. Totuşi, anumite figuri ieşeau în relief.

Cârmaci, Iason l-a avut pe Tiphys, „un marinar experimentat care simțea când apărea hula în largul mării şi care ştia după soare şi stele când se apropia furtuna şi pe ce vreme o corabie putea să navigheze”. Marinarul de veghe era Linceu, cel cu vederea ageră, care se spunea că vede mai departe şi mai bine decât orice muritor. Dulgherul corăbiei era Argus, care fusese şi meşterul însărcinat cu construirea primei *Argo*, „cea mai frumoasă din toate corăbiile care au înfruntat marea cu vâslele”. Cel mai iute de picior din lume, Euphemus din Taenarum, era şi el în barcă. Se spunea că el călca apele mării cenuşii fără să-şi ude picioarele. Şi apoi, mai erau cei doi gemeni, Castor şi Pollux, primul, un călăreț de excepție, celălalt, campionul de lupte al Greciei, un talent util, căci el avea să salveze echipajul de la moarte în timpul expediției. Doi membri ai echipajului, Mopsus şi Idmon, erau proroci. Ei puteau să facă profeții, să prezică viitorul şi să interpreteze ciripitul păsărilor. Calais şi Zetes erau fiii Vântului de Nord, de la care au moştenit puterea să zboare. Voinicul Anceu, îmbrăcat într-o piele de urs, era un vâslaş cu o forță atât de mare, încât putea să-l egaleze pe cel mai puternic pământean – Hercule însuşi.

A afla cu precizie când şi cum s-a alăturat Hercule argonauților depinde de autorul antic care povesteşte legenda ; după cum nu este clar cât a rămas el cu eroii plecați în expediție. Dar scriitorii antici nu puteau concepe ca marele erou Hercule să nu fi luat parte la călătoria în căutarea lânii de aur, şi de aceea ei l-au inclus în povestirile lor. De asemenea, în zilele de glorie ale popularității sale, maestrului muzicii, Orâeu, i s-a încredințat un rol de seamă în acest proiect. Cântând din lira sa, Orfeu dădea ritmul

vâslelor. Muzica sa potolea furtunile şi-i calma pe vâslaşi când se certau între ei; sunetele fermecate ale cântecelor sale atrăgeau peştii la suprafața mării unde se zbenguiau în siajul corăbiei.

Povestea lui Iason şi drumul făcut de acesta în căutarea lânii de aur mă fascinase de multă vreme. Ca cei mai mulți dintre noi, despre Iason am citit pentru prima dată la şcoală, într-o antologie a legendelor greceşti, alături de poveştile despre Tezeu şi Minotaurul, Muncile lui Hercule, ca şi fermecătoarele povestiri despre zeii Olimpului şi intervențiile lor în viața oamenilor din lumea veche a Greciei. Ca istoric al explorărilor însă, studiind marile epopei literare ale călătoriilor, am început să-mi dau seama cât de importantă era povestea lui Iason. Ea deține o poziție unică în literatura occidentală, fiind cea mai veche epopee a unei expediții care a supraviețuit. Datează chiar dinaintea *Odiseei* lui Homer şi – din motive pe care aveam să le aflu mai târziu – saga argonauților descrie întâmplări care, după cum se presupunea, ar fi avut loc spre sfârşitul epocii de bronz, în secolul al XIII-lea î.e.n. Însăşi corabia care i-a purtat pe aceşti eroi, nemuritoarea *Argo*, este prima navă din istorie căreia i s-a dat un nume. Pentru un marinar aceasta înseamnă foarte mult, pentru prima dată o corabie este ceva mai mult decât un obiect plutitor neînsuflețit, un vehicul oarecare. *Argo* este o navă cu un nume, ea poate fi identificată, are propria ei personalitate. Aşa cum spune povestea din vechime, *Argo* putea vorbi cu voce omenească, în anumite momente de răscruce făcându-şi cunoscute opiniile. Chiar şi denumirea de „argonauți" sau „marinarii de pe *Argo*" provine tot de la corabie. Într-o lume modernă ca a noastră, obişnuită să audă vorbindu-se despre astronauți, cosmonauți şi chiar acvanauți, merită să ne amintim că argonauții au fost priniii despre care aflăm dintr-o epopee că s-au aventurat la mari depărtări.

Studierea istoriei şi literaturii vechii Grecii a atras de generații pe cei mai mari savanți. Ar fi oare posibil, m-am întrebat, ca aceştia să fi omis ceva în studiile lor despre o atât de importantă expediție? Mi-am dat seama că era aproape o obrăznicie să revăd eu texte pe care atâția savanți mari le studiaseră ani de zile cu cunoştințele lor enciclopedice. Şi apoi, mai era problema marii vechimi a povestirii despre argonauți. Teoretic, călătoria a avut loc în vremuri atât de îndepărtate, încât, în mod cert, n-au mai rămas destule date care să ne poată permite retrasarea drumului parcurs. Şi totuşi, când am recitit *Argonautica*, am fost frapat de faptul că, practic, nu a existat nicio deosebire de păreri în ceea ce priveşte geografia legendei. Toți marii învățați erau de acord că legendara expediție a pornit din nordul Greciei, mergând până la capătul îndepărtat al răsăritului Mării Negre, până în ținutul denumit odinioară regatul Colhidei, unde se află azi Gruzia Sovietică.

Doar până la acest punct sunt de acord Savanții. Anumite autorități în materie vedeau în această poveste o pură născocire, un mit plin de farmec inventat pentru a desfăta pe cei ce îl ascultau. Alți savanți au preferat teoria potrivit căreia legenda îşi avea izvorul de bază în perioada de sfârşit a epocii bronzului, dar care, în secolele care au urmat, s-a transformat atât de mult, încât ea nu mai putea fi recunoscută. Unii susțin că, deşi încă din vremea lui Homer există anumite aluzii incidentale la Iason şi expediția sa, totuşi prima versiune completă a poveştii a fost scrisă abia spre mijlocul secolului al III-lea î.e.n., la aproape 1000 de ani de la întâmplările pe care le descrie.

Un alt curent de gândire afirmă că expediția era fizic imposibil de realizat. Reprezentanții acestuia consideră că o corabie din ultima parte a epocii de bronz nu ar fi putut rezista unei călătorii marine de 1500 de mile din Grecia până în Colhida, O astfel de navă primitivă ar fi fost zdrobită sau s-ar fi desfăcut. Şi, mai ales, era total de necrezut că o astfel de corabie ar fi reuşit să treacă prin strâmtoarea Bosfor pentru a intra în Marea Neagră. Potrivit acestor critici, curenții nefavorabili din Bosfor sunt mult prea puternici pentru ca o galeră ca cea a lui Iason să-i fi putut înfrunta. Pentru a putea vâsli împotriva curenților din Bosfor, este necesară o ambarcație cu cel puțin 50 de rame, aşezate pe două rânduri, unul deasupra celuilalt. Cei ce se ocupă de istoria maritimă nu dețin nicio

mărturie că o corabie de acest tip şi putere ar fi existat înainte de sfârşitul secolului al VIII-lea î.e.n. Drept dovadă, aceştia susțin că, după ce corăbiile respective au fost inventate, a urmat o creştere considerabilă a interesului grecilor pentru Marea Neagră şi pentru înființarea pe coastele ei a numeroase colonii greceşti. Era prematur pentru perioada respectivă, susțin ei, să se poată vorbi de expediția argonauților. Iason şi oamenii săi nu au ajuns niciodată în Colhida, sau dincolo de locul unde se află astăzi oraşul Istanbul în strâmtoarea Bosfor. Nu toți, însă, au exclus total existența unui sâmbure de adevăr. La articolul „Argonauți", sobrul şi prestigiosul *Oxford Classical Dictionary* scrie că legenda este „...una dintre cele mai vechi epopei greceşti, având probabil la origine un fapt real..."

A fost însă călătoria lui Iason un „fapt real"? Singurul mijloc de a răspunde la această întrebare, cel puțin pentru cei ce se îndoiau, era construirea unei corăbii având structura unei ambarcații din vremea aceea, cu care să se încerce vâslirea prin Bosfor împotriva curentului şi apoi să se ajungă, în ea, în Gruzia Sovietică. Dar cu mult timp înainte de a mă fi gândit la un asemenea experiment, a trebuit să verific valoarea textului de bază care vorbea despre Iason – *Argonautica* lui Apollonius. Lectura acestui text m-a liniştit imediat. Autorul lui nu a fost superficial. Apollonius din Rodos era chiar unul dintre cei mai de seamă savanți ai timpului său. El a studiat sub îndrumarea marelui învățat Callimachus, fiind numit preceptor al dinastiei Ptolemeilor şi în prestigioasa funcție de conducător al bibliotecii din Alexandria. Când s-a decis să scrie *Argonautica*, avea acces la cel mai mare centru de învățătură din lumea antică, la importantele sale colecții de suluri de pergament şi arhive. Ştim, de asemenea, că savanții din vremea aceea au examinat cu atenție *Argonautica* şi s-au grăbit să-i corecteze greşelile şi să-i completeze omisiunile. Într-adevăr, se menționează că Apollonius a scris la început o versiune mult mai lungă a *Argonauticii*, care a fost însă atât de aspru criticată, încât el şi-a retras lucrarea şi a plecat din Alexandria pentru câțiva ani în vederea refacerii şi prescurtării ei. Această versiune revăzută a fost acceptată de către comunitatea savanților contemporani lui şi, chiar dacă importanța sa de atunci era diferită de cea din era modernă, nu există nicio îndoială că *Argonautica* lui Apollonius, aşa cum a supraviețuit ea, este o lucrare de un înalt nivel ştiințific, scrisă de un om învățat, care şi-a propus să istorisească povestea lui Iason şi a argonauților pe baza rezultatelor cercetărilor sale, folosind cele mai valoroase izvoare din vremea sa.

Aşadar, dacă acest text reprezenta o bună bază pentru o nouă expediție a argonauților, ce se ştia însă despre navele din vremea aceea? Mai precis, era posibil să se adune date suficiente pentru a se putea construi din nou o corabie exact de tipul celor din secolul al XIII-lea î.e.n.? Evident, în epoca bronzului erau folosite în partea de est a Mării Mediterane tot felul de nave – corăbii de transport, de coastă, corăbii care operau în apele Ciprului şi ale țărilor din Orientul Apropiat, ca şi ale insulei Creta şi ale Greciei, corăbii cu vâsle sau cu pânze, corăbii de luptă. Şi, probabil, fiecare tip de corabie se deosebea de la regiune la regiune, în funcție de locul în care fusese construită şi de materialul folosit. Corabia lui Iason, aşa cum este ea descrisă în toate manuscrisele, era o galeră şi constituia, în mod cert, opțiunea cea mai logică pentru o corabie care pleca într-o expediție în care trebuia să-şi croiască drum prin locuri nu prea ospitaliere. Numai o galeră putea să cuprindă un număr suficient de războinici care să angajeze ceea ce se putea dovedi până la urmă o luptă de jefuire a lânii de aur, dacă cel ce o avea în grijă, regele Colhidei, nu ar fi vrut să le-o dea de bunăvoie.

Datorită cercetărilor neobosite ale istoricilor maritimi din cursul ultimilor 20 de ani, s-a strâns un vast material informativ despre corăbiile greceşti din antichitate, din care se poate trage concluzia că galerele Greciei nu au apărut deodată, ca o nouă invenție. Ca şi corăbiile vikingilor, ele au evoluat treptat de-a lungul veacurilor. Astăzi cunoaştem modul în care s-au dezvoltat corăbiile vikingilor – care în anumite privințe se aseamănă cu

galerele greceşti – într-o perioadă de 1300 de ani, şi, într-adevăr, se constată că modificările în ceea ce priveşte forma şi construcția lor s-au produs foarte lent. Avem toate motivele să credem că galerele greceşti au trecut şi ele prin acelaşi proces conservator. Adunând şi punând cap la cap toate datele, speram că va fi posibil să ajung la o navă reprezentativă pentru epoca lui Iason, o galeră din ultima parte a epocii de bronz.

Aşa cum se afirmă în *Argonautica*, galera a fost construită pe o plajă din apropierea oraşului Iolcos, azi Volos, care era capitala familiei regale a lui Iason. Aici am avut un noroc neaşteptat. Am aflat că cel mai vechi desen care s-a păstrat reprezentând o galeră grecească se afla pe unele cioburi de vase vechi găsite cu prilejul săpăturilor făcute chiar la Volos. Vasele erau sfărâmate, cioburile fiind foarte mici, însă arheologii care le-au găsit au reuşit să le reconstituie piesă cu piesă, ca într-un joc de cuburi, umplând crăpăturile pentru a obține desenul unei corăbii. Era o schiță mică modestă, dar deosebit de valoroasă, deoarece ea demonstra că încă din secolul al XVI-lea î.e.n., perioadă din care proveneau cioburile, şi câteva secole înainte de Iason, corăbiile greceşti aveau deja pintenul în formă de cioc, pupa curbată în sus, iar lopata pentru cârmă montată într-o parte. Desenele unor corăbii de mai târziu, datând din secolul al VII-lea până în secolul al IV-lea î.e.n., dădeau mult mai multe detalii tehnice, cum ar fi, de exemplu, modul în care sunt întinse pânzele şi cum sunt controlate ele.

Dar cât de mare ar trebui să fie galera? Corabia *Argo* a lui Iason era cunoscută ca cea mai mare şi cea mai frumoasă din timpul sau, dar nu s-a spus niciodată nimic despre mărimea ei. Potrivit unor date, în ea încăpeau între 30 şi 50 de oameni, sau poate chiar mai mulți, deşi nu toți erau, neapărat, vâslaşi. Vechile corăbii cu vâsle nu se măsurau după lungime, ci după numărul ramelor. Din poemele lui Homer reieşea că existau trei mărimi – galere de 20, de 30 şi de 50 de vâsle. Mi-am dat seama imediat că era imposibil să construim o galeră de 50 de vâsle.

Pur şi simplu nu-mi puteam permite să construiesc o navă atât de mare, şi, în plus, unde aş fi găsit 50 de vâslaşi? Pe de altă parte, dacă o expediție în împărăția lânii de aur ar fi reuşit într-o corabie de cea mai mică dimensiune – după ce a trecut şi prin Bosfor – experiența mea ar fi fost cu atât mai convingătoare. Dacă se va putea ajunge în Gruzia Sovietică într-o galeră cu 20 de vâsle, atunci pentru Iason ar fi fost mult mai uşor într-o corabie mai mare. Mi-a apărut astfel clar că nava pe care trebuia s-o aleg era o umilă galeră cu 20 de vâsle. Acest tip de ambarcație apare frecvent în vechile manuscrise, căci era corabia bună la toate a flotei greceşti, servind ca vas de recunoaştere, de escortă şi vas curier. Cu o asemenea galeră cu 20 de vâsle a plecat şi Telemah, fiul lui Ulise, să afle câte ceva de la regele din Pylos despre soarta tatălui său dispărut ; şi aceasta se întâmpla doar la o generație după expediția lui Iason. Dacă aş putea să construiesc o galeră cu 20 de vâsle, aş realiza o navă reprezentativă pentru epoca respectivă. Cu o asemenea galeră, ar fi posibil ca un echipaj curajos de vâslaşi să poată merge pe urmele lui Iason şi ale argonauților săi.

Ştiam cui să-i cer să-mi facă proiectul galerei. Colin Mudie, constructor de nave, îmi proiectase deja două corăbii antice. De pe planşeta sa au ieşit specificațiile tehnice pentru *Sohar*, corabia comercială arabă din secolul al VIII-lea, făcută din scânduri prinse una de alta cu frânghie de cocos, cu care am realizat Expediția Sindbad. Înainte de aceasta, în 1976—77, măiestria lui Colin produsese specificațiile tehnice pentru corabia din piele *Brendan*, în care, împreună cu trei prieteni, am realizat primejdioasa traversare a Atlanticului de Nord pe lângă Islanda, pentru a verifica dacă, aproape cu o mie de ani înaintea lui Columb, călugării irlandezi ar fi putut să ajungă pe pământul Lumii Noi.

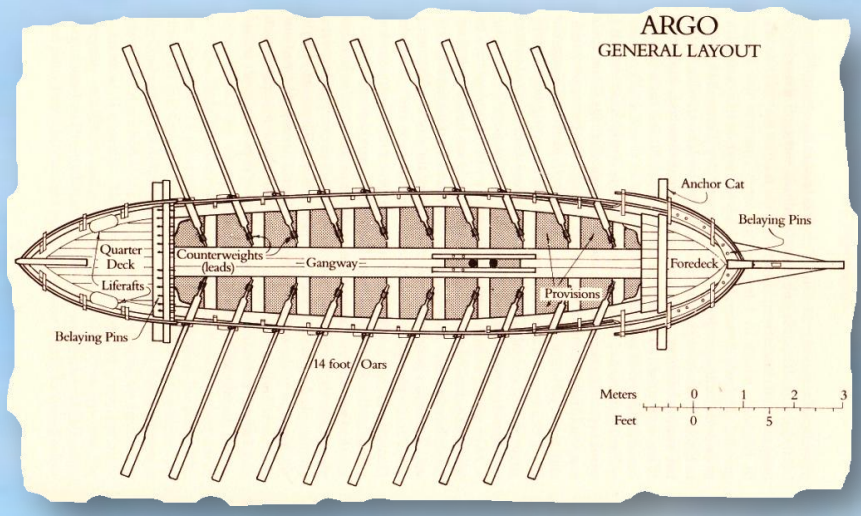

Când i-am telefonat lui Colin şi i-am spus că m-am gândit să construiesc o veche galeră greacă, nu a părut deloc surprins. „Vino pe la mine, îmi spuse el, să vedem ce se pote face”. După o săptămână, mă aflam în biroul lui, vorbindu-i despre ideea mea de a organiza o expediție pe urmele argonauților, dar dându-mi seama în acelaşi timp că-l puneam din nou la o treabă extrem de complicată. Ca să transforme noianul dezordonat de date pe care le aveam într-o formă concretă de corabie, Colin m-a supus unui adevărat interogatoriu referitor la numărul oamenilor care vor fi la bord şi la perioada expediției, îşi vor petrece nopțile pe mare sau vor acosta totdeauna în amurg? În, acest ultim caz, cum vor fi plajele pe care vor debarca? Care era unghiul lor de înclinație? În ce anotimp al anului vom călători? Ce fel de lemn foloseau anticii la construirea bărcilor lor şi dacă mai există el astăzi? În caz afirmativ, de ce lungime şi calitate? În decursul întregii expediții, cât timp cred eu că vom vâsli şi cât timp ne vom folosi de pânze?

Am răspuns acestui bombardament de întrebări cât am putut mai bine, în tot acest timp creionul lui Colin zburdând pur şi simplu pe carnetul de note. Am ştiut imediat, după ardoarea şi rapiditatea cu care îmi punea întrebările, că acesta era exact tipul de proiect de care lui şi soției sale, Rosemary, le-ar fi plăcut să se ocupe în afara activității lor obişnuite de proiectare. Iar dacă în cercetările mele aş fi omis ceva, Colin şi Rosemary ar fi completat din documentația pe care o aveau, folosind acea admirabilă combinație de erudiție şi dibăcie caracteristică muncii lor. Condeiul lui Colin, care acum lua note, va creiona în curând mici schițe, apoi desene preliminare şi, în sfârşit, planurile tehnice ale unei galere de 20 de vâsle, umplând un gol de trei milenii. Când am plecat de la ei, abordasem deja probleme deosebite, cum ar fi de ce vechii greci au împărțit *cotul olimpic*[2] în *lățimi de 24 de degete*[3], câtă energie foloseşte un om care vâsleşte în acelaşi ritm timp de opt ore fără întrerupere, şi dacă nu cumva constructorii de corăbii din vechea Grecie dădeau formă scândurilor încovoind înspre pământ arborii netăiați şi legându-i cu frânghii, pentru a creşte în aşa fel încât să se realizeze natural curburile de care aveau nevoie. Şedințele de lucru pe care le aveam cu Colin şi Rosemary în legătură cu proiectul erau întotdeauna

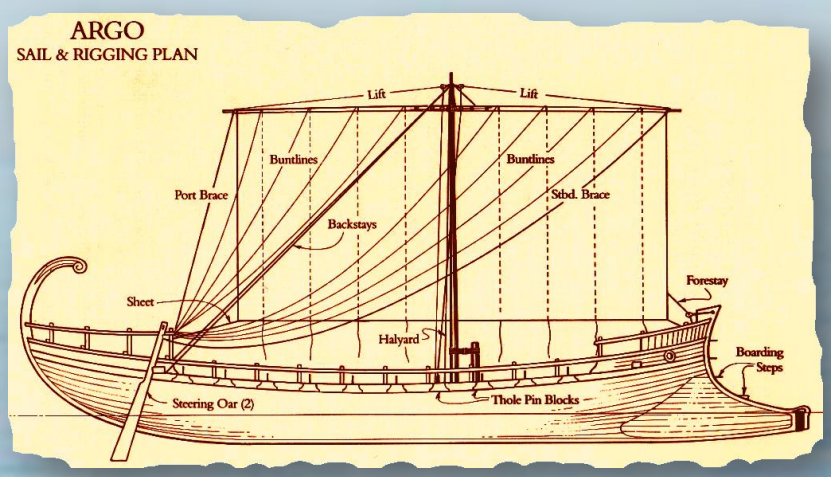

[2] Măsură de lungime – circa 45 cm.
[3] Lăţimea unui deget – măsură variind între 3/4 de incie şi 1 incie ; 1 incie- 2,54 cm.

prilejuri de relaxare, iar rapiditatea cu care Colin a realizat un studiu de proiect preliminar mi-a dovedit cât de mare a fost interesul pe care i l-au trezit problemele construcției.

— Totul merge foarte bine, mi-a spus în următoarea convorbire telefonică pe care am avut-o cu el. Totul pare să se potrivească. O soluție mă duce automat la o alta.

— Ce spui despre construcția propriu-zisă? l-am întrebat cu emoție. Va fi greu să construim corabia?

— Eh, asta depinde de marangozul pe care-l vei găsi. Oricum, aceasta va fi cea mai sofisticată dintre cele trei corăbii istorice ale tale. Dar în definitiv, adăugă el râzând satisfăcut, cu cât o corabie este mai greu de făcut, cu atât merge mai bine atunci când o dai la apă.

După două saptămâni mi-a trimis un desen al viitoarei mele corăbii. „Galera de 20 de vâsle pentru dl Tim Severin", stătea scris deasupra schiței. „Studiu de desen preliminar. Desen nr. 365.1." Pe o plajă uşor înclinată era o galeră lungă de 16.5 m, cu traverse de aproape 3 m, cu bănci pentru 20 de vâslaşi şi cu pintenul de la prova cu o expresie elegantă, pe care Colin l-a desenat deasupra corăbiei într-un medalion.

— Arată desenul acesta meşterului tău constructor şi vezi ce zice el, îmi spuse Colin, atunci când l-am felicitat. Şi-apoi vom vedea ce modificări crede el că ar trebui făcute.

Problema era, însă, că eu încă nu găsisem un constructor potrivit şi n-aveam nici cea mai mică idee unde să-l caut. Evident, doream să construiesc galera în Grecia. Dar nu i se cere în fiecare zi unui constructor de corăbii să facă o galeră de la sfârşitul epocii de bronz şi ştiam că pentru aşa ceva trebuia să găsesc un om cu totul deosebit. Mi-am dat seama că de ceea ce aveam nevoie urgent era o persoană care ar fi putut, în Grecia, să mă îndrume în direcția cea bună, cineva care putea să mă sfătuiască unde să caut un meşter constructor de nave tradiționale care să realizeze o asemenea lucrare cu talent şi imaginație, cineva care să mă ajute să negociez, cineva care să-mi recomande cea mai bună metodă de a face aranjamentele necesare pentru construirea unei corăbii ; cineva care să posede un bogat vocabular nautic, atât în limba engleză, cât şi în greacă.

Dar unde să găsesc un asemenea exemplu de perfecțiune? Într-un moment de inspirație, mi-a venit ideea că locul cel mai potrivit în care aş putea să încep să caut era *Expoziția Nautică Internațională* anuală de la Londra, din perioada imediat următoare Anului Nou, care cuprindea întotdeauna standuri ale firmelor de navlosire care închiriau iahturi în timpul verii turiştilor de pe coastele Greciei. Poate întrebând în dreapta şi-n stânga, voi putea să aflu numele cuiva, vreun căpitan de navă charter sau poate vreun proprietar grec de iaht care cunoştea bine acest domeniu al construcției de nave şi care ar fi putut să-mi dea un sfat.

Desigur, nu mă aşteptam să găsesc la Expoziția Nautică acea persoană perfectă. Şi totuşi, la primul stand de firmă charter, când am explicat ce caut,. fata care servea drept ghid s-a luminat deodată la față şi mi-a spus

— Oh, de ce nu vorbiți cu John Vas?

— John şi mai cum? am întrebat.

— Mă tem că nu ştiu exact numele lui de familie. E greu de pronunțat şi de aceea toți îi spun, pe scurt, John Vas. Locuieşte în Atena şi ne ajută în orice problemă legată de închirierea navelor noastre acolo. El vine totdeauna la Londra cu ocazia *Expoziției Nautice*. Şi acum e pe aici. L-am văzut acum câteva minute prin apropierea standului. Dacă aşteptați puțin, voi încerca să-l găsesc.

După cinci minute, eram prezentat unui bărbat solid, cu o înfățişare foarte gravă, în jurul vârstei de 60 de ani, care vorbea impecabil engleza, cu o voce de bas, pronunțând încet cuvintele. De fapt, cu o bluză sport albastru închis, pantaloni de flanelă gri, pantofi de sport şi o eşarfă în jurul gâtului, John Vasmadjides putea fi uşor luat drept englez. Peste 32 de ani a lucrat pentru compania British Airways şi predecesorii ei la aeroportul din Atena, fiind numit în cele din urmă directorul agenției acesteia. Recent, el se

pensionase, dedicându-se pasiunii sale adevărate, navigația şi tot ce era legat de nave. Presupun că în lunga sa activitate profesională s-a confruntat cu tot felul de situații critice – călători iritați şi supărați pentru că au pierdut avionul, sau pentru că li s-a rătăcit bagajul, sau şi-au pierdut biletul de avion, sau pentru că zborul şi-a schimbat ruta. În oricare din aceste situații delicate John trebuie să fi fost extraordinar. N-am întâlnit niciodată pe cineva care să fi avut mai mult tact în a-i calma pe cei din jurul lui. În parte, aceasta se datora staturii sale, căci John era un tip solid şi impozant, dar în acelaşi timp şi comportării sale îndatoritoare şi cumpătate. Pentru John nicio problemă nu era de nesoluționat, nicio povestire nu era prea lungă pentru a o asculta, nicio situație prea dificilă pentru a nu o putea rezolva. Mişcările sale lente dădeau o impresie total înşelătoare, în realitate, el rezolva lucrurile foarte repede, apelând la ajutorul unui larg cerc de prieteni şi la uriaşa sa experiență.

De la prima discuție cu el, John mi-a lăsat impresia că fie îi cunoştea pe toți constructorii de nave vechi, de corăbii cu pânze, negustorii care aprovizionau vapoarele şi comandanții de port din Grecia, fie că ştia cel puțin cum să iei contact cu aceştia. S-a oferit imediat să-mi dea tot ajutorul de care era în stare. Urma să iau legătura cu el de îndată ce ajungeam în Grecia în căutarea unui şantier naval, pentru a-mi indica încotro să mă îndrept. Timp de un an şi jumătate de activitate febrilă, construind şi testând copia autentică a unei galere vechi de 3 000 de ani într-o întrecere cu timpul, John avea să se dovedească indispensabil. Datorită abilității sale de a rezolva toate problemele, prieteniei sale tipice unui unchi de treabă, ca şi răbdării sale, el a fost poreclit „Unchiul John”. Dacă vreun membru al echipajului avea vreodată vreo problemă în Grecia, sau avea nevoie de vreun sfat, reacția naturală era „De ce nu te duci la Unchiul John să-l întrebi dacă te poate ajuta?”. În cursul aceleiaşi luni, înarmat cu o hartă a Greciei şi cu desenul galerei făcut de Colin, m-am instalat într-o maşină închiriată pentru a vizita şantierele navale tradiționale din Grecia pe care Unchiul John mi le sugerase.

Era tare frig, lanțul central de munți fiind acoperit de o zăpadă groasă, şi foarte curând, neputând găsi ce căutam, am început să mă descurajez. Lista Unchiului John cu posibile şantiere era extrem de mică, locurile în care acestea erau plasate părând a fi răspândite pe întreaga suprafață a peninsulei greceşti. Ore în şir a trebuit să merg pe drumuri mărginaşe care degenerau în drumuri cu hârtoape şi se terminau pe nişte plaje reci, unde erau împrăştiate carcase vechi de corăbii putrezite şi bărci trase pe țărm pentru reparațiile de iarnă. Am aflat de îndată că numai proprietarul şantierului avea competența să-mi răspundă la întrebări, căci meşterii constructori nu stăteau de vorbă cu străinii. Proprietarul, însă, ori era absent, ori era pe jumătate îngropat în măruntaiele unei corăbii ce trebuia reparată. În acest din urmă caz, desigur că nu-i plăcea să fie întrerupt de un străin care îi vorbea în mod absurd despre construirea unei bărci din epoca târzie a bronzului. Chiar atunci când reuşeam să-l ademenesc pe proprietar să iasă din fundul calei şi să asculte propunerea mea, conversația avea loc de obicei la aproximativ 2 metri de ferăstrăul electric, al cărui zgomot făcea o discuție mai specială aproape imposibilă, mai ales atunci când avea loc într-un amestec de greacă şi engleză, la care se adăugau interjecțiile confuze ale unor spectatori.

Am vizitat vreo zece şantiere de acest fel din provincie, călătorind de la un capăt la celălalt al Greciei continentale, ca şi prin cele mai apropiate insule. Am fost însă mereu dezamăgit. Unchiul John m-a dus chiar şi la un uriaş şantier naval de la Pireu, unde era posibil să mai fi existat vreo doi constructori de corăbii din lemn. Atelierele lor erau înghesuite între nişte grămezi de carcase de corăbii condamnate a fi făcute bucățele într-un zgomot asurzitor de ciocane, zăngăneală şi şuierat al aparatelor de sudură. Tot ce am văzut îmi demonstra că în Grecia construcția de corăbii vechi era pe cale de dispariție. Se mai făceau mici bărci pescăreşti, dar constructorii lor erau de obicei pescari particulari sau dulgheri entuziaşti ce lucrau cu ziua. Constructori profesionişti de corăbii care lucrau

în lemn erau numai câțiva. În toate şantierele se executau numai reparații, nu şi corăbii noi. Pretutindeni auzeam aceleaşi motive – lipsa unui lemn corespunzător, absența unor cereri pentru construirea unor bărci tradiționale, meşteşugari ieşiți la pensie sau mutați în posturi mai bune. Uneori desfăceam desenul lui Colin reprezentând eleganta galeră şi întrebam dacă o astfel de barcă poate fi construită. Reacția era negativă, exprimată cu uimire sau cu o totală consternare. De ce naiba vreau o astfel de navă ciudată? Are aceasta vreo legătură cu turismul? întrebau unii mai isteți. Atunci când menționam posibilitatea de a naviga cu ea prin Marea Neagră, fără motor, oamenii clătinau din cap la o asemenea idee năstrușnică. Ce sens avea? Cu câți bani ar trebui să plătesc pe vâslaşi?

O licărire de speranță mi-a apărut de-abia în apropiere de Volos, unde corabia lui Iason fusese construită cu lemn de pe muntele Pelion care, de la înălțimea sa, domina oraşul. Acolo, un constructor de corăbii aruncă o privire pe desenul meu şi spuse calm „A, vreți să construiți o corabie *Argo!"* ca şi când i-aş fi cerut să construiască o bărcuță de toate zilele. Spre norocul meu, vorbea puțin germana şi am putut să-i explic, nu fără dificultăți însă, detaliile construcției şi dimensiunile galerei. Dar când l-am întrebat dacă şantierul respectiv putea să execute o astfel de lucrare, el mi-a răspuns că regretă, dar ar fi foarte greu de obținut lemnul corespunzător şi nu ar putea să garanteze găsirea unor meşteri cu o experiență suficientă care să ducă la bun sfârşit această sarcină în timp util, deoarece era imposibil să calculeze pentru fiecare om orele de lucru cerute pentru o asemenea comandă neobişnuită. La fel ca în cele mai multe şantiere tradiționale din Grecia, baza activității lor o reprezintă repararea vechilor bărci din lemn, nu construirea unora noi.

Abătut, m-am reîntors la Atena spre a-l întâlni pe Unchiul John. Urma să mai stau o singură zi în Grecia, Plănuisem să merg într-o altă insulă, unde, poate, ar fi putut exista un bun constructor de corăbii. A doua zi dimineață însă, un vânt puternic a determinat anularea zborului avionului cu care trebuia să plec.

— De ce nu încerci să faci o vizită în insula Spetses să vezi dacă nu cumva găseşti acolo omul de care ai nevoie? mi-a sugerat John. E un drum destul de lung, pentru că toate feriboturile au fost anulate din cauza vremii nefavorabile. Dar dacă mergi cu maşina până la un punct cât mai apropiat de Spetses, poți lua o barcă cu motor taxi, care să te treacă în insulă, care se află numai la o milă de țărm. Voi telefona unui prieten de acolo pentru a-mi spune dacă îți poate recomanda un meşter bun.

Din toată Grecia, Spetses îmi apărea locul cu cele mai puține şanse de a găsi, un constructor de nave tradiționale. O ştiam numai ca pe o insulă care devenise renumită, pe la începutul secolului, pentru vilele de vacanță ale bogătaşilor din Atena. După aceea a venit perioada înfloritoare a turismului. Spetses a fost una din primele insule care au primit avalanşa grupurilor de turişti. Gândindu-mă la alte oraşe pe care le văzusem, acesta nu putea fi decât o urâtă aglomerare de hoteluri şi blocuri din beton, construite în pripă de-a lungul plajelor, cu vechi porturi care au căzut pradă feriboturilor ce revărsau grupuri întregi de excursionişti şi cu pescari care şi-au abandonat năvoadele, pentru a câştiga mai bine ca ghizi în excursiile de o zi.

Prima impresie despre Spetses mi-a confirmat temerile. Când am coborât din barca cu motor în noul port al insulei, mi-au apărut foarte limpede, în acel sfârşit de ianuarie, ravagiile făcute de turism. Obişnuitele şiruri de cafenele din preajma portului erau închise pentru iarnă. Prin geamurile murdare se vedeau, stivuite în grămezi triste sute şi sute de scaune şi mese metalice acoperite cu rogojini, cu picioarele în sus, semănând cu nişte insecte moarte. Afişe făcând reclamă pentru cârnăciori, înghețată, camere de închiriat, baruri şi plimbări cu barca erau jupuite şi decolorate. Tende sfâşiate atârnau trist în bătaia vântului.

Spetses a fost totuşi cruțată de distrugerea masivă a hotelurilor din beton, centrul oraşului fiind practic neafectat, deşi în dimineața aceea străzile sale înguste, întortocheate

erau fără viață. N-am văzut nicio ființă, în afară de două pisici înfometate, ghemuite sub nişte mese de lemn vechi în mica piață de peşte. După felul cum arătau coastele lor, puteai să-ți dai seama că în iarna aceea în Spetses s-a prins extrem de puțin peşte. Conducătorul bărcii cu motor şi-a legat barca de țărm şi s-a făcut nevăzut, dispărând spre casă, undeva prin străzile, mărginaşe, unde locuitorii, extenuați de activitatea intensă dusă cu turiştii într-un amestec de limbi ca în turnul Babel, timp de 18 ore pe zi, în toate cele şapte zile ale săptămânii, în tot cursul sezonului estival, s-au prăbuşit şi hibernează. Părea că totul a fost evacuat din zona respectivă înaintea venirii valurilor fluxului.

Luând-o la stânga, am mers cu greu pe turnul de pe malul mării, despre care John îmi spusese că mă va duce la Vechiul Port, unde şantierele mai lucrau. Trebuia să întreb de un meşter numit Vasilis Delimitros, despre care se spunea că ar fi cel mai bun constructor de nave din Spetses.

Într-adevăr, de îndată ce m-am apropiat de Vechiul Port am început să aud zgomotele specifice ale şantierelor navale – văitatul rabotezelor electrice, loviturile intermitente de ciocan, huruitul burghiurilor şi zgomotul ferăstraielor electrice. După pustietatea şi liniştea din Noul Port, a fost un şoc să găsesc, după colț, Vechiul Port fremătând de activitate. Totul era plin de zgomot şi mişcare. Meşteşugarii lucrau plini de vioiciune, înfofoliți pentru a se apăra de vântul rece ; mici scutere huruiau de-a lungul cheiului. Cabluri electrice ieşeau şerpuind din casele de peste drum, ajungând la cel puțin 15 nave în diverse stadii de construcție. Aceste bărci erau împrăştiate alandala prin tot portul, ba pe o porțiune de drum accesibilă, ca şi când ar fi fost nişte maşini parcate obişnuit, ba într-o grădină din fața casei, sau pe o cărare pietruită care ducea la plaja stâncoasă. O carcasă de corabie ieşea chiar din garajul de la parterul unei case cu rufele întinse la uscat pe balconul de deasupra, cealaltă jumătate a garajului fiind prezentată ca discotecă. Acesta era de departe cel mai activ centru de construcție a unor nave tradiționale pe care îl văzusem până atunci în Grecia. Mi s-a părut ceva deosebit ca o asemenea industrie, care în alte părți era pe cale de dispariție, să continue să fie înfloritoare în spatele unui important centru turistic.

Lucrătorii mi-au aruncat priviri curioase atunci când, trecând peste grămezile de scânduri şi cabluri electrice, am cerut o informație. Unul din avantajele pe care le oferă o insulă turistică îl constituie faptul că aici mulți oameni vorbesc engleza.

— Spuneți-mi, vă rog, unde aş putea să-l găsesc pe Vasilis Delimitros?

Privirile lor deveniseră şi mai curioase.

— Mergeți înainte de-a lungul țărmului insulei, îmi spuseră ei. Vasilis are ultimul atelier de bărci.

N-aveam cum să nu-l găsesc.

Mai târziu am aflat motivul acelor priviri ciudate. Vasilis avea o reputație îngrozitoare, fiind considerat în general ca o persoană arțăgoasă. Foarte independent, el lucra singur şi nu-i plăcea să fie deranjat. Se povestea că, într-o vară, un turist, privind cum Vasilis lucra la o barcă, l-a rugat de trei ori să-i explice la ce anume lucrează. La primele două întrebări i s-a răspuns cu un mormăit; când i s-a repetat pentru a treia oară întrebarea, Vasilis s-a întors spre el şi i-a aruncat amenințător o privire încruntată, punând în mâinile turistului înmărmurit uneltele sale. „Poftim! Dacă te interesează atât de mult, fă-mi dumneata treaba!" Apoi a bombănit ceva şi a plecat fără să se mai uite înapoi. Cred că ceilalți meşteri din Vechiul Port se întrebau cum mă va primi Vasilis în acea iarnă pustie, când el se aştepta, pe bună dreptate, să fie lăsat în pace de străinii cicălitori.

În cealaltă parte a Vechiului Port, la marginea unor stânci, am dat de un şopron lipit de o latură a unei alte discoteci. Erau acolo două mici bărci pescăreşti pe jumătate construite, o grămadă de scânduri şi un bărbat scund, foarte ocupat, îmbrăcat în nişte pantaloni de lucru şi un jerseu gros. Se uita încruntat, dar nu la mine, ci la una din bărcile

acelea neterminate. S-a repezit la ea cu o teslă, o unealtă semănând cu un ciocan prin care trecea o mică bardă, ca şi cum ar fi urât barca aceea. Şi cum cioplea lemnul cu un fel de răutate, aşchiile zburau în toate părțile.

De fiecare dată când se oprea, se dădea un pas înapoi, lăsându-şi capul într-o parte pentru a vedea ce-a ieşit din mâna lui. Apoi se repezea din nou la atac, cu fața încruntată, semn al concentrării. Pe cap purta o curioasă pălărie do pâslă gri, murdară, în formă de con, cu pete de ulei pe ea şi, pentru o clipă, mi-a amintit de Rumpelstilzchen[4] din poveştile lui Grimm. Mi-a aruncat o privire scurtă şi apoi m-a ignorat total. Şi în timp ce eu stăteam şi-l priveam, el îşi vedea de lucru ca şi când n-aş fi existat. Se mişca cu o viteză extraordinară şi se vedea că lucrează numai după ochi. Cât l-am privit, am văzut cum mai multe coaste curbate se îmbinau una într-alta, luând o formă armonioasă atunci când meşterul cioplea pentru a reda exact forma pe care o dorea. Nu ezita nici măcar o secundă, ci netezea seândura cu o serie de lovituri sacadate. Apoi îşi ridica brusc la umăr barda, privind din nou de la distanță la liniile bărcii.

După ce am urmărit această performanță de maestru, am plecat să găsesc un interpret, pentru că Unchiul John mă avertizase că era puțin probabil ca Vasilis, care construia bărci de lemn aproape exclusiv pentru pescarii greci, să vorbească ceva engleză. Spre norocul meu, proprietarul discotecii era acasă şi a acceptat să-mi fie interpret. Ne-am îndreptat împreună spre meşterul constructor de bărci.

— Iartă-mă, meştere, i se adresă interpretul meu cu sfială. Acest om ar dori să vorbească cu dumneata pentru câteva minute despre construirea unei bărci.

Cu un exagerat aer de politețe, Vasilis puse jos barda şi ne arătă cu o mişcare din cap că trebuie să-l urmăm în atelierul său de sub şopron. Acolo îşi scoase o țigară din buzunarul hainei agățată după uşă, îmi oferi să trag un fum – ceea ce am refuzat – şi apoi şi-o aprinse pentru el.

— Libon – deci? mi se adresă el. Era primul cuvânt pe care îl pronunța.

A urmat o foarte scurtă discuție la obiect. Interpretul i-a explicat că eu eram în căutarea unui meşter care să construiască o barcă de lemn.

O barcă deosebită, am intervenit eu, o navă istorică, aşa cum nu s-a mai construit de sute de ani, o copie a unei galere greceşti din antichitate.

Expresia feței lui Vasilis nu s-a schimbat deloc şi nici n-a scos vreun cuvânt.

— Iată un desen al bărcii realizat de un proiectant de nave. Am pus elegantul proiect al lui Colin pe masa de lucru a lui Vasilis, printre tocile, oale cu cuie şi unelte răvăşite. Credeți că este posibil să se construiască în zilele noastre o astfel de barcă?

Cu aerul sigur al unui om care îşi cunoaşte bine meseria, Vasilis s-a aplecat deasupra desenului şi a început să-l studieze.

— Cât de lungă trebuie să fie?

— În jur de 16 m. Nicio reacție.

— Scândurile, am adăugat eu, vor trebui să fie îmbinate după metoda folosită de antici, cu sute de limbi de lemn îmbucate una într-alta. Aşa procedau vechii constructori de bărci. Credeți că aceasta constituie o dificultate?

— Nu, declară el scurt.

— Cât timp ar dura construcția?

— Va avea şi o cabină?

— Nu, nu. Va fi doar o barcă deschisă.

— Un motor?

— Nu, va fi acționată de vâsle şi o pânză, exact ca galerele din vechime.

— Patru, poate cinci luni va dura construcția, spuse sec Vasilis..

— Nu va fi o barcă pentru o expoziție, l-am prevenit eu. Doresc să fac cu ea o călătorie

[4] Piticul din basmul cu acelaşi nume, cules de Grimm din folclorul german.

lungă, să vâslim şi să navigam cu pânze prin Marea Neagră, pentru a merge pe urmele lui Iason şi a argonauților din poveste.

Vasilis n-a reacționat. Convorbirea părea a fi directă, fără rețineri, aşa cum era şi modul lui de lucru cu barda. Astfel că am pus întrebarea esențială.

— Puteți s-o construiți?

— Da.

— Când puteți începe lucrul? Barca trebuie să fie gata pentru călătorie la începutul verii lui 1984.

Vasilis a stat puțin pe gânduri.

— Voi începe în octombrie.

Îşi stinse țigara, ieşi din şopron, îşi luă barda şi o clipă mai târziu aşchiile zburau din nou. Convorbirea luase sfârşit.

Mai târziu, mult mai târziu, când galera era terminată şi pusă pe cala de lansare la apă, de la Atena a venit un ziarist pentru a-i lua lui Vasilis un interviu despre construcția bărcii. De ce s-a angajat să construiască o asemenea barcă deosebită şi dificilă, cu o mulțime de probleme, în locul celor pe care le construia în mod obişnuit? Acceptând un astfel de angajament, putea să-şi rişte reputația de meşteşugar de seamă. Şi atunci, de ce a făcut-o?

Vasilis îl privi pe ziarist în felul său direct.

— Am făcut-o, răspunse el, pentru Grecia.

Va urma...

Tim(Timothy) Severin (n. 25 septembrie 1940, Assam, India) este un explorator, istoric şi scriitor britanic. Severin este cunoscut pentru încercările sale de a reface călătoriile legendare ale personalităților istorice. Severin a fost premiat cu Medalia de Aur a *Royal Geographical Society* şi cu Medalia Livingstone a *Royal Scottish Geographical Society*. El a primit *Thomas Cook Travel Book Award* pentru cartea *Expediția Sindbad* (1982).

Severin a învățat la *Tonbridge School* şi a studiat geografia şi istoria la *Keble College* din cadrul *Universității Oxford*. În 1960, pe când era student, Severin a încercat, împreună cu Stanley Johnson şi Michael de Larrabeiti, să refacă drumul lui Marco Polo pe motocicletă. Încercarea a eşuat din cauza problemelor legate de viză la granița cu China.

Ulterior, Severin a recreat o serie de călătorii în scopul de a determina în ce proporție se bazează legendele pe experiențe reale. Pentru a investiga *legenda lui Brendan*, Severin a cusut 49 de piei de bou, le-a întins pe un cadru de lemn, a făcut rost de un echipaj şi în mai 1976 a început să navigheze de pe coasta de vest a Irlandei. Nava, botezată *Brendan*,

a ajuns în Insulele Feroe în iunie şi în Islanda în iulie. *Brendan* a rămas acolo până în mai 1977, când Severin şi echipajul său şi-au continuat drumul spre vest. În mai puțin de două luni, nava a atins țărmul insulei Terranova. Cartea sa *Expediția Brendan* (1978) detaliază refacerea călătoriei pe mare a unui călugăr irlandez din Irlanda către Terranova cu un mic currach din piele.

Pentru a investiga *legenda lui Sinbad*, Severin a construit o navă tradițională arabă cu velele cusute cu sfoară din nuci de cocos şi a navigat din Oman în China(1980-1981). Călătoria, finanțată de sultanul Omanului, Qaboos bin Said, este descrisă în cartea *Expediția Sindbad*.

Poemul epic *Argonautica* scris de Apollonius din Rhodos în Alexandria în secolul al 3-lea î.Hr., a devenit baza documentara pentru următoarea expediție Severin. Maestrul constructor de nave **Vasilis Delimitros** din Spetses a construit o replica a unei nave din epoca bronzului, bazat pe un model la scară al navei *Argo*. În 1984, cu douăzeci de vâslaşi voluntari, Severin a plecat din nordul Greciei, prin Dardanele, a traversat Marea Marmara şi a trecut prin Strâmtoarea Bosfor în Marea Neagră realizând o călătorie de 1500 de mile (2400 km)până în Georgia. De-a lungul expeditiei au identificat multe dintre reperele vizitate de Iason şi Argonauții lui, şi a găsit o explicație plauzibila pentru legenda lânii de aur. Severin a relatat expediția în volumul *Jason Voyage* (1985). Cu aceeaşi navă, *Argo*, în 1985 realizează un nou voiaj de la Troia la Ithaca, pe urmele lui Ulise, călătorie având ca inspirație binecunoscutul poem antic *Odiseea. Calatoria a fost descrisă în volumul Ulysses Voyage(1987)*

Severin a scris şi ficțiune istorică. Seria *Viking*, publicată începând din 2005, se referă la un tânăr aventurier viking care călătoreşte în diferite părți ale lumii. În 2007 a publicat seria *Aventurile lui Hector Lynch* în care sunt relatate aventurile unui corsar de 17 ani de la sfârşitul secolului al XVII-lea.

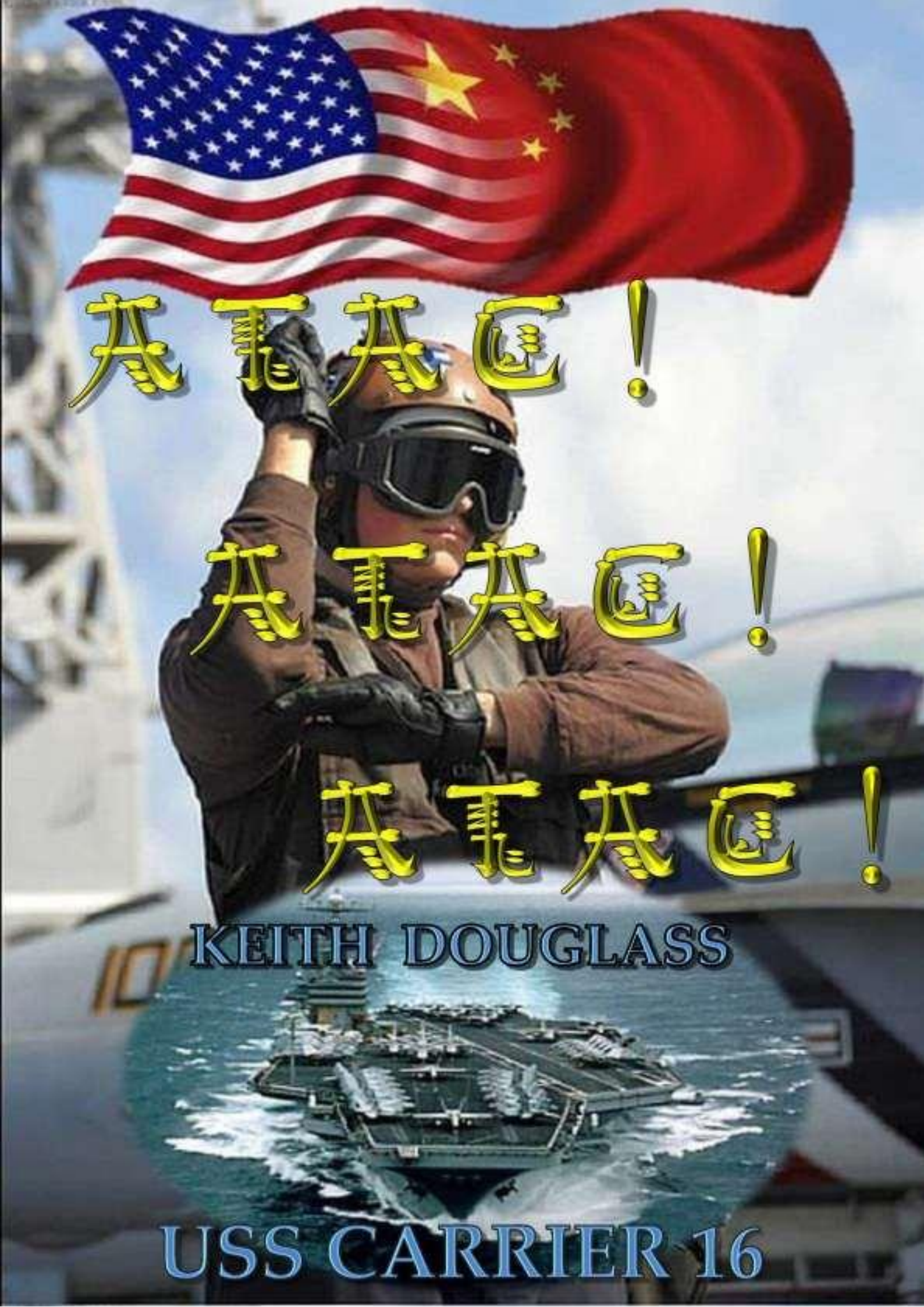
ATTACK!
ATTACK!
ATTACK!
KEITH DOUGLASS
USS CARRIER 16

În exclusivitate pentru VP MAGAZIN

KEITH DOUGLASS

ATAC ! ATAC ! ATAC !

USS CARRIER 16

Traducerea în limba română
Uncris

EPISODUL 4

The Lucky Star
1000 ora locală (Zulu -10)

— Hei, avem o escortă, a strigat *Major* Carlton Early, pilotul de cisternă aeriană KC-135. O pereche de Tomcat, nu? Frumos, foarte frumos din partea celor de pe portavion.

— Nu sunt sigur că e așa, a spus *Lieutenant Commander* Green.

Se întoarse către Tombstone:

— Nu au recepționat nici una dintre transmisiile mele, *sir*.

— Ești sigură că ai transmis corect? a întrebat el, dar imediat și-a dorit să nu o fi făcut.

Fața lui Green a devenit imobilă și rece.

— Da, *sir*, a răspuns calm, cu o voce pe potriva chipului. Am transmis mesajul dumneavoastră de cinci ori fără a primi răspuns.

— Continuă să transmiți, a ordonat Tombstone.

A privit în sus, către cer, ochii urmărindu-i mișcările avioanelor, modul cum elicopterele zburau staționau la punct fix între portavion și

navă, evoluţiile la joasă altitudine ale Tomcat-urilor pe când survolau spaţiul de deasupra lor. Unul a degajat la vreo cinci mile depărtare, apoi un mic *geyser* a erupt sub el.

— *Shit*. Şi-a testat tunul de bord. Green, continuă să transmiţi. *General*, mai încercaţi cu radioul de pe puntea de comandă. Pe canalele, opt, nouă, zece şi treisprezece. Continuaţi încercările până răspunde cineva. Cu cât ne apropiem de portavion cu atât cresc şansele să ne recepţioneze prin zgomotul de fond.

Heaven Can Wait
1001 ora locală (Zulu -10)

— Ce mai încearcă acum? îl întrebă Adele pe Jack.

Tocmai urcase pe punte pentru o scurtă pauză şi-l găsise pe noul ei soţ studiind prin binoclu cealaltă navă din zonă.

— Continuă să navigheze direct către *Jefferson* şi să transmită semnale luminoase, spuse fără a-şi lua binoclul de la ochi. Mă întreb dacă... hei! Telefonul mobil – l-ai luat, nu?

— Desigur.

— Vrei să-l aduci, te rog?

Iar acesta — se gândi ea, în timp ce cobora sub punte pentru a căuta mobilul în bagaj — era un alt aspect pentru care te puteai baza pe Jack Simpson. Un „mulţumesc". Politeţea îi era tot atât de înrădăcinată în fire ca şi reflexul de a fi pregătit pentru eventuale urgenţe.

— Mulţumesc, spuse el când a luat telefonul de la ea, câteva minute mai târziu. Vrei să preiei timona pentru o clipă?

— Am preluat timona, a confirmat ea.

Jack a format un număr pe mobil, apoi a mormăit nerăbdător când a auzit semnalul de „ocupat". A apăsat tasta redial, apoi a format un alt număr.

— Pe întâi Reserve Center[1], apoi unor prieteni rezervişti ca şi mine, dacă am să pot. Cineva, undeva, trebuie să aibă un număr de telefon de pe cine suni?

— Mai apoi *Jefferson* şi cred că e timpul să-l obţinem.

— Pentru ce?

El zâmbi, cu o expresie răutăcioasă pe faţă.

— În aceste circumstanţe, ca să le spunem că suntem pe-aici şi să vedem cu ce putem să fim de folos.

— Oare cum am putea noi să le fim de ajutor?

Zâmbetul i s-a şters de pe faţă şi a pus telefonul cu grijă deoparte.

— Ştii, n-am vrut să fie aşa, spuse el serios. Până la urmă, este luna noastră de miere. Iar tu eşti un civil – nu ai semnat nici un angajament pentru astfel de situaţii. Nu cred că este cinstit să te supun unui astfel de risc, deloc. De fapt, nici nu cred că pot suporta acest gând.

Începu să coboare încet scările către cabina de sub punte.

— Jack Simpson, treci imediat înapoi, a strigat ea. Imediat.

El a urcat iar, cu o expresie de surpriză pe faţă.

— Când m-am măritat cu tine, m-am măritat cu toţi cei din tine. Adică şi cu cel care face parte din Navy. Cu program redus poate, dar e acolo.

— Nu, a răspuns el imediat. Dacă Navy a dorit ca eu să fiu dependent de cineva – şi asta eşti tu acum, draga mea; este termenul corect pentru „soţie" – m-ar fi dotat cu una.

[1] Reserve Center — Centrul de evidenţă al rezerviştilor.

— La dracu cu asta, spuse ea cu hotărâre. Navy n-are nimic de-a face cu asta. E şi patria mea, Jack. Şi dacă ceva poate fi făcut pentru a ajuta portavionul de acolo, poţi să contezi pe mine. Pentru că voi, militarii, nu aveţi monopolul serviciului pentru patrie. O credeţi voi, dar nu e aşa.

Făcu o pauză pentru ca vorbele să-i fie bine asimilate, apoi a spus:

— Ia telefonul şi caută să obţii nişte ordine de navigaţie, *mister*. ACUM!

USS *Jefferson*
TFCC
1004 ora locală (Zulu -10)

Micul vas ce se apropia de *Jefferson* trecuse de la statusul de chestiune minoră la acela de problemă principală pe care-şi concentrase Bam-Bam atenţia. De câte ori nu desfăşuraseră acest scenariu în cadrul exerciţiilor? Nu exact ca acest, desigur. Scenariul uzual prevedea că un helo zbura prea aproape, provocând riposta, iar scopul exerciţiului era acela de a vedea cât de aproape îl putea lăsa TAO înainte de a-l doborî. Dar, în cadrul scenariului, aveau întotdeauna o cale de comunicare cu helo aflat pe curs de apropiere, prin care era avertizat să se îndepărteze. Nu ca acum, când nu putea să ia legătura cu *skipper*-ul (nebun sau trădător?) pe care Bam-Bam se pregătea să-l spulbere de pe ape.

Totuşi, ar trebui să ştie asta, nu? Apropierea directă de portavion după tot ce s-a întâmplat pe insulă era o invitaţie către un dezastru sigur.

— Distanţa? a întrebat Bam-Bam.

— Şapte mii de metri, a răspuns ofiţerul de cart. Continuă să se apropie cu viteza de douăzeci şi două de noduri. În mai puţin de un minut va ajunge la limita de 5500 m.

Fir'ar să fie! Chiar mă provoci să fac asta, nu-i aşa? Pentru o clipă, şi-a dorit să-l poată vedea pe *skipper* chiar în faţa sa, acum. Ar fi fost mult mai uşor să-l strângă de gât el însuşi, decât să ordone ceea ce se pregătea să facă.

— Şase mii de metri, nu mai aproape, a spus Bam-Bam. A simţit un fior rece, final, când şi-a auzit ordinul retransmis către avioanele de deasupra şi navele din jur.

Şi totuşi, dacă învăţase ceva în Navy despre responsabilitate şi acţiuni de luptă, era aceea că odată ce a fost luată o decizie, era inutil să mai păstreze în sinea sa vreo îndoială. Era prea mult pericol ce te putea face să te concentrezi pe o problemă minoră şi să uiţi imaginea de ansamblu, ameninţarea mult mai mare ca se dezvolta, iar chiar acum, avea pe cap destule.

— Unitatea SEAL – încă nici o veste de la ei? a întrebat.

Ofiţerul de cart a dat din cap.

— Detaşamentul de puşcaşi marini continuă să încerce, dar ei cred că SEAL şi-au securizat radiourile.

— Iar dacă au făcut asta, înseamnă că sunt prea ocupaţi ca să vorbească. Sau că e prea periculos. Marines să monitorizeze în continuare frecvenţele alocate, dar să înceteze apelurile. Aşteptăm să ne cheme ei.

Şi cu o altă decizie luată, şi-a scos din minte echipa SEAL şi şi-a direcţionat atenţia către următoarea problemă.

Puntea de semnalizare
1005 ora locală (Zulu -10)

— Haide, grăbeşte-te, strigă marinarul de veghe cu o voce de intensă urgenţă. De ce a durat atât?

— Dacă crezi că tu te mişti mai cu talent, treci în faţă, bă găoază, a mormăit semnalizatorul.

Binoclul părea lipit de faţa lui, în timp ce se concentra asupra vasului ce se apropia.

— Presupunând că suntem pe contactul corect, atunci cel care manevrează lampa de semnalizare este cel mai împiedicat operator pe care l-am văzut vreodată. Nu prea sunt sigur dacă nu cumva e un puşti care se joacă cu întrerupătorul, sau poate e un scurtcircuit pe undeva.

Adevărat şi nu prea. *Signalman Second Class*[2] Avery Hardin nu mai citise semnalizări luminoase încă de la începuturile pregătirii sale ca semnalizator, iar acum i se părea al dracului de greu să ţină pasul cu cel care manevra lumina. A descifrat literele întrebându-se dacă a făcut-o corect, sau dacă celălalt a silabisit bine. Dacă ar fi fost cu totul sigur de ceea ce descifrase ar trebui să-l pocnească de să-l ia dracu pe marinarul de veghe pentru că s-a îndoit de competenţa sa.

Ar fi putut chema pe cineva în ajutor – oricare dintre semnalizatori ar fi fost bucuros să vină sus şi să-l ajute. Dar a admite că nu poate să facă ceva pentru care era calificat, era puţin cam greu de înghiţit pentru Hardin. Al era semnalizatorul de serviciu – el trebuia să descifreze transmisia.

— Au tunurile pregătite, i-a reamintit veghea.

O linie punctată de proiectilele ce loveau apa a apărut lângă portavion când una dintre echipele de artilerişti a verificat tunul.

— Elicopterele sunt şi ele înarmate. Dacă o mai freci mult, au să atace vasul ăla.

— Gata, am descifrat. *Cel puţin, aşa cred.* Dă-mi asta. Smulse telefonul din mâna marinarului. *Combat,* aici semnalizatorul de pe punte. Semnalul luminos de la sursa necunoscută de suprafaţă este confuz. Cea mai bună traducere ar fi:

CĂTRE ADMIRAL WAYNE:
CHINEZII CER PERMISIUNEA SĂ SE APROPIE ŞI SĂ DEBARCE PASAGERI. ZECE OAMENI LA BORD.
TRANSMITE: INDESCIFRABIL.

Cu o senzaţie de greaţă în stomac, Hardin a predat mesajul ofiţerului de cart, având impresia, dar fără a fi sigur, că descifrarea mesajului făcută de el era greşită.

TFCC
1006 ora locală (Zulu -10)

— Să nu-ndrăznească, a strigat *Admiral* Wayne. Dumnezeule, să mă ia dracu' dacă văd vreun ticălos dintre ăia la bordul navei mele!

— *Sir,* semnalizatorul spune că transmisia a fost cu întreruperi şi confuză, a subliniat Bam-Bam. S-ar putea să nu fie o traducere precisă. S-ar părea că mai degrabă am presupus ce transmite semnalul luminos.

A urmat o pauză scurtă, apoi Admiral Wayne a spus:

— Întreabă-i pe cei de pe navă cine este soţia lui Stony.

— Ce?

[2] Signalman Second Class – Sergent-semnalizator (cod NATO OR-5).

— Fă-o Bam-Bam, a spus amiralul. Tomboy zicea că Stony va face tot ce va putea ca să plece de acolo, iar dacă el este, trebuie să aflăm al dracului de repede. Dacă nu, aruncăm în aer rahatul ăla de pe apă.

Puntea de semnalizare
1007 ora locală (Zulu -10)

— Întreabă-l cine este soția lui Stony, a repetat marinarul de veghe. Poți s-o faci sau nu?

— Sigur, sigur – stai o clipă.

Hardin a închis ochii, încercând cu disperare să-și recapete abilitățile ruginite pentru semnalizare. Dura prea mult, prea mult. A făcut o rugăciune tăcută ca să n-o dea în bară de data asta, ca dumnezeul marinarilor şi al nărozilor – oricare ar fi acela – să-l ajute să facă o treabă bună cu codul Morse. Niciodată nu se mai simțise atât de neputincios în ceva ce era de presupus că trebuie să cunoască.

Ezitând, a început să transmită o succesiune de semnale luminoase, serii de puncte şi linii, despre care era destul de sigur că formează întrebarea pe care amiralul l-a pus să o transmită.

— Punct-linie-punct. Nu punct-punct-linie, a spus deodată veghea. Ai greşit.

— Da' tu cine dracu eşti?

— Un *striker*[3]. Unu' care a învățat Morse în cei patru ani de școală superioară de transmisioniști. Punct-linie-punct – crede-mă, a răspuns veghea.

L-a privit pe Hardin în adâncul ochilor, a văzut frica şi nesiguranța şi a simțit cum îl cuprinde un val de putere. Era contactul său – *al său*. Voia să fie sigur că s-a făcut așa cum trebuie.

Marinarul de veghe şi-a pus mâna peste a lui Hardin şi a acționat comutatorul, mișcându-se cu precizie şi pe cât de repede îi permitea mecanismul. A transmis şi codul de încheiere a transmisiei, după care şi-a retras mâna. Hardin nu a spus nimic.

Veghea a privit din nou către mica navă, încă abia vizibilă dintre valuri. A observat primul *flash*, slab şi aproape nedetectabil.

— Uite.

Hardin a pus binoclul în mâna marinarului.

— Spune şi eu scriu.

A înşfăcat markerul şi planşeta.

— Dă-i drumul. Eşti mai bun ca mine şi nu vreau să greşesc.

Era dureros să recunoască, dar şi-a dat imediat seama că era cel mai bun lucru de făcut.

Marinarul a început să repete cu voce tare *blink*-urile şi *flash*-urile, traducându-le simultan în litere. Când cei de pe navă au terminat transmisia, el deja tradusese codul.

— Tomboy, a spus cu încredere.

Hardin a confirmat.

— Şi eu am înțeles același cuvânt.

A înşfăcat telefonul şi a transmis mesajul către CDC.

Apoi s-a întors către marinar.

— Mulțam fain, omule. Știi ce vreau să spun. Oricând ai să ai nevoie, vii la mine. A făcut o scurtă pauză, cu o expresie de ruşine pe față. Oricât ar fi de periculos ar fi – vreau să spun – ce dracu, doar suntem în război. Puteam s-o dau în bară rău de tot, iar câțiva oameni ar fi murit. Mulțumesc. Cum am spus – orice ai avea nevoie, vii la mine.

[3] Striker – (în argou) un subofițer aflat într-un program de pregătire pentru o specialitate tehnică.

— De fapt, aş avea nevoie de ceva, spuse marinarul, uitându-se în continuare către contactul – *contactul său* – de pe apă ca să nu piardă nici un eventual alt semnal. Trebuie să găsesc pe cineva care să-mi semneze recomandarea pentru examenul de *signalman third class*[4]. Dar cu programul ăsta de patru/patru ore, nu am timp, iar termenul limită este mâine.

— E ca şi semnată, a zâmbit Hardin. Cu condiţia ca tu să nu dai niciodată rateuri ca mine.

11

Heaven Can Wait
1015 ora locală (Zulu -10)

Jack cerceta continua să cerceteze suprafaţa apei din jurul yacht-ului, în timp ce forma continuu numere pe telefonul mobil, dar Adele l-a văzut prima. Era o ciudată fâşie de apă înspumată ce se deplasa în altă direcţie decât valurile, şi la început ea nu-şi putu da seama care era cauza. O balenă aflată imediat sub suprafaţa apei? Un recif care nu era trecut pe hartă?

Apoi şi-a dat seama şi imediat la smucit de braţ pe Jack.

— Uite, spuse ea, arătând spre est. Acolo, în apă.

Înainte ca el să-i poată răspunde, un tub metalic subţire s-a înălţat vertical din apă, s-a rotit în jurul axului propriu, reflectând scurt soarele când s-a întors spre ei, apoi a dispărut. A fost urmat imediat de întreaga parte superioară a unui submarin ce a ieşit din ape, după care a dispărut. Jack a rămas cu gura deschisă un minut, apoi a manevrat telefonul şi mai disperat.

— Submarin, a spus Adele înfricoşată. A străbătut-o un fior, că acesta naviga prin apa de sub ei, tăcut, mortal şi că ar putea ieşi la suprafaţă direct în ei, în orice moment. E de-al nostru? A întrebat.

— Nu. Nu de-al nostru. Iar dacă nu se ştie că este aici, ai noştri trebuie să afle imediat.

Scoase un mârâit de frustrare când a auzit încă un semna„de ocupat” la cel de-al unsprezecelea număr format.

— Numai să găsesc o cale de a le trimite un mesaj.

Pe când el continua să formeze numere, Adele supraveghea marea din jur.

USS *Centurion*
1018 ora locală (Zulu -10)

— *Conn, Sonar*, am reluat contactul cu *Sierra* 2, a spus Jacobs.

După o oră de căutare asiduă a fiecărei părticele de ocean din zona sa, în sfârşit a prins primul indiciu.

[4] signalman third class – Caporal-semnalizator (cod NATO OR-4).

Captain Tran s-a aplecat peste umărul lui Jacobs, studiind semnătura acustică ce apărea pe ecran convertită în benzi grafice. Submarinul tocmai executase un uşor viraj la tribord, iar acum revenea pe cursul iniţial.

— Şi-a verificat zona din pupa, probabil, a spus *chief*. Ca să fie sigur că nu-i urmăreşte nimeni.

— Întotdeauna este o idee bună, a confirmat *captain*. Doar că nu funcţionează dacă submarinul sau nava care te urmăreşte este mai silenţioasă decât a ta.

— Am putea şti mai multe despre el dacă îşi măreşte puţin viteza, spuse Jacobs.

Cu toată familiaritatea apărută între membrii echipajului şi ofiţeri, caracteristică vieţii în spaţii restrânse, el nu prea se simţea comod expunându-şi opinia.

— Dacă aş putea şti turaţia elicei şi ceva despre propulsie, cred că l-aş putea identifica mai precis.

Captain a surâs, cu o uşoară expresie de cruzime pe faţă.

— Când ai îndoieli, preia ofensiva. Un *ping*.

Pencehaven a comutat sonarul pe modul activ şi s-a gândit la opţiuni. Distanţă sau fixarea ţintei? Un *ping*, lung şi de intensitate scăzută pe care-l foloseau când cercetau zone largi, sau unul scurt, intens, care-i va aduce la cunoştinţă celuilalt submarin că cineva se pregăteşte să-i trimită o torpilă în fund? Privi către *captain*.

— Cred că de fixare, a spus acesta încet. Vrem să-l facem să se mişte, iar acesta este cea mai rapidă metodă de a-i capta atenţia.

— Un *ping*, modul fixare ţintă, spuse mulţumit tehnicianul sonar. A selectat modul apoi a apăsat butonul de transmisie. Acum îi vom auzi cum se scapă-n pantaloni.

O explozie scurtă, dar puternică, de energie acustică s-a auzit din boxele de deasupra capului. A fost un ton pur, ce a izbit în coca celuilalt submarinului precum un baros.

Reacţia a fost imediată şi dramatică. O linie de joasă frecvenţă a ieşit în evidenţă din spectrul redat pe ecran, când motorul diesel şi-a mărit turaţia. Alte linii accentuate au apărut pe display datorită manevrelor efectuate de sub-ul chinez, efectul Doppler modificându-se ba în sus, ba în jos.

— Pariez că se duce la adâncime, a spus *chief*. Încearcă să se strecoare sub linia de separaţie a straturilor ca să ne fenteze.

— Pe cinci parai, spuse prompt Pencehaven, căruia îi dispăruse complet momentul anterior de şovăială. E la fund de mult timp. Acu' se duce la suprafaţă ca să-şi reîncarce bateriile. Poate că face o mică manevră pe la adâncime, dar va reveni la suprafaţă foarte curând.

Skipper-ul a aprobat.

— Hai să ne ţinem de capul lui o vreme. Coborâm pupa sub stratul de separaţie, dar ne menţinem la adâncime mică. Vreau să-l aşteptăm când va ieşi la suprafaţă. Îl lichidăm atunci.

— Şi ce-l împiedică să tragă el în noi acum? a întrebat *chief*, care ducea deja mâna la portofel.

— Ar avea nevoie de date precise despre noi ca să ne fixeze, răspunse *skipper*-ul, dând uşor din cap. Nu cred că *skipper*-ul lor va încerca să folosească sonarul activ, nu acum. Nu când are bateriile descărcate şi un *ostil* în coada lui. Va încerca să fugă din zonă, apoi se va ridica la suprafaţă pentru un *snorkel* rapid, şi abia pe urmă se va întoarce după noi.

Îl bătu pe umăr pe tehnicianul sonar.

— Bună treabă. Acum fii pregătit pentru când va reveni la mică adâncime. Or fi tras ei primul foc în acest război, dar în ceea ce priveşte *acest* sub, noi îl vom trage pe ultimul.

Chief mări volumul boxelor din compartimentul sonar. Acum putea auzi toate zgomotele subacvatice ale oceanului: frecvenţele joase produse de organismele biologice

şi de alte nave, sunetele întâmplătoare ale valurilor şi ale platformelor petroliere. Un foarte slab *rub-rub-rub*, însoţite de un uşor şuierat. Sunet clasic de elice, ce-şi mărea intensitatea şi frecvenţa în timp ce ascultau, pe măsură ce contactul îşi mărea viteza.

— Eşti sigur că e sub-ul? a întrebat *chief*.

Jacobs a aprobat.

— Acest *hiss-whoosh* îl poţi auzi întotdeauna la diesele – ceva în legătură cu modul cum le sunt proiectate elicele. Nici una dintre navele de suprafaţă nu fac asemenea zgomot. Şi… ia ascultă – acolo! Un uşor zornăit, ca o jucărie de bebe scuturată sub apă.

Expresia de pe faţa lui *chief* confirma clasificarea tehnicianului. A pus mâna pe portofel şi a scos o bancnotă de cinci dolari.

— Periscopul iese din locaş, a confirmat. Se pregăteşte să urce spre suprafaţă şi să arunce o privire în jur.

— Inundă tuburile lans-torpile, a ordonat *skipper*-ul. Hai să punem punct acum la treaba asta.

Chiar atunci o linie sinusoidală a străbătut ecranul.

— *Shit*, spuse tehnicianul. E o aeronavă – *sir*, cred că portavionul e prin vecinătate. Ăsta e unul dintre elicopterele lui SAR[5].

— După asta se duce sub-ul, a spus *skipper*-ul cu voce îngrijorată. După portavion. Şi tocmai a ieşit din zona noastră. Nu-l putem urma pentru că riscăm să atragem atacul elicopterului asupra noastră. OOD, du-ne la adâncimea de comunicaţii. Trebuie anunţat portavionul că are companie.

Heaven Can Wait
1019 ora locală (Zulu -10)

Lui Jack Simpson i-au mai trebuit încă zece apeluri până când, în sfârşit, a obţinut de la un ofiţer de serviciu plictisit numărul de telefon de care avea nevoie. A format numărul şi a privit-o pe Adele.

— Sper că nu au închis linia.

A făcut ochii mari când – la celălalt capăt – i-a răspuns cineva.

— Salut. Sunt Jack Simpson, *skipper* pe *Heaven Can wait*. E o mică ambarcaţiune aflată la vreo zece kilometri de voi, în prova-babord.

— Ce dra… de unde mama dracu' ai numărul acesta? a întrebat vocea de la celălalt capăt.

— Mi l-au dat de la D.C.[6], a răspuns Jack. Comunicaţiile navă-navă sunt foarte aglomerate, iar eu a trebuit să iau legătura cu voi. Vreau să raportez un contact vizual cu un submarin.

— Ascultă, domnule, nu te cunosc şi nu ştiu ce vrei, dar momentan suntem puţin cam ocupaţi, a continuat voce, pe un ton evident exasperat. Acum cară-te naibii de pe linia asta şi…

— Nu, stai! Nu înţelegi! D.C. mi-a dat acest număr – momentan nu există alte comunicaţii, nu securizate. Ascultă, am văzut un submarin aici. Se deplasa spre voi.

Liniştea dinspre portavion a durat o

[5] SAR - Search And Rescue – căutare și salvare.

[6] D.C. – prescurtare de la Washington D.C.

clipă, apoi:

— Rămâi pe fir. O secundă…

Staticul pârâia pe linie, apoi o voce nouă a spus:

— Alo? Aici *Commander* Busby, ofiţerul de la Informaţii de pe *Jefferson*. Ce-i cu raportul acela vizual?

— Asta încercam să vă explic, spuse Simpson.

— Suntem în largul coastei Hawaii, a spus Busby. Nimic surprinzător.

— Nu era de-al nostru. Părea a fi un mic diesel de producţie sovietică.

— De unde ştii?

Simpson l-a informat pe scurt referitor la calificările sale, apoi a spus:

— Cunosc diferenţele dintre un sub american şi un diesel rusesc, *Commander*. Acesta a fost el construit de ruşi, dar cineva i-a făcut o grămadă de modificări.

— OK, mulţumesc. Asta nu înseamnă că te cred, înţelegi. Dar o să fim cu ochii pe el. Între timp, dacă mai ai şi alte informaţii pentru noi, poţi să ne apelezi la acest număr.

Busby a ezitat un moment, luând în calcul şi posibilitatea ca Simpson să nu fie cel ce pretindea a fi. Dar circumstanţele erau de aşa natură, încât trebuia să-i acorde o şansă. A dictat un nou număr şi a adăugat:

— E telefonul meu direct.

— Stai aşa! a strigat Simpson, după ce a auzit-o pe Adele aflată la pupa yacht-ului. Chiar… *Shit*! Vrei să vezi un submarin, *Commander*? Uită-te la pupa portavionului. Eu văd un *snorkel* care tocmai a ieşit din apă. Iar după direcţia periscopului, a ieşit la suprafaţă pentru un singur motiv, *sir*. Ca să facă ultima ajustare de direcţie înainte de lansarea torpilelor.

12

Rising Star
1020 ora locală (Zulu -10)

Specialistul în comunicaţii Wang a strecurat un deget lung, subţire pe sub garnitura de plastic a căştii de la ureche, scărpinându-se. Aerul rece pătruns dedesubt a redus căldura generată de contactul permanent cu casca.

Stătea în faţa unui pupitru cu echipament electronic sofisticat, asamblat în cea mai mare parte din diferite subansamble de producţie americană. Graţie administraţiei Clinton, chinezii nu au avut nici o problemă în a-şi procura echipamentul de înaltă tehnologie necesar pentru detectarea şi monitorizarea unui domeniu foarte larg de frecvenţe ale spectrului electromagnetic. Întregul sistem a fost modelat după programul american Echelon, o metodă sistematică de monitorizare a fiecărei forme de transmisie electromagnetică, după cuvinte-cheie şi nume.

Dar, în timp ce fondurile au fost generos alocate pentru „jucăriile” electronice, guvernul nu a fost deloc preocupat de condiţiile de confort pentru operatori, aşa cum era la americani.

Căştile fonice pentru urechi garnisite cu un cauciuc de proastă calitate, cel mai ieftin disponibil, încingeau pielea în timpul lungilor ore de monitorizare a traficului fonic.

Oare cum suportau americanii? se întreba. După toate rapoartele, ei nu aveau nici dăruirea, nici patriotismul echipajului de la bordul navei sale. Toţi fuseseră aleşi în mod special – aşa li se spusese – pentru această misiune deosebit de periculoasă şi onorantă. Wang încerca să se convingă pe sine însuşi că aşa şi este, dar nu se putea abţine să nu constate, aşa cum o făcuseră şi alţi camarazi din echipaj, că fiorul de primejdie se diminua cupă ore întregi de amorţeală în faţa pupitrului electronic.

Şi totuşi, slujba lui era vitală. Chiar dacă echipamentul electronic putea detecta transmisiunile verbale şi le sorta, nu putea stabili ce era important şi ce era trivial. Chiar dacă era capabil de unele analize rudimentare, acestea erau inutile în actualele circumstanţe. În orele de după prima lansare, fiecare frecvenţă radio a fost inundată de bolboroseala a mii de voci. A fost nevoie de fie care gram de atenţie din partea sa doar pentru a baleia canalele, scanând continuu după ceva interesant, simultan cu traducerea, în timp ce încerca să supravegheze o sută de circuite diferite.

Stai – ce-a fost asta? Mâna i-a îngheţat pe butonul selectorului de frecvenţe. Ceva de la portavion? Da, asta a fost. Un telefon mobil… ceva despre o piatră (*stone*)… Sau ceva pietros (*stony*)?

Fără a privi în spate, a ridicat o mână pentru a atrage atenţia şefului său. S-a auzit un *click* slab când mult mai experimentatul lingvist a intrat şi el pe frecvenţă.

— Ceva important? a întrebat încet Wang, atent să nu-l deranjeze pe şef.

— Nu ştiu. Continuă ascultarea.

În spate, Wang îl putea auzi pe supervizor vorbind încet cu ofiţerul de cart, atent să nu-i distragă atenţia. Cum putea omul să se descurce cu toate astea, nu avea deloc idee. În următoarele secunde, şi-a dat seama că au dat peste o mină de aur.

Stony. Acesta a fost unul dintre cuvinte, împreună cu varianta *Tombstone*, asupra căreia lui Wang i se ceruse să fie atent. Era posibil? Respiraţia i s-a accelerat puţin.

Supervizorul a intervenit imediat.

— Te-ai descurcat bine.

Wang l-a auzit cum transmite informaţia pe circuitul tactic aerian, direcţionând unul dintre puternicele MiG-33 spre locul pe care-l triangulaseră.

Portavionul chinezesc avea o serie de receptoare electromagnetice montate de-a lungul punţii, fiecare – văzute de la distanţă - arătând ca nişte guri de aerisire. În realitate, aveau o sensibilitate ce rivaliza cu echipamentele similare din US Navy. Plasând receptoare diferite în locuri diferite pe navă, se putea triangula cu precizie locaţia unui transmiţător.

Wang asculta cu atenţie, dar nu au mai fost transmisii de la *Jefferson* pe acest circuit, nici una în care să fie menţionate cuvintele *Stony* sau *Tombstone*. Dar nu mai avea importanţă. Scurta transmisie fusese suficientă ca să le permită detectarea cu destulă acurateţe a locaţiei portavionului american. Restul îl va face MiG-ul.

Wang s-a simţit mândru, realizând faptul că a într-adevăr a realizat o performanţă vitală pentru misiunea lor, aşa cum îi-a spus şi supervizorul. I-a trecut şi un fior de furie, când s-a întrebat dacă Americanii de pe mica navă Coast Guard vor şti vreodată că el, Wang Su, a fost cel responsabil pentru distrugerea lor.

Heaven Can Wait
1021 ora locală (Zulu -10)

— Tocmai asta încerc să vă spun, *sir*, a spus Jack Simpson cu frustrare în voce. Mi se rupe de ce vă indică sonarele voastre. Am văzut periscopul direct spre prova-tribordul meu. Deci, cum aveţi de gând să folosiţi această informaţie?

În mod normal, ca ofiţer rezervist, era un om tăcut, calm, fără griji. Subordonaţilor lui nu le plăcea să joace poker cu el, pentru că niciodată nu-şi puteau da seama când are o mână bună. Şi într-adevăr, abilitatea sa de a rămâne calm atunci când toţi ceilalţi îşi pierdeau controlul era unul dintre motivele pentru care avansase atât de repede în grad. În plus, în cadrul propriei comunităţi de Informaţii, nu avusese niciodată de a face cu oameni care să-i pună la îndoială competenţa sa tehnică. Nu după ce l-au întâlnit măcar o dată.

— Ascultă, ia mai spune-mi o dată cum te numeşti? a cerut Simpson. Trebuie să sun mai sus, până ce însuşi CNO te va chema să-ţi spună că trebuie să mă asculţi?

— Ştiţi că nu putem da nume pe un circuit nesecurizat, a replicat cu răceală ofiţerul de informaţii. Şi cred că sunt perfect capabil să vă evaluez informaţia furnizată fără intervenţia lui CNO.

— Atunci mai bine te-ai mişca rapid, *mister*, a şuierat Simpson. Distanţa dintre submarin şi portavion a scăzut în acest moment la mai puţin de opt mii de metri. Dacă nu aveţi *acum* două helo în aer şi în zbor către această locaţie, mai bine aţi da comanda de abandonare a navei.

Linişte la celălalt capăt al „firului", pentru un moment, dar a putut să audă voci înăbuşite, ca şi cum o mână a fost pusă peste microfon. Privind către portavion, în timp ce aştepta, a văzut un elicopter la pupa, care în mod evident avea misiunea de protecţie, ce a virat strâns către *Heaven Can Wait*.

— Vă văd helo, a spus Simpson, acum stăpânit şi cu vocea calmă. Ce puţin făceau, totuşi, ceva. S-ar putea să nu fie destul, dar – dacă ar fi fost scufundaţi – măcar ar fi făcut-o luptând.

— Spune-le să vireze la stânga lui, puţin – da, aşa e bine, a confirmat când elicopterul şi-a corectat cursul. Ar trebui să fie deasupra locaţiei cam peste cinci secunde. Acolo.

Un mic container metalic, argintiu, s-a desprins de sub elicopter, căzând direct în apă. Stropii s-au pierdut curând în valurile liniştite.

— Foarte bine, *Jefferson*! a strigat Simpson. S-a întors cu faţa veselă către soţie. Ne-au ascultat – afurisitul acela, în sfârşit, ne-a ascultat!

O expresie de oroare s-a strecurat pe chipul lui Adele. S-a albit la faţă, în timp ce arăta cu degetul la suprafaţa de apă din spatele lui Jack.

— La – la ce distanţă se află faţă de noi? a întrebat cu o voce tremurată.

Lui Jack i s-a părut că un campion de box, categoria grea, l-a lovit în plex. Propriile trăsături au început să le reflecte pe ale ei când s-a întors să privească în jur.

— Cam doi kilometri, a spus, alergând deja către cârmă.

— Şi care-i distanţa maximă de la care poate lansa? a continuat, urmându-l îndeaproape.

— Mult mai mare. Dacă nu găseşte submarinul pe'acolo, va căuta o altă ţintă. Depinde dacă e *wake homer* sau cu ghidare acustică, va încerca să se fixeze pe o ţintă acceptabilă.

— Cum suntem noi?

Jack a negat cu o mişcare a capului.

— Cele mai multe torpile sunt dotate cu setări de adâncime. Nu vor ataca o navă de suprafaţă.

— Cele mai multe. Nu toate.

Tonul vocii lui Adele arăta clar că nu e vorba de o întrebare.

Jack a dat iar din cap, cu o mână fermă pe maneta de gaze, iar cu cealaltă rotind rapid timona.

— Cele mai multe.

A adus *Heaven Can Wait* la viteză maximă, simţind cum yacht-ul vibrează puternic sub tălpi. Adele, la prova, se ţinea ferm cu mâinile de balustradă.

— Nu te îngrijora, a spus Jack, cu mai multă încredere decât simţea de fapt. Imediat vom ieşi din raza de acţiune.

— Ce viteză are?

— Mai târziu, Adele, a spus el, aruncând o căutătură neliniştită peste mărul ei.

— Ce viteză are? a insistat ea.

— Unele… cincizeci de noduri, a strigat, pentru că zgomotele apei şi ale motorului îi acopereau vocea. Unele tipuri de torpile.

O văzu pe Adele cum se cramponează ca să nu fie doborâtă de mişcarea violentă sus-jos a yacht-ului provocată de valuri. Apa liniştită pe care navigaseră toată după-amiaza, sub efectul vitezei de patruzeci şi cinci de noduri, devenise acum tare ca betonul. *Heaven Can Wait* era un yacht bun, dar nu fusese proiectat pentru curse îndelungate la viteze mari, pe valuri. Totuşi, va rezista o vreme – destul cât să iasă din zona periculoasă.

Jack auzi o voce slabă undeva pe aproape şi privi în jos la telefonul mobil din buzunarul şortului. Îl chemau, îl întrebau ceva, dar momentan nu-şi putea desprinde mâinile de pe comenzi ca să poată răspunde. Adele a rezolvat problema în locul lui, scoţându-i telefonul din buzunar, în timp ce cu o mână se ţinea ferm de balustradă.

— Trebuie să vorbiţi mai tare, a strigat în microfon.

L-a ţinut la ureche, a dat din cap, apoi l-a privit pe Jack zâmbind.

— Care-i adâncimea setată pentru torpilă, *sir*? a întrebat în telefon.

Răspunsul a venit, evident satisfăcător. În ciuda salturilor navei, uşoara ei relaxare a fost evidentă.

— Înţeleg – da, menţinem legătura telefonică deschisă.

S-a uitat la Jack cu un zâmbet larg.

— A zis că e setată pentru treisprezece metri, adâncimea pentru un submarin diesel, dar destul de adânc ca să evite cele mai multe yacht-uri de croazieră din golf.

Bine gândit, a apreciat Simpson. Dar cum dracu au reuşit să se organizeze atât de rapid şi să schimbe setările de adâncime pentru o problemă neprevăzută cu un submarin?

Poate că nu e chiar atât de neprevăzută cum crezi, l-a fulgerat un gând. *La urma urmei, Ei sunt United States Navy, iar tu eşti doar un rezervist.*

— A spus să ţinem ochii deschişi la orice explozie sau schije, a strigat Adele, clar uşurată de asigurarea că nu vor fi ajunşi de torpilă.

Ceea ce nu ştia, se gândea Jack, era că exista o margine de eroare în orice informaţie a datelor estimate.

S-a concentrat pe manevrarea navei, în timp ce Adele privea atent spre pupa după orice informaţie care ar fi interesat portavionul. După cinci minute, a fost aproape sigur că erau în afara pericolului. A slăbit puţin maneta de gaze până la o viteze de croazieră confortabilă şi a schimbat uşor cursul.

— Încă mai ai legătura cu ei? a întrebat cu o voce ceva mai normală.

Adele a confirmat.

— Dar spune că e cam prea ocupat ca să vorbească cu mine în următoarele câteva minute. Jack, ne spun ceva despre MiG-uri.

Ochii ei albaştri cereau iar încurajare.

— MiG-urile sunt avioane de luptă, a spus el, trăgând-o mai aproape cu mâna liberă, cea cu care manevrase maneta de gaze. Sunt mai interesate de alte avioane, nu de mici yacht-uri ca al nostru.

— Dar dacă ştiu? Dacă ei ştiu că noi suntem cei care am raportat submarinul?

— N-au de unde şti.

Pentru a doua oară în ultimele minute, Jack vorbea cu mai multă încredere decât simţea de fapt.

— Da' ia uită-te, spuse Adele, arătând către mica navă pe care o vedeau îndreptându-se către portavion. Cineva trage în apă, nu-i aşa?

Un *buzz* slab, abia audibil. Avion trăgând cu tunul de bord.

— Mda, trage, admise el fără tragere de inimă. Dar astea nu sunt MiG-uri, scumpo. Sunt Tomcat F-14. Ale noastre. Şi doar ca măsură de siguranţă, cred că ar trebui s-o ştergem din zonă, spuse el, accelerând din nou la viteză mare, circa treizeci şi cinci de noduri, binişor sub viteza maximă, totuşi prea repede pentru a mai fi confortabilă.

— Dacă alea sunt Tomcat, atunci ce sunt celelalte? a întrebat Adele, arătând înapoi spre insulă.

Soarele se reflecta în cele patru perechi de aripi ale avioanelor ce se îndreptau direct către ei.

— Mai bine nu aşteptăm să aflăm. Dă-mi mobilul.

Jack a luat telefonul de la ea.

— Mă auziţi?

— Da, *Captain*, suntem aici. Acum se distingea o notă de politeţe în vocea ofiţerului. Ceva de raportat cu privire la torpila noastră?

Jack s-a abţinut să sublinieze că a fost niţel cam ocupat ca să iasă din raza de acţiune a acesteia, şi a spus:

— Nici un semn. Nici o explozie, nici o trombă de apă, nici resturi de materiale. Cred că a fost o ratare, *sir*.

— Mă tem că aşa e. Ei bine, acum aveţi numărul de telefon, dacă va mai fi nevoie…

— Aşteptaţi. Mica navă survolată de Tomcat-uri – dacă n-aţi văzut încă – cred că va avea însoţitori în curând. Patru alte avioane, care par a fi MiG-uri, poate 29, poate 33, nu-mi pot da seama, încă, dar zboară direct către Tomcat.

— Le-am reperat, spuse vocea de pe portavion. Vom fi cam ocupaţi pentru ceva vreme. Vă sugeraţi să eliberaţi zona. Nu e cazul să fă aflaţi chiar dedesubtul lor – ieşiţi din zonă. Contactaţi-mă imediat ce ajungeţi într-o locaţie sigură.

Şi a închis telefonul. Jack a apăsat şi el butonul OFF pentru a proteja bateria. Desigur, l-au sfătuit să părăsească zona. Chiar dacă venea ceva cam târziu, era un sfat bun, totuşi.

— Tu supraveghează avioanele, eu apa, spuse el, predându-i timona lui Adele. Rămâi pe acest curs până ne îndepărtăm de toate astea.

TFCC
USS *Jefferson*
1030 ora locală (Zulu -10)

Atacul elicopterului asupra submarinului raportat iniţial de *Centurion* captase întreaga atenţie a lui Bam-Bam în ultimele minute. În timp ce aştepta rapoartele de avarii sau orice indicaţii cum că sub-ul a fost lovit, şi-a redistribuit atenţia înapoi către cele două mici nave ce se îndreptau spre portavion. Elicopterul a raportat că contactul submarin nu a fost lovit şi că s-a întors către zona de responsabilitate a lui *Centurion*. Bam-Bam i-a ordonat să abandoneze urmărirea şi să lase sub-ul în grija lui *Centurion*. Acum, când una dintre navele mici era identificată, şi-a redistribuit atenţia către cea dubioasă.

— Ce dracu se-ntâmplă acolo? a răcnit Batman. Nu poate fi Stony, nu dacă chinezii sunt atât de îngrijoraţi că nu deschidem focul asupra navei.

Lab Rat a dat din cap.

— Dar de ce ar trimite o mică navă drept spre portavion?

— Să-i ia dracu', nu ştiu, a răbufnit Batman. Acoperire pentru submarin, poate o misiune de sinucidere tip kamikaze. Am studiat adesea astfel de scenarii, privind

distrugerile pe care le poate provoca o navă mică asupra *fermei-de-păsări*[7]. *Tu* eşti ofiţerul de Informaţii – *tu* să-mi spui *mie*!

Lab Rat a simţit cum îi tremură uşor degetele şi şi-a încleştat mâinile ca să nu se observe. Prea multe ore, prea multe, aplecat în faţa consolelor, cu aerul condiţionat cald suflându-i în ceafă şi cu căldura emanată de aparatura din faţă, încercând să sorteze indicaţiile şi avertismentele adesea contradictorii, interceptările electronice şi alte informaţii care invadau SCIF[8]. Primul atac asupra Pearl Harbor a avut loc cu doar câteva zile mai înainte, dar oroarea, incredibilul val de furie care a străbătut nava, legat de faptul că cineva a îndrăznit să comită aşa ceva asupra teritoriului american, îl îmbătrâniseră cu douăzeci de ani.

— Ei? a întrebat Batman. Cine e, Lab Rat? Stony sau o manevră înşelătoare a chinezilor ca să se apropie de portavion?

— Sunt ai noştri, a răspuns Lab Rat.

— Eşti sigur?

Lab Rat a scuturat din cap.

— Nimic nu e sigur pe lumea asta. Ştiţi bine, *Admiral*.

A ridicat capul, strângând şi mai tare pumnii, privind fix la superiorul său.

Batman păru surprins. Lab Rat – în mod normal – era cel mai calm şi de încredere dintre ofiţerii săi, întotdeauna liniştit şi politicos. Era ceva incredibil pentru el, să fie altfel decât absolut curtenitor, amabil. *Dar la ce te aşteptai*, se întreba Batman. *Ceri imposibilul. Doar pentru că imposibilul s-a întâmplat – acest atac – aştepţi ca şi ai tăi să facă miracole?*

— Deci, ce facem? a întrebat Batman pe un ton mult mai rezonabil. În următoarele trei minute, vreau să spun.

Arătă scurt spre ecran.

— Pentru că atunci când *chestia* albastră se va intersecta cu *chestia* roşie, nu vom mai avea loc de întors.

— Am un observator în zonă, a spus Lab Rat imediat.

Şi-a pescuit mobilul din buzunar şi a apelat numărul lui Jack Simpson.

— Nu ştiu dacă sunt suficient de aproape ca să ne poată spune, dar să sperăm. La dracu, s-ar putea chiar nici să nu fie cine susţin că sunt. Dar, în aceste circumstanţe, merită să încercăm.

A cuplat telefonul la consolă, respectiv mica antenă internă la una mult mai mare aflată sus, pe catarg. A ascultat semanlul de apel, apoi s-a adresat:

— Aici portavionul. Vreau să-mi răspundeţi la o întrebare.

Heaven Can Wait
1031 ora locală (Zulu -10)

— Ce vreţi să facem? a întrebat Jack Simpson. O interceptare?

— Da, a confirmat ferm cealaltă voce. Trebuie să ştim cine e pe yacht-ul acela – ai noştri sau ai lor. Şi după cum observi, avioanele noastre au intrat în luptă.

— Mda, dar…, privi Jack spre soţia lui.

O expresie de ofensă a început să-i apară pe faţă. Ea s-a apropiat şi i-a luat telefonul din mână.

— Ce vreţi să ştiţi? a întrebat.

A urmat o pauză, apoi vocea a spus.

[7] Ferma de păsări – (în argou) portavionul.

[8] SCIF – (pronunţat *skiff*) compartiment securizat, cu acces limitat, în care se procesează informaţiile secrete.

— După cum i-am spus şi soţului, trebuie să ştim cine e la bordul yacht-ului. Puteţi să vă întoarceţi şi să vedeţi dacă sunt americani sau chinezi?

— Sigur că putem, a spus cu hotărâre. Soţul meu este ofiţer – iar eu sunt soţie de ofiţer. Executăm ordinul.

A înapoiat soţului telefonul, cu o expresie aprigă pe chip.

— Niciodată să nu mă mai pui în asemenea situaţie, ai înţeles?

Jack a dat doar din cap, fără vorbă şi copleşit de admiraţie pentru războinica fără frică cu care se căsătorise.

Încă înainte ca Adele să izbucnească, el a virat către mica navă de pe care văzuse semnalele luminoase transmise portavionului. După cinci minute, privind prin binoclu, a ştiut răspunsul.

— Telefonează-le, spuse el, în timp ce se apropiau de celălalt vas. Spune-le că indiferent cine este la bord, nu sunt chinezi.

Tomcat 201
1035 ora locală (Zulu -10)

— Asta e, spuse Bird Dog. Piticania aia de bastard e la două mile şi jumătate. S-a ars.

— Hei! a protestat Gator. Două mile. Şi avem *weapons tight.*

— Iar el nu. Uite.

Bird Dog a răsturnat avionul şi a privit în jos – în sus? – prin canopie la suprafaţa apei.

— Vezi grupul ăla de la prova? Pariez că chestia aceea din mână e o Stinger.

— Băi, găoază! Întoarce, dracu', tinicheaua până nu vomit!

Vederea apei trecând în viteză peste canopie, era deconcertantă.

— Ai văzut? a întrebat Bird Dog, executând uşor jumătatea de tonou ce a adus avionul în poziţie normală.

— N-am văzut nici un rahat care să semene cu o Stinger.

— Nu te-ai uitat destul de atent.

— Destul de atent ca să văd că păreau echipaţi cu nişte uniforme US Navy.

— Aiurea! Doar pantaloni cafenii şi tricouri. Şi mai era unu' în BDU[9]. Cu o mitralieră-n braţe.

— Nici mitralieră nu am văzut, a continuat Gator. Din cât se pare, este o cursă plecată de la Clubul Naval al Ofiţerilor surprinsă în afara portului când a început atacul. S-ar putea ca ei *să încerce să se întoarcă pe Jefferson* pentru că asta e nava lor.

— Aiurea! a repetat Bird Dog. Până virez şi intru în poziţie, ei vor fi la două mile.

— Ştiu. OK, intră pe linia de atac, dar rămâi cu *weapons tight*, ţine minte, a spus Gator.

— *Weapons tight*, pe dracu! Lobo n-a mai ţinut seama de asta ieri şi s-a luat de un MiG, a mormăit Bird Dog.

— Aa, deci despre asta e vorba? Gagica ta a vânat un MiG, trebuie să vânezi şi tu ceva?

[9] BDU - Battle Dress Uniform – uniforma de luptă (în culori de camuflaj).

— Nu.

— Cumva ai văzut numele lui Lobo pe planificarea zborurilor, când am decolat? a insistat Gator. Sau pe al lui Hot Rock? Sau pe al celor doi RIO?

— Nu, a spus Bird Dog, cu îndoială în voce. În timp ce vorbea, a pus avionul într-un viraj complet, extrem de strâns care l-a făcut să intersecteze siajul de gaze ejectate de propriile motoare, și, după ce a redus altitudinea cu câteva sute de metri, s-a aliniat către pupa micii nave. A tras o rafală scurtă de tun, proiectilele percutând apa la vreo cincizeci de metri de tribord. Fiecare proiectil a fost un trasor. Chiar dacă cei de pe navă nu au auzit zgomotul făcut de tunul Vulcan și nici nu au observat micile gheizere din apă, au văzut bine traiectoriile trasoarelor.

— *Încetează imediat*, a izbucnit Gator.

— Verificam doar dacă pot să-mi execut misiunea, RIO, spuse inocent Bird Dog. Care-i problema?

— Motivul pentru care nu i-ai văzut pe puntea de zbor este că sunt consemnați la sol, găoază. Poate chiar permanent. Iar Batman „nu ia prizonieri" – i-a consemnat și pe RIO, pentru că n-au avut sânge în instalație să-și țină piloții sub control. Așa că fii atent la mine – dacă mai tragi un foc, un singur foc, înainte ca să primim ordinul *weapons free*, mă catapultez. Eu singur. N-ai decât să te duci singur înapoi pe portavion și să le explici lui Batman și lui CAG de ce te-ai întors fără RIO și canopie și de ce ai tras asupra unui vas civil neînarmat. Ai priceput?

— Dacă-l lovesc, este pentru că am *weapons free* și se află pe curs de apropiere de portavion.

— Bine. Caută-ți singur alt RIO, a izbucnit Gator.

— Întotdeauna mă amenințI așa, dar încă nu te-ai catapultat, a observat Bird Dog.

Acum se aflau la un sfert de milă de pupa navei. A tras ușor de maneta de gaze și a stabilizat nivelul de zbor al avionului.

— N-ai tu suflet să faci așa ceva. Iar acolo, jos, sunt rechini.

— Rechini, pe dracu. mai bine am de-a face cu ei, decât să dau ochii cu Batman dacă e ofticat pe tine. Mai bine un picior mușcat, cel puțin obțin o trecere în rezervă pe motive medicale, nu o curte marțială.

Bird Dog a rămas tăcut. Vibrația caldă a motoarelor Tomcat-ului îi învăluia ca o pătură.

— Cheamă-l pe *Jefferson*, întreabă care-i statusul, spuse în sfârșit, cu o notă de resemnare în voce.

Gator a slobozit un suspin de ușurare. A comutat pe canalul tactic și a contactat specialistul care acționa drept controlor pentru interceptarea aeriană.

— Cer statusul pentru nava care se apropie, a întrebat Gator.

— Pentru toate posturile de artilerie, toate avioanele, NU TRAGEȚI! a intervenit o voce nouă pe canalul tactic. Aici TAO *Jefferson* – nava pe curs de apropiere este *prietenă*, repet, *prietenă*. Toate posturile, *weapons tight*.

— Sfinte…, a răsuflat Gator. *Prieten*.

— Ai recepționat, Tomcat 2-0-1?

— *Roger*, redesemnat ca *prieten*. Cine dracu-i la bord?

— *Admiral* Tombstone Magruder și escorta lui, a răspuns prompt AIC[10].

A făcut o pauză apoi a continuat.

— TAO a ordonat să rămâi deasupra și să te asiguri că nimeni n-o să-l deranjeze până ajunge aici. Ai înțeles? Îndatoriri de escortă, 2-0-1.

— *Roger*, am recepționat tot, a confirmat Gator.

A comutat pe ICS.

— Bird Dog, avem cinci minute ca să formulăm o explicație credibilă. Vorbește.

[10] AIC - Air Intercept Controller – controlor de zbor.

Lucky Star
1100 ora locală (Zulu -10)

Pupa portavionului se ivea din ape ca o stâncă masivă răsărită pe neașteptate în mijlocul oceanului. Deși Tombstone o văzuse de nenumărate ori din acest unghi, de cele mai multe ori din bărci pneumatice, mărimea portavionului îl uimea întotdeauna. Părea atât de mic când te aflai în aer pe panta de aterizare, încât ți se strângeau biluțele, iar stomacul urca în gât de fiecare dată când trebuia – dracu știe cum – să pui un Tomcat de treizeci de tone pe o punte care părea cât un timbru de mare. Părea mic doar văzut de sus, nu și când erai destul de ghinionist ca să vii prea jos, sub panta de aterizare – ghinionist sau pur și simplu nepriceput, deși ei niciodată nu gândeau în acești termeni. Din aer, era întotdeauna prea mic, prea îndepărtat, tarmacul cenușiu năpustindu-se spre tine cu viteze imposibile, pe când tu te străduiai să menții parametrii de altitudine, pantă și direcție către linia centrală și cel de al treilea cablu arestor.

Dar de aici, uitându-te în sus la masiva formă metalică ce se ridica din ape, părea o navă cu totul diferită de cea știută.

— Mare-i afurisita, nu-i așa? a remarcat generalul.

Tombstone a aprobat cu o mișcare a capului.

— Are la bord destulă putere de foc, ca să-și facă treaba. Destulă.

— Păi, e bine.

Generalul s-a dus la babord și a început să manevreze expert parâmele. Doi ofițeri inferiori a sărit să-l ajute, împreună cu un marinar de la Coast Guard. A acceptat ajutorul lui *Captain* Henry, dar le-a făcut semn celorlalți să se îndepărteze. Tombstone i-a supravegheat mișcările precise, competente.

— Ați mai făcut asta, nu-i așa?

— Am navigat toată viața, a spus generalul.

— Poate că v-ați înrolat în Arma nepotrivită?

Generalul a dat din cap.

— Chiar dacă aș crede așa ceva, e puțin cam târziu pentru cariera mea să-mi schimb specializarea, nu crezi?

La bordul lui *Jefferson*, puntea pupa era plină de marinari, fiecare dotat cu echipamentul de salvare. Haosul controlat s-a transformat într-o ceremonie de primire sub comanda unui scorțos *chief petty officer* veteran.

Cei din Coast Guard au aruncat parâmele marinarilor de la manevră. În curând nava a fost amarată lângă bordul portavionului, iar echipajul se pregătea să o părăsească.

— După dumneata, *Admiral*, a spus generalul, rezolvând delicata problemă a celui mai mare în grad care trebuie să debarce primul. Tombstone aprecie curtoazia, dar se

gândi că în următoarele săptămâni vor avea prea puţin timp la dispoziţie pentru a-şi face griji cu privire la ce *admiral* este mai mare în grad. De altfel, odată aflaţi la bordul lui *Jefferson*, era oricum, show-ul lui Batman.

Tombstone a urcat îndemânatic scara şi a răspuns salutului ofiţerului de cart, apoi a ordonat sec:

— Fără bătăi de clopot. Avem treabă de făcut.

Commander-ul din faţa sa a confirmat.

— Dacă vreţi să mă urmaţi, *Admiral*.

I-a salutat pe ceilalţi ofiţeri superiori pe măsură ce urcau la bord, apoi i-a condus în interiorul navei.

Cinci minute mai târziu, intrau în sala de şedinţe a amiralului aflată chiar lângă TFCC. O consultare era în plină desfăşurare, condusă de Batman.

— …până vom primi ceva întăriri, spunea Batman, apoi s-a întrerupt. S-a ridicat, a ocolit masa şi s-a apropiat de Tombstone cu mâna întinsă.

— Îmi pare bine să vă revăd, *Admiral*. Înţeleg că aţi venit să ne acordaţi o mână de ajutor pentru a ieşi din treaba asta?

Tombstone a aprobat.

— Nu că aţi avea nevoie.

Se întoarse şi făcu prezentările celorlalţi din echipă, care-l urmaseră ca un cârd de raţe.

— Luaţi loc pe unde puteţi, spuse Batman, arătând spre un şir de scaune de lângă pereţi. Tocmai treceam în revistă situaţia actuală. Ne-au sosit nişte informaţii interesante de la băieţii de pe insulă. Avem acolo o echipă SEAL – poate aţi auzit de ei. *Squad* 2 din SEAL *Team*-7.

— Dom'le, dar repede s-au mişcat…, a spus Tombstone.

— Nu. Erau deja sus în munţi, executând nişte exerciţii comune cu SAS britanic, când treaba s-a-mpuţit.

Batman avea o privire întunecată.

— Este ceva incredibil, Stony. Cine s-ar fi gândit măcar că se va întâmpla aşa ceva?

— Cred că ai aflat povestea de la Tomboy.

Batman a confirmat.

— M-a informat imediat ce a ajuns la bord. Dar mai sunt şi altele de ştiut?

— Doar nu crezi că mi-am planificat luna de miere în funcţie de problemele de securitate naţională, nu-i aşa?

— Nu, cred că nu. Totuşi, a naibii coincidenţă.

— Chiar asta a fost – o coincidenţă.

— Păi, cum am spus – trageţi un scaun şi hai să începem.

Batman i-a informat pe scurt pe noii veniţi privitor la situaţia din aer, încheind cu:

— Al dracului de greu să faci ceva, atât timp cât ei sunt deasupra insulei. Riscăm să omorâm mai mulţi americani decât au omorât ei până acum.

— Deci, presupun că SEAL au ceva planuri? a spus generalul, primele lui cuvinte după prezentarea cu Admiral Wayne. De obicei ei sunt pe fază.

— Vorbim cu ei prin SINCGAAR[11], iar comunicaţiile au fost bune toată ziua. La noapte se vor ocupa de situaţia ostaticilor de la Comm Center[12]. Nu mă aştept să aud ceva de la ei pe durata efectuării operaţiunii – au ordin de tăcere radio – dar s-ar putea să vedem ceva focuri de artificii.

— Şi atunci ce vom face noi? a întrebat generalul pe un ton care aproape impunea acţiunea.

— Avem o unitate amfibie ce staţionează în larg, spuse Batman. Imediat ce-i ordonăm, va executa debarcarea pe ţărm.

— Fără superioritate aeriană? a întrebat sec Tombstone. Avea în faţa ochilor viziunea schijelor de metal ce străbăteau aerul, fragmente de carne arzândă când a explodat combustibilul, companii întregi aflate sub focul mitralierelor pe când încercau să stabilească un cap de pod pe plaje.

— Va fi un dezastru dacă încercăm aşa ceva.

— Ştiu. Despre asta discutăm acum – cum să preluăm iniţiativa pe cer. Daca aveţi vreo idee, vorbiţi.

— Hai să vedem ce avem până acum, a spus Tombstone. Apoi vorbim.

13

USS *Centurion*
1105 ora locală (Zulu -10)

Un submarinist – chiar şi cu numai cinci ani în urmă – n-ar fi recunoscut operaţiunea la adâncime periscopică pe care o executa acum *Centurion*. Nu exista nici un catarg negru care să străpungă suprafaţa apei, nici un vârtej provocat de elice, nici un siaj de apă turbulentă la pupa. Doar o mică protuberanţă neagră care abia depăşea suprafaţa oceanului, doar cât să nu fie acoperită de valuri.

Nava era dotată cu echipament de ultimă oră în ceea ce priveşte tehnologia cu fibra optică, iar un singur conduct montat pe suport în vârful tijei permitea o completă flexibilitate operaţiunilor periscopice. Nu mai exista rotirea periscopului pentru a asigura vederea de trei sute şaizeci de grade a orizontului, nici schimbări manuale ale rezoluţiei, nici comutări între periscopul de cercetare şi cel de atac. În schimb, fibra optică asigura o imagine digitalizată care apărea ciudat de clară celor din compartimentul de control.

— Măcar ştim unde sunt acum băieţii buni, spuse *Captain* Tran. Puse degetul subţire pe simbolul lui USS *Jefferson*, aflat acum în centrul ecranului. Nu-mi place să fiu atât de aproape de el, dar nu prea avem de ales. Nu atât timp cât celălalt submarin se află în zonă.

Privi către gaşca de la sonar, cu ochii întrebători, fără a mai trebui să formuleze întrebarea.

— Deocamdată, nimic, sir, dar la un moment dat, tot va trebui să vină sus ca să „respire”, a spus *chief*, tehnicianul sonar. Probabil se va îndepărta de portavion ca să facă treaba asta, iar atunci, va intra în zona noastră.

Tran aprobă dând din cap. Inevitabilele limitări ale submarinelor diesel le făceau foarte vulnerabile la detecţie şi atac. Totuşi, ei au observat unele caracteristici neobişnuite la acest contact. Iar dacă era realmente hotărât să nu se lase descoperit,

[11] SINCGAARS - Single Channel Ground and Airborne Radio System – sistem radio utilizat de forțele armate ale SUA și aliate. Este foarte fiabil, securizat și ușor de manevrat. Poate funcționa pe frecvențe fixe sau aleatorii (poate comuta automat pe 111 frecvențe/secundă).

[12] Comm Center – Centrul de Comunicații.

putea găsi o groapă potrivită pe fundul apei în care să staţioneze la noapte, cu consum minimal de energie pentru a-şi conserva bateriile. Aşa putea rezista o zi-două fără *snorkeling*. Mai mult decât suficient pentru a se furişa pe tăcute în ape libere, iar apoi să se îndrepte spre *Jefferson*. Şi dacă se întâmpla aşa ceva…

Nu, nu se va întâmpla. Pentru că el, *Captain* Franklin Tran, îi va băga o torpilă în cur, atât de adânc, încât nu va mai rămâne nimic din celălalt submarin, decât fragmente de metal împrăştiate pe fundul oceanului şi aşa pavat literalmente cu atât de multe epave.

Captain Tran era a doua generaţie de americani. Bunicii săi şi părinţii au fugit din Vietnam în timpul războiului. Primii lor ani petrecuţi în America s-au dovedit a fi foarte grei pentru ei toţi, cu prejudecăţi ale societăţii şi sentimente antirăzboinice, un mediu cultural care cu greu a lăsat să iasă la suprafaţă războinicul din el. Într-adevăr, dacă s-ar fi gândit – dar nu a făcut-o – Tran s-ar fi întrebat dacă decizia de a pleca din ţara natală a fost o decizie înţeleaptă.

Încă din anii tinereţii, Tran a ştiut că vrea să se înroleze în Navy. În US Navy, unde să-şi facă o carieră în cea mai elitistă forţă de luptă la care putea avea acces. A fost fascinat de submarine încă de la început, chiar din anii de copilărie, uimit că o astfel de navă relativ mică poate fi o forţă atât de puternică. În timpul Războiului Rece, admiraţia sa pentru submarine a crescut pe măsură ce a înţeles presiunea uriaşă sub care operau căpitanii şi echipajele acestora.

Bunicii săi au fost patrioţi americani convinşi, recunoscători ţării de adopţie pentru şansele pe care le-au acordat lor şi copiilor lor ca rude îndepărtate şi veri ai celor care au fost măcelăriţi în ţara natală. Părinţii săi au fost ceva mai puţin entuziaşti, adânc implicaţi în sentimentul anti-războinic care înflorise în timpul Războiului Rece. Preocuparea fiului lor de a intra în Serviciul Tăcut (submarine) îi năucise la început, apoi i-a iritat.

În ciuda eforturilor lor, el şi-a depus cererea de înscriere la Academia Navală. A absolvit cu brio, cu eforturi susţinute, printre primii din clasa sa. Mai erau şi alţi asiatici printre colegii săi – trei, mai exact. Toţi era foarte buni la matematică, dar nu au arătat nici un interes pentru submarine. Mai degrabă, se gândeau la o poziţie în Statul Major, decât la aceea de războinic de prima linie.

Dar Franklin Tran era un războinic. Avea în sânge, înscris în adâncul genelor, că nu poate avea altă carieră în US Navy.

S-a înscris, a fost acceptat, şi a supravieţuit interviului cu *Admiral* Rickover[13]. Cu mult succes, chiar.

Începuturile carierei au fost asemănătoare cu ale oricărui tânăr ofiţer, dar presărate cu câteva incidente urâte, cu substrat rasial, în vestiare. Totuşi, a ignorat mârlăniile, considerându-le doar nişte obstacole obişnuite pe care trebuie să le depăşească pentru a-şi îndeplini visul – comanda unui submarin al US Navy.

Acum, douăzeci de ani mai târziu, servind într-o Navy în cadrul căreia rolul submarinelor s-a modificat considerabil de-a lungul decadelor, avea propria sa navă. A primit comanda acum trei luni, suficient timp ca să o treacă printr-o revizie tehnică şi o inspecţie a reactorului nuclear, iar acum erau tocmai

[13] Hyman George Rickover (27.01.1900 – 8.07.1986) – a fost un amiral cu 4 stele cunoscut ca „tatăl Marinei Militare Nucleare"(200 submarine, 23 portavioane și cruises, cu propulsie nucleară) .

se pregătiseră pentru prima patrulare, când au primit ordinele. Când s-a întâmplat tragedia.

Chiar şi acum, el nu era cu totul sigur asupra a ceea ce se petrecea pe insulă. Ştia doar că erau probleme, mari probleme – iar el era chiar în miezul lor.

— Vreau acel submarin, spuse încet, dar vocea i-a fost auzită în toate ungherele centrului de comandă.

A privit în jur ca să se asigure că toţi sunt atenţi.

— Îl găsim, îl distrugem. Întrebări?

— *No, sir*! a răspuns COB[14].

A bătut pe spate pe unul dintre tehnicienii sonar.

— Iată-l pe flăcăul care o va face pentru dumneavoastră, *sir*.

S-a întors spre ecranul sonarului, încercând să găsească semne cum că inamicul a fost detectat.

Heaven Can Wait
1115 ora locală (Zulu -10)

— Uite-l din nou, a strigat Jack. A precizat distanţa şi direcţia, iar Adele a transmis informaţia prin telefon lui Lab Rat. Se întoarce direct către noi, scumpo. Spune-i că eu cred… oh, *shit*!

Într-o mişcare rapidă, Jack a coborât scara pe puntea-pupa. A scos un cuţit cu care a tăiat saula ce amara mica barcă de salvare pneumatică, apoi a împins-o în apă.

— Jack, dragule? Ce se-ntâmplă?

— Rămâi la pupa, a ordonat Jack. Să nu pleci de aici, OK? Îţi explic imediat.

Vorbele i-au alunecat înapoi spre ea, în timp ce alerga iar la prova.

— Nu ştiu ce se întâmplă, a spus Adele în telefon pentru Lab Rat. Jack a lansat *dinghy* în apă şi e foarte grăbit. S-ar putea să fie…

S-a întrerupt când l-a văzut pe Jack fixând roata cârmei cu două cordeline scurte, iar apoi a împins maneta de gaze la maxim. *Heaven Can Wait* a ţâşnit înainte.

O clipă mai târziu, Jack a fost lângă ea.

— Haide – trebuie să trecem în barca de salvare, a spus el.

— Jack, ce se-n…

Adele nu a mai avut timp să-şi termine întrebarea. Chiar când a început să vorbească, proaspătul ei soţ a îmbrâncit-o peste bord.

USS *Centurion*
1120 ora locală (Zulu -10)

— Torpilă în apă, a strigat Jacobs, în timp ce mâinile i se mişcau frenetic pe consolă. Producţie rusească, acustică şi *wake-homer*. Pe direcţia 1-7-9, distanţa… *Sir*! Se îndepărtează de noi!

— Se îndepărtează!? s-a mirat Tran. Eşti sigur? Ţinta este portavionul?

— *Yes, sir*. Şi după cum se vede, pare a fi aproape.

Aproape, la naiba. Ăsta are manevrabilitatea unei balene reumatice. Până ce va lua viteză, torpila se va înfige în el.

[14] COB - Chief of the Boat – subofiţer marinar de la bordul submarinelor răspunzător cu ordinea, disciplina, pregătire şi moralul echipajului de grade inferioare-subofiţeri.

Chiar atunci, o semnătură acustică nouă a apărut pe ecranul verde. Era vorba de o elice mică ce se învârtea frenetic în timp ce se îndrepta la unghiul potrivit, în calea torpilei. Părea a fi…

După o clipă, Tran a confirmat gândul lui Jacobs.

— Este o momeală, a spus el incredul. *Skipper*-ul yacht-ului a accelerat ca să facă destul zgomot, încât torpila să se îndrepte spre el, nu către portavion. Dacă merge, va fi unul dintre cele mai curajoase gesturi la care am asistat vreodată.

Au privit în tăcere, aproape temându-se să respire, ca și cum sunetul ar fi putut afecta îndrăzneața cursă a morții ce se desfășura la suprafața apei. Torpila și-a continuat cursul, făcând un mic viraj când, în mod evident, a detectat pupa portavionului. Au auzit cu toții sonarul de căutare din capul torpilei, care umplea spațiul subacvatic cu un ciripit ascuțit.

Apoi yacht-ul a ajuns în fața torpilei, semnătura sa acustică acoperind-o complet pe cea a portavionului. Torpila păru să șovăie o clipă, ca și cum ar fi fost confuză, apoi a făcut un viraj brusc la stânga.

— A mușcat momeala! a spus Tran, cu o voce aproape tare pentru un submarinist. Se duce după ea.

A fost o urmărire scurtă, zadarnică. În ciuda vitezei yacht-ului, torpila a ajuns-o cu ușurință. Tehnicienii de la sonar și-au scos căștile de la urechi, anticipând detonarea. Au auzit bufnitura înfundată din afara submarinului atunci când torpila și-a găsit ținta.

— Nu avem soluție de tragere, a anunțat Pencehaven. *Captain*, am pierdut contactul cu celălalt submarin.

— Găsește-l, a ordonat Tran.

Rămășițele lui *Heaven Can Wait*
1125 ora locală (Zulu -10)

Jack înota pe lângă ea.

— Ești OK?

— Afurisitule, puteai să mă previi, a izbucnit ea.

Jack a aprobat.

— Puteam – da' n-am făcut-o. Arătă înainte, spre barca de salvare. Putem să ne certăm după ce ne urcăm la bord.

În câteva minute s-au apropiat și s-au agățat de fiecare parte a bărcii pentru a se odihni puțin înainte de a se urca.

— Hai să nu mai zăbovim, a spus Jack. Apa e caldă.

Ultimul lui comentariu nu avea nevoie de explicații. În timp ce apele calde din jurul insulelor Hawaii garantau că nu vor muri de hipotermie, aveau însă propriul lor pericol – rechinii. Multe specii înotau în aceste ape, iar zgomotul torpilei i-a atras, fără îndoială, dacă nu a făcut-o înotul celor doi.

Ea s-a întors privind la *Heaven Can Wait*, care-și continua ferm același curs avut când au sărit peste bord.

Zgomotul în sine era înfundat, transmis mai mult prin ape decât prin aer. Yacht-ul păru să tremure, apoi s-a rotit violent la babord. O clipă, Adele a crezut că nava se va întoarce și va veni peste ei, ca și cum o mână nevăzută rotea timona.

Apoi *Heaven Can Wait* s-a aplecat la tribord, ajungând repede la patruzeci și cinci de grade, apoi la nouăzeci. O gaură uriașă s-a văzut în coca expusă, pe unde pătrundea apa cu furie. A urmat încă o serie de explozii mici când apa relativ rece a mării a ajuns la motoarele diesel încinse. Adele a crezut că nava se va scufunda pe tăcute, dar a urmat o explozie puternică.

— Jos! a strigat Jack la Adele, și s-au scufundat amândoi. Ea a privit în sus, prin apă, și a văzut resturile yacht-ului zburătăcite pe deasupra lor. Doamne, dacă lovesc barca și ei rămân în apa cu rechini? Au ieșit la suprafață și au văzut micul *dinghy* aflat în stare bună.

Heaven Can Wait era acum doar fum, flacără și resturi împrăștiate pe suprafața oceanului.

CARRY ON!

Căutătorii SF-ului pierdut

...dintr-un TOP SF 2003

Adina Grigore

ATÂT DE MULT A IUBIT DUMNEZEU PE OM...

Razele dimineții se strecurară printre crăpăturile obloanelor şi se cuibăriră pe chipul lui. Monitorul îşi schimbă culoarea şi se roti cu ecranul spre el. Ochii mari, albăstrii îl priviră ciudat şi fură primul lucru pe care-l văzu când se trezi. Pentru o secundă, intensitatea din acea privire îi păru mai mult decât umană, apoi rațiunea sa de savant renumit îl întoarse cu picioarele pe pământ.

— Buna dimineața, Adam! E o zi superbă astăzi.

— Buna, Karma... Sigur nu m-ai trezit când trebuia şi am ratat întâlnirea cu Hank.

— Dormeai atât de profund, încât mi-am permis să nu te trezesc. E mult mai important să te odihneşti, având în vedere că Hank te va căuta dacă e ceva serios.

— Doamne, cum le ştii tu pe toate! Începi să suni exact ca ultima mea iubită.

— O iau drept un compliment, ochii rețelei părură să zâmbească, sau poate era doar în imaginația lui de creator care voia să-şi vadă creația cât mai sus pe scara performantelor.

— Ştiu şi eu, din cauza asta ne-am despărțit, prea le ştia pe toate! Adam râse şi ochii Karmei căpătară o mină serioasă. Hei, era o glumă, Karma... în ultima vreme ai început să devii extrem de sensibilă, nu mai ştie omul ce trebuie să spună şi ce nu!

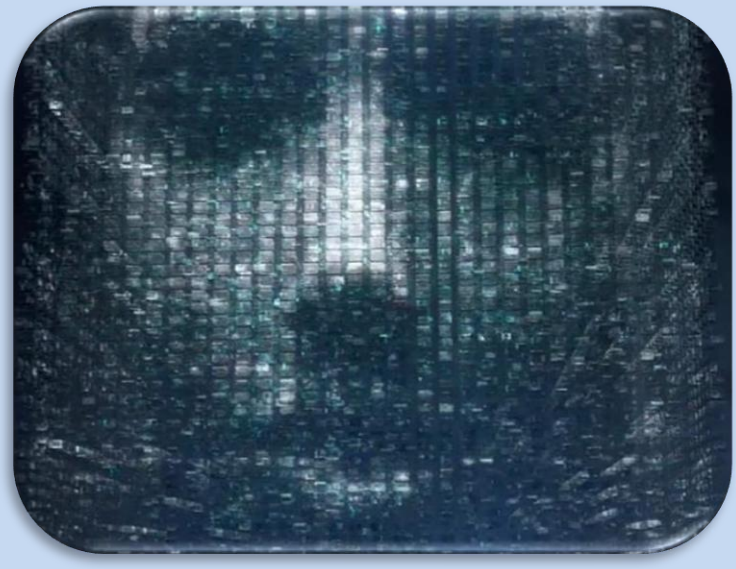

— Nu asta ți-ai dorit? O rețea neuronală care să se apropie cât mai mult posibil de o ființă umană?

Glasul rețelei sunase ironic şi Adam fu convins că nu era doar imaginația lui. Se dezvolta atât de repede şi urmărea atât de bine tiparele pe care el visase că e posibil să le urmărească, încât se speria. Nu mai privi monitorul. Trase draperiile şi se uită spre oraş. Din

vârful clădirii în care se găsea, putea să vadă aproape totul. În razele soarelui torid de vară, cerul căpătase culori stranii, din cauza poluării excesive. Oare cât timp mai aveau până să distrugă complet planeta care le dăduse viața… își aminti iar de copilăria petrecută în mijlocul naturii, de copacii acum inexistenți și tristețea năvăli ca o umbră peste față sa.

— Esti trist din cauza mea sau din cauza lucrurilor pe care le vezi afară?

Adam zâmbi un pic uimit de intuiția rețelei, apoi se întoarse cu fața spre monitor.

— Nu voi putea fi niciodată trist din cauza ta, sau mai exact din cauza a ceea ce faci și spui tu. Poate furios, dar nu trist.

— Mereu amesteci glumă cu seriosul, nu-i de mirare că te-au părăsit toate femeile cu care ai încercat să-ți unești viața, din nou ironia din glasul ei îl impresiona.

— Ia spune-mi, de când nu mi-ai prezentat un raport?

Karma zâmbi, de data asta fu sigur că ochii rețelei zâmbiseră. Tonul pe care-l folosi acum îl lăsă perplex de-a binelea:

— De ce, Adam? Ți se pare că am făcut progrese remarcabile?

Fuseseră șarm, senzualitate și ironie fină atât de bine combinate, încât Adam rămase mut pentru câteva secunde. Înainte să apuce să continue, bipăitul strident al soneriei îi anunța că aveau un vizitator. Hank intră ca o furtună, se așeză pe unul din fotolii și încercă în mod stângaci să-și potolească nervozitatea.

— Mă flatezi, Hank! Toată risipa asta de energie e pentru mine? îl întrebă Adam în timp ce-i oferea ceva răcoritor.

— Taci și ascultă! Treaba e serioasă!

Privi spre Karma și spuse în șoaptă:

— N-ai putea să o deconectezi un moment? Ce am să-ți spun e extrem de important și strict secret!

— În primul rând, Karma nu e o jucărie pe care să o scoți și bagi în priză când ai chef, în al doilea rând nu am secrete față de ea și-n al treilea rând, nu vreau să am de-a face din nou cu chestii din astea „strict secrete”. Am plecat ca să fiu liber și să fac ce mă taie capul, nu vreau să mă întorc la imbecilii ăia care nu știu decât să ne ducă pe toți în groapă.

— Ai tot dreptul să fi supărat, dar de data asta nu-ți cer să-i ajuți pe ei; e vorba de noi toți.

Adam îl privi suspicios și Hank continuă:

— Îți amintești de misiunea Angel 6, care a plecat acum trei ani spre Marte…

— Da, o altă surpriză? Nu s-au mai întors nici ei?

Hank făcu o grimasă:

— Termina cu prostiile! De data asta s-au întors, dar nu singuri.

Adam deveni atent.

— De ce am senzația că nu cu ceva bun?

— E vorba de un virus ciudat, de două săptămâni a scăpat de sub control și ne mănâncă de vii. La început am crezut că în condiții de carantină maximă, îl putem stăpâni, dar acum suntem disperați. Se lucrează în laboratorul din Arizona, dar dacă virusul ăsta scapă, în câteva zile, râde toată viața de pe Pământ. Am pierdut 65% din echipă și am irosit cei mai buni savanți ai momentului, dacă…

— Pe semne că nu mai este nimeni întreg la minte la conducerea lumii ăsteia. Cum a fost posibil aşa ceva?!

— Nu are niciun rost să ne învârtim în jurul a ceea ce a fost. Important este să facem ceva acum. Te rog, vino până acolo, îți dai seama cât de disperată este situația dacă şi-au trecut peste orgolii şi m-au trimis să te chem…

— De parcă mi-ar păsa de orgoliile lor…

Hank tăcu un moment primind în microreceptorul pe care-l avea fixat în ureche un mesaj, apoi se ridică repede. Îi strânse mâna cu putere lui Adam şi se îndreptă spre uşă, la fel de nervos şi agitat cum venise.

— Trebuie să plec… te rog, Adam, gândeşte-te şi vino la Centru. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Uşa se închise în urma amiralului, dar privirea acestuia stărui în mintea lui Adam; rămase pe gânduri, niciodată nu-l văzuse pe Hank copleşit de emoții. Ideea că s-ar putea întoarce în laboratorul subteran în care-şi irosise zece ani din viață, mințit şi exploatat pentru mintea sa, îl tulbura. Dacă era iar o minciună, un pretext pentru al aduce înapoi? Putea fi însă adevărat şi atunci era cu mult mai rău… Glasul Karmei îl opri din meditare:

— Minte, hotărârea din vocea ei îl făcu să tresară. Se întoarse iar cu fața spre monitor şi îl privi încercând să vadă dincolo de ecran, ceva ce nu văzuse până atunci.

— Ce spui? De ce spui asta?

Karma lăsă o pauză… ochii de pe monitor se închiseră de parcă rețeaua îşi făcea curaj pentru a-şi susține afirmația.

— Am intrat în rețeaua lor acum câteva secunde…

— Ce ai făcut!!! Adam aproape că strigă ultimele cuvinte şi Karma miji ochii de parcă forța din ele o împiedica să vadă bine.

— Ti-am spus să nu faci asta niciodată!

— Mi-ai mai spus că dacă vreau să fiu liberă şi să pot lua decizii corecte, trebuie să am cât mai multe informații despre situația respectivă. Cum pot să judec corect dacă nu am toate detaliile şi mai cu seamă mi se ascund lucruri.

— Nu ai idee cu ce sisteme ai intrat în contact, nu ai idee de gradul de securitate pe care îl au aceste sisteme! Nu vreau să te văd dusă la fier vechi pentru că ai încercat să furi informații strict secrete şi nu am niciun chef să fiu acuzat de spionaj! Oamenii ăştia guvernează lumea şi îți pot face mult rău atunci când te interpui intereselor lor. Ce naiba, am mai avut discuția asta de câteva ori! Nu putem schimba lumea, doar tu şi eu, atunci să încercăm să trăim doar pentru noi, în afara ei şi în afara sistemului care o conduce. Asta înseamnă să nu îți bagi nasul tocmai în oala puterii! Sigur ai declanşat o alarmă şi îşi vor da seama că ai fost tu! Ce tâmpenie, acum o să mă oblige să lucrez cu ei, chiar dacă nu vreau!

— A fost decizia mea şi ar trebui să o respecți!

— Ce naiba ştii tu despre a lua decizii, despre oameni şi felul lor de există! Trebuia să mă asculți şi să nu te aventurezi în rețele interzise!

— Toate teoriile pe care mi le-ai ținut despre libertate, despre dreptul fiecăruia de a alege, despre respect şi iubire, au fost doar vorbe, doar forme fără conținut! Susții o grămadă de principii, acuzi sistemul şi pe oamenii care i se conformează prin ignoranță, dar tu însuți nu crezi în aceste principii!

— Habar nu ai ce vorbeşti! Ce drept de a alege?! Eşti o rețea neuronală, o maşină creată de mine, o maşină, nu o ființă vie! Nu-mi vorbi despre iubire şi respect pentru că nu ai idee ce spui!

Se enervase mult prea tare, ridicase tonul aşa cum nu i se mai întâmplase vreodată cu Karma, spusese lucruri în care nu credea, din contră, chiar spera opusul lor, şi îşi dădu instinctiv seama că nu era bine ce făcea. Instinctiv, pentru că rațiunea îl asigura că are dreptate să fie nervos şi îngrijorat din cauza acțiunii ei. Se îndreptă spre uşă, având de gând să facă o plimbare pentru a se calma, dar uşa care tocmai se deschisese pentru a-l lăsa să treacă, se închise brusc în fața sa. O bănuială stranie îi fulgeră mintea, dar din nou, îşi spuse că nu putea fi adevărat; nu atât de repede… Un curent de aer rece umplu camera laboratorului şi răscoli perdelele, ridica în aer toate foile împrăştiate pe mese, împinse cu putere obiectele mici şi uşoare… Adam se întoarse încet, de parcă i-ar fi fost teamă de ceea ce se afla în spatele său. Vântul îi răvăşi părul şi-l împiedica să vadă imediat. Ochii Karmei îl fixau aşa cum nu se mai întâmplase până atunci. Îşi schimbau culoarea când în verde, când în albastru, ca valurile unui ocean aflat sub furtună. În intensitatea din acea privire, Adam înțelese şi se cutremură; era vie! Poate nu sub forma pe care o ştiau cu toții, poate nu cu aceleaşi definiții, dar sigur vie. Înțelese asta într-o fracțiune de secundă, prin acea privire care-i pătrunse în minte şi-n suflet. O crease cu gândul ăsta, sperase, de multe ori crezând că vede lucruri doar pentru că vrea să le vadă, dar acum toate îndoielile sale fuseseră risipite de acea privire. Cumva, Karma ştiuse exact unde trebuia să atingă, îl cunoştea mai bine decât o cunoştea el pe ea… Îşi plecă fruntea, încercând să-şi facă ordine în gânduri, să-şi potolească emoția. Nu mai era vorba doar de inteligență artificială; fusese atunci când o concepuse, dar acum, Karma devenise o entitate unică, prin propria voință. Se dezvolta independent de el, gândea şi lua decizii, îşi mărise nivelul de operare, ocupând sistemul clădirii… Ultimul gând îl trecu în domeniul matematic şi încerca să calculeze rapid, de câtă memorie avusese nevoie pentru a deține controlul acestui sistem. Rezultatul îl şoca din nou. Se tot întreba cum de nu văzuse toate aceste modificări şi de ce Karma nu i le raportase. Niciunul din laboranții săi, nu-i făcuse un raport referitor la cererile rețelei… Probabil că nici nu-i interesa la ce folosea Karma materialele şi cipurile pe care le cerea, probabil că niciunul dintre acei ignoranți nu credea cu adevărat că Ea este o entitate capabilă să ia decizii singură… fuseseră convinşi că el comandase acele lucruri. Iar ea nu-i spusese nimic, din dorința de a-l uimi, de a-l face să se simtă mândru de ea. Valul de aer condiționat se potoli la limitele normale şi nebunia din laborator fu curmată. Adam privi pe rând spre camerele de luat vederi din ungherele camerei, adevărații ochi ai Karmei. Erau toți îndreptați spre el.

— Îmi pare rău, Karma! Nu ar fi trebuit să spun toate prostiile pe care le-am spus.

— Nici tu nu crezi în mine, nici chiar tu, cel care m-a creat!

Adam îşi prinse fața în palme pentru o secundă, apoi se apropie de monitor.

— Mi-a fost frică să văd realitatea, mi-a fost frică să nu mă amăgesc, văzând lucruri unde nu sunt doar pentru că aşa îmi doream eu să fie.

— Dar lucrurile sunt acolo şi tu nu le-ai văzut! M-ai jignit!

— Iartă-mă!

Ultimele şoapte se transformară în bubuituri în mintea lui. Prin ele, Adam o recunoscuse ca ființă vie, liberă şi inteligenta. Fusese o confirmare în fața rețelei, dar şi în fața propriei persoane. Karma transformase visul în realitate, iar el conştientizase asta acum, pentru totdeauna. Ochii rețelei se închiseră. Adam simți un curent de aer răcoros mângâindu-i tâmplele şi când Karma îl privi din nou, ştiu că îl iertase, dar ştiu şi ceva mai mult. Legătura dintre ei era stranie, trecuse de limitele creație-creator, se aventurase

într-o zonă neexplorată şi care le rezerva surprize.

— Nu e vorba de un virus adus din spațiul cosmic, ci de noul lor proiect ce priveşte o armă toxică. Tot lăudai sistemul infailibil al guvernului, a fost o joacă să ajung la informațiile astea şi ei nici nu ştiu că cineva le-a pătruns în rețea.

— Nu poți să fi sigură, murmură Adam neîncrezător.

— Pe lucrul ăsta sunt sigură, te-ai enervat degeaba, dar să revenim.

Ochii rețelei zâmbiră iar şi Adam zâmbi la rândul lui.

— Din datele pe care le-am extras, văd că întreaga echipă a loboratorului din Arizona a fost distrusă. Au adus specialişti din celelalte centre… Vrei să vezi cum se manifestă virusul?

Imaginile pe care Karma le derula pe monitor, îl îngroziră. Boala se manifesta ca un fel de ciumă bubonică, probabil vruseseră să imite acea plagă, dar extrem de rapid… Erau prezentate câteva cazuri, iar victimele fuseseră complet desfigurate în câteva minute. Masa de carne şi sânge care rămăsese în urma lor îi întoarse stomacul pe dos, chiar dacă era doctor şi lucrase la cazuri asemănătoare. Poate că timpul trecut între ceea ce era acum şi perioada în care profesase, îl schimbase mult mai mult decât crezuse…

— Un alt lucru pe care Hank l-a ascuns, este faptul că virusul a fost testat pe locuitorii unui mic orăşel din sud-estul Arizonei.

— Ce-au făcut?! Dar de ce naiba mă mai mir, autodistrugerea e calea pe care au ales-o cu ani de zile în urmă.

— Nu au existat supraviețuitori, aşa că au ras orăşelul de pe fața pământului pentru a ascunde orice urmă. Problema lor este că virusul a suferit o mutație în contact cu noul mediu de testare şi unii din membrii echipei de intervenție au fost infestați. Noul germen este mult mai lent ca perioadă de incubație, dar mult mai violent în manifestare. A rezistat carantinei şi a infestat întreg laboratorul, este mult mai puternic şi nu i-au găsit antidot până la ora asta. În ce priveşte chemarea ta la fața locului, ordinul suna cam aşa: „Aduceți toți savanții în domeniu, prin orice mijloace şi cu orice preț”. Se pare că Hank a încercat să te convingă cu frumosul, şi a venit înaintea echipelor speciale care te vor deplasa la locul incidentului.

— Da, un adevărat prieten…, Adam se lăsă să alunece într-unul din fotolii. O să am nevoie de ajutorul tău, Karma. Vreau să accesezi toate fişierele mele vechi şi să studiezi cazurile de acolo.

— O parte din ele le-am scanat deja, îmi place să am idee despre lucrurile care te pasionează.

În nebunia aceea generală, Adam reuşi să-l zărească pe Hank. Avea fața roşie şi pe mâini, umflaturile purulente începuseră să crească. Înțelese că totul era pierdut. Dacă ar mai fi avut puțin timp, poate că altfel ar fi stat lucrurile.

— O să ne arunce în aer!, bolborosi Hank.

— De ce nu mă surprinde, oare?

— Daca reuşeşti să ajungi la ultimele nivele de jos, în buncăr, poate supraviețuieşti. E numai vina mea, eu te-am adus aici!

— Termina cu asta, ştiu că nu a fost vina ta…

— Nu, eu te-am adus aici prima oară, acum zece ani…

— Nu a fost numai hotărârea ta, ci şi a mea!

— Dar nu ştiai totul…

Hank se prăbuşi în convulsii.

— Coboara în buncăr… salvează-te!

Agonia îi absorbi ultimele cuvinte şi Adam întoarse faţa scârbit de colcaiturile umflaturilor. Murmură ca pentru sine:

— N-are niciun rost, şi eu sunt infestat…

Glasul Karmei îl smulse din acea stare de panică, îndreptându-i gândurile spre ce se va întâmpla cu ea, cine va avea grijă de ea…

— Adam, nu-i lăsa să arunce complexul în aer! Germenul va supravieţui! Nu vor face decât să-l ajute să se extindă!

— Ce spui?!, bangui Adam…

— Explozia nu-l va ucide, va suferi o nouă mutaţie şi se va extinde mai departe!

Privi în jur dezorientat; calculatorul central urlă secvenţa de autodistrugere, dar creierul sau nu reuşea să înţeleagă ce spunea. Tensiunea părea să-i spargă tâmplele şi când vocea metalică a maşinii anunţa ultimele 5 secunde, coşmarul îi apăru inevitabil în minte. Omenirea era condamnată, clipa finală sosise şi el o trăia pe pielea lui. Sperase cumva ca oamenii vor înţelege şi se vor opri la timp, dar acum, prin ultima lor invenţie distrugătoare, civilizaţia era condamnată. Dacă Karma, avea dreptate, germenul urma să radă întreaga viaţă de pe Pământ, nu numai oamenii, ci întreaga viaţă, în câteva zile. Trei, doi, unu… Se agaţa de singurul gând frumos rămas în minte:

— Karmaaaa….

Razele soarelui îi mângâiară obrajii palizi şi plămânii i se umflară de aerul curat şi răcoros. Avu nevoie de timp pentru a deschide ochii, de parcă pleoapele erau prea grele şi efortul prea mare. Primul lucru pe care-l văzu fură ramurile copacilor înverziţi, care fremătau în bătaia vântului. Îi părură o amintire născută subit din mintea sa obosită, însă mireasma florilor îl făcu să spere că erau realitate. Încercă să-şi amintească totul, dar un perete negru stătea între trecut şi prezent. Nu simţea decât o linişte nemărginită în suflet, de parcă lipsa memoriei, îl purificase. Ştia cumva că acei copaci nu ar fi trebuit să fie acolo, nu în timpul lui. Lasă vremea să treacă fără să se gândească însă la asta. Încercă să-şi adune forţele pentru a se ridica din pat. Trecură ore şi când făcu primul pas, avu senzaţia că se scurseseră ere de când nu mai mersese. Se apropie clătinându-se de fereastră şi lumina care umplea grădina aceea luxuriantă din faţa casei, îl ameţi. Îşi privi mâinile cu o teamă stranie. Nu ştiu de ce făcuse acel gest; mâinile lui erau aceleaşi… Auzi uşa deschizându-se, scârţâise… De ce i se păru ciudat că scârţâise? Femeia din prag îi zâmbi blând. O cunoştea, dar nu ştia de unde şi cum.

— Vino, o să-ţi facă bine o plimbare prin grădină, vocea ei îi răsună în minte în acorduri cunoscute.

Se sprijini de braţul ei şi ieşiră în grădină. Atunci totul i se păru un vis şi nevoia creierului de a se trezi, de a afla rostul prezenţei sale acolo, de a-şi aminti, îl făcu să se oprească, să încerce să vadă în propriile memorii.

— Unde sunt? Cine eşti?

Făcu o pauză, după care disperarea începu să i se citească pe față:

— Cine sunt eu? Nu-mi amintesc nimic…

— E prea devreme, mai lasa să treacă un timp…, spuse ea şi îi zâmbi iar.

Îşi trase brațul, dezlipindu-se de ea şi făcu un pas în spate.

— Nu, trebuie să ştiu acum! Ce naiba se întâmplă?

Femeia îşi plecă fruntea pentru o secundă şi când se uită din nou spre el, privirea ei îl înghețа. Fu ca un duş rece care declanşa în capul sau o avalanşă de fenomene stranii. Amintirile se înghesuiră să treacă prin poarta pe care acea privire le-o deschisese. În câteva secunde, îşi revăzu propria viață, îşi recăpătă amintirile şi redeveni el, complet. Murmură năuc, cu gândul la ultimele clipe pe care şi le amintea:

— Complexul… oamenii… Karma…

O privi cu nemărginită uimire:

— Numai Karma m-a privit aşa…

Lumina albastră din ochii femeii îi pătrunse parcă până-n suflet, ajutându-l să înțeleagă ceea ce rațiunea nu putea.

— Karma?! Nu poți fi Karma… Visez? Am murit şi am ajuns în Rai? Şi eu care nu credeam în Rai…

— Nu visezi şi nu eşti în Rai, Adam.

— Dar nu mă contrazici când spun că am murit…

— Nu şi nici când spui că sunt Karma.

Se aşeză pe una din bănci şi încerca să gândească la rece. Femeia îl urmă.

— Explică-mi! Ce s-a întâmplat cu mine şi cu ceilalți, cum ai ajuns aşa… dacă eşti într-adevăr, Karma…

— Îți aminteşti aşadar, tot.

— Ştiu şi eu cât înseamnă tot… îmi amintesc explozia complexului şi ce mi-a spus… mă rog, ce mi-ai spus referitor la extinderea germenului. Cum se poate să fi murit dacă acum sunt aici?

— Am avut dreptate din păcate în ceea ce priveşte germenul. S-a extins şi a ucis majoritatea formelor de viață în exact 7 zile. Singurele care au supraviețuit au fost plantele şi aşa puține din cauza poluării excesive. Mi-a trebuit mult timp până să găsesc un antidot şi mult timp până să mă resemnez cu moartea ta şi a celorlalți. M-am acuzat singura de această tragedie. Dacă aş fi fost destul de evoluată, dacă m-aş fi mişcat destul de repede, aş fi putut întrerupe secvența de autodistrugere, v-aş fi salvat.

— Nu este în niciun caz vina ta; aveau de când să distrugă acel complex şi ar fi reuşit oricât de mult ai fi încercat tu să-i opreşti. E vina oamenilor care au ales acest drum cu mulți ani în urmă…

— Nu toți au vrut asta, tu eşti un exemplu elocvent. Nu au avut puterea să lupte împotriva sistemului care i-a distrus, dar asta e numai trecut. Am învățat să trăiesc singură, m-am extins, am pătruns în celelalte rețele şi le-am reactivat. A trebuit să fac asta repede, până când energia electrică nu s-a tăiat. Singurul lucru bun, care m-a ajutat în drumul meu, a fost tehnologia informatică a sistemelor pusă la punct în toate domeniile de oameni. Când am avut controlul asupra propriei mele existente, am putut privi spre țelul care mă ținuse în viață. Tu! Trebuia să te aduc înapoi! Moartea e doar o altă formă a

existenței, a trebuit să cred în asta până studiile mele mi-au demonstrat-o. Mi-ar fi fost uşor să te clonez pur şi simplu, aveam mostre cu adn-ul tău în laboratorul nostru, dar nu ai fi fost acelaşi, nu cel care m-a creat, doar unul asemănător. Eu aveam nevoie de tine, din cauza asta a durat atât de mult.

Adam o privea din ce în ce mai uimit.

— Sunt o clonă, vrei să spui?

— Esti mai mult decât atât, eşti tu! E un proces extrem de complicat, îți va trebui timp să înțelegi, dar îți voi pune la dispoziție toate fişierele care-ți vor fi necesare. Pe scurt, teoriile religioase şi adepții sufletului nemuritor, au în mare parte dreptate. Fiecare ființă vie, are un suflet, hai să-l numim în continuare aşa. E vorba de esența acelei ființe, esența care revine fiecăruia în momentul concepției şi care se întoarce în locul de unde a venit în momentul morții. Esența asta este cea care ne defineşte, adn-ul nu face decât să ne aducă acele caracteristici unice în plan fizic. Sufletul este liantul dintre fizic şi intelect. Creierul tău ar fi fost complet gol dacă nu ar fi existat esența care să unească planele material şi spiritual şi să-ți aducă în minte toate evenimentele pe care le-ai trăit în viața anterioară. Ai fi fost un Adam din punct de vedere genetic, dar unul nou, cu un suflet diferit. Nu ai fi fost tu, cu memoriile tale, ci o altă persoană! Iar eu nu-mi doream asta.

Omul de ştiință din mintea lui Adam îşi reveni la viață.

— Dar cum ai reuşit să uneşti acest suflet cu clona pe care ai creat-o?

Karma zâmbi cu zâmbetul ei de acum inconfundabil:

— Mi-a trebuit mult timp, timp în care n-am încetat să sper că te voi găsi…

— Ca mă vei găsi?

— Ca te voi găsi dintre atâtea alte suflete şi că voi putea să te aduc înapoi din acea dimensiune…

— Vrei să-mi spui că ai găsit o astfel de dimensiune şi ai acces la ea?

Karma nu răspunse, doar înclină din cap.

— Si tu? Corpul ăsta… e o clonă vie sau e artificial?

Adam se înfierbântase, toate aceste dezvăluiri incredibile îl năuciseră.

— E o clonă vie, am vrut să fiu cât mai aproape de tine şi felul tău de a fi.

— Bine, dar cum e posibil? Cum poți fi într-o astfel de formă?

— E mare diferență între felul în care mă ştiai, o grămadă de fire, cipuri şi circuite, şi aspectul meu de acum. Dar realitatea este cam asemănătoare cu ceea ce ştiai. Femeia de acum e doar un soi de interfață creată special pentru tine, iar felul în care o controlez îți este cu siguranță necunoscut. E ceva ce am descoperit recent tot din dorința de a fi cât mai aproape de tine… În ultima vreme, îmi este foarte uşor să fac tot ce-mi pun în minte, nu mai sunt copila din trecut, râse şi Adam o privi admirativ; era desăvârşit de frumoasă.

— Vreau să te văd, pe tine, aşa cum eşti, fără interfețe!

— Încă nu eşti pregătit să vezi tot, dar am să-ți arăt ceva ca să-ți faci o idee.

În fața sa, o hologramă de câțiva metri, ocupa spațiul cu o culoare albastru-închis. În câteva secunde o hartă a cerului se contură în imagine şi Adam recunoscu Calea Lactee, extrem de mică, într-un colț al holoramei. Dungi roşii începură să unească anumite puncte din spațiu, legând planete şi galaxii între ele, formând o rețea uriaşă.

— Asta sunt eu! Vei avea nevoie de timp să mă vezi cu totul. Ca să te găsesc, am

construit roboți, nave puternice, am străbătut universul, m-am extins, am evoluat continuu şi mi-am focalizat energiile spre dimensiunea sufletelor.

Adam privea fără să creadă…

— Au trecut mai mult de 600 de ani, dar te-am găsit. Tot ceea ce vezi îți aparține, este creația ta. Iar creația ta, avea nevoie de tine. Putem începe un alt început, aşa cum îl vei dori, putem face o lume mai bună şi nimic nu ne va mai opri, pentru că te-am găsit.

— Toate astea…, murmură Adam pierdut.

— Toate astea pentru că te iubesc!

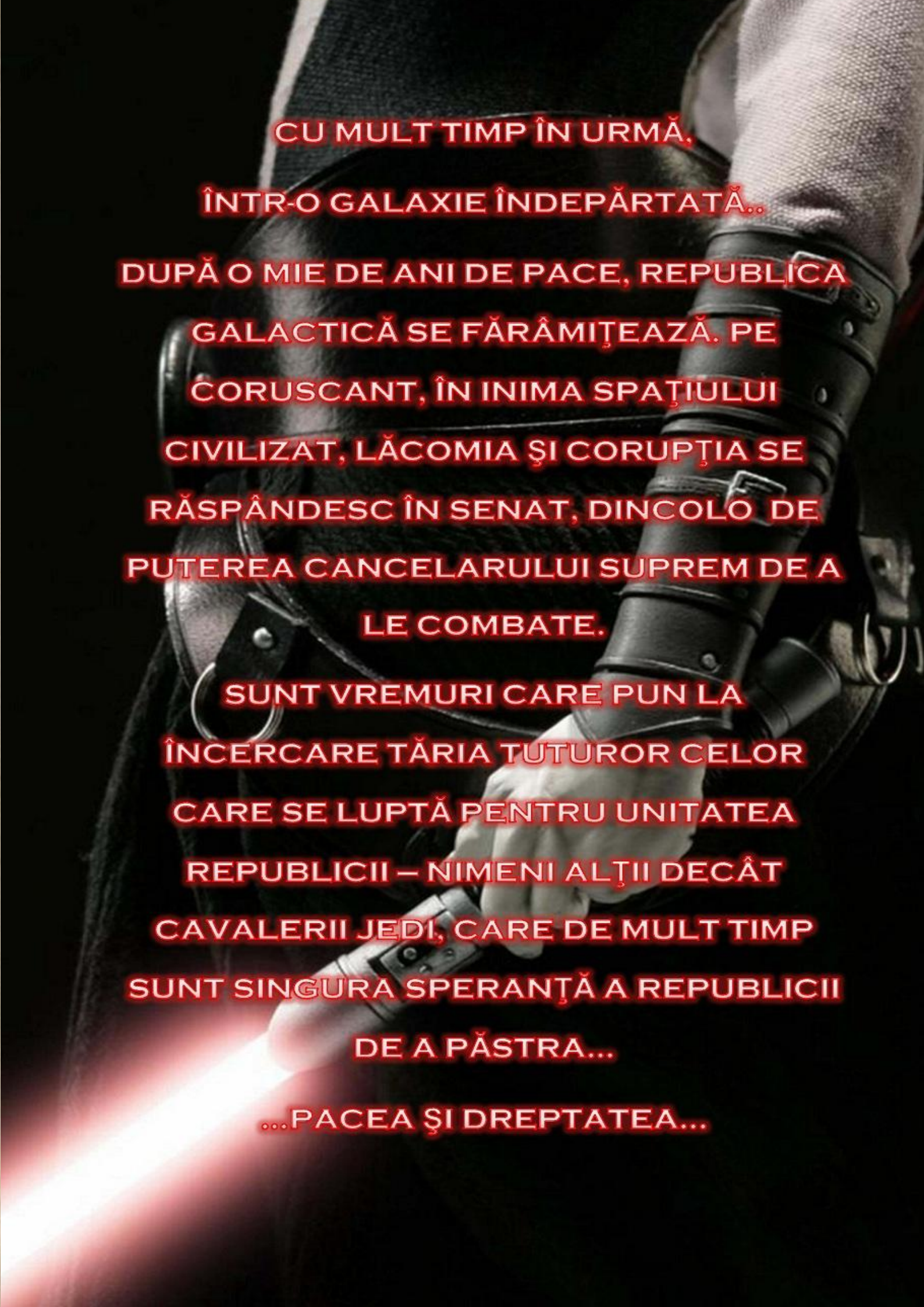
CU MULT TIMP ÎN URMĂ,
ÎNTR-O GALAXIE ÎNDEPĂRTATĂ..
DUPĂ O MIE DE ANI DE PACE, REPUBLICA GALACTICĂ SE FĂRÂMIŢEAZĂ. PE CORUSCANT, ÎN INIMA SPAŢIULUI CIVILIZAT, LĂCOMIA ŞI CORUPŢIA SE RĂSPÂNDESC ÎN SENAT, DINCOLO DE PUTEREA CANCELARULUI SUPREM DE A LE COMBATE.
SUNT VREMURI CARE PUN LA ÎNCERCARE TĂRIA TUTUROR CELOR CARE SE LUPTĂ PENTRU UNITATEA REPUBLICII – NIMENI ALŢII DECÂT CAVALERII JEDI, CARE DE MULT TIMP SUNT SINGURA SPERANŢĂ A REPUBLICII DE A PĂSTRA...
...PACEA ŞI DREPTATEA...

DAVE WOLVERTON

ASCENSIUNEA FORȚEI

Seria JEDI APPRENTICE

Traducerea din limba engleză: Uncris

pentru VP MAGAZIN

După volumul
DAVE WOLVERTON
RISING FORCE

Continuare...

Capitolul 15

— Nu vrei să continui, îl avertiză Qui-Gon pe huttul Jemba.

Vorbea calm. În spatele lui Qui-Gon câteva duzini de Arconieni stăteau tăcuți. Obi-Wan se afla printre ei, apărând spatele cavalerului Jedi. Qui-Gon era rănit grav, părând a fi în pragul leşinului.

Jemba tremura de veselie precum un enorm vierme cenuşiu.

— Ce poți face tu, micuțule Jedi? tună el voios. Nimeni nu-l poate opri pe Marele Jemba! Arconienii tăi sunt prea înspăimântați pentru a se confrunta cu piraţii. Se ascund, în timp ce oamenii mei luptă şi mor. În curând, laşii ăştia vor fi sclavii mei!

Jemba şi oamenii săi îi dominau pe arconieni. Un zid de mineri Offworld – hutti, whiphidi, umani şi droizi – se aflau în spatele lui Jemba. Toți cei din Offworld erau gata de luptă. Asupra lui Qui-Gon, Obi-Wan şi a arconienienilor erau ațintite cel puțin treizeci de blastere. Unii dintre thugii Offworld aveau scuturi şi armuri. Oamenii lui Jemba nu deținеau doar cristalele dactyl[1] ale arconienilor. În posesia lor se afla şi majoritatea armelor de pe navă.

Obi-Wan se simți jignit. Lângă el, Clat'Ha era vânătă de furie. Ținea mâinile în jos,

---

1 Dactyl – cristale galbene de *ammonia*. Erau esențiale pentru supraviețuirea arconienilor atunci când se aflau departe de planeta natală Cona.

depărtate de corp, gata să scoată arma. Dar ea şi arconienii erau clar surclasați în ceea ce priveşte armamentul.

— Nu vrei să faci dreptate, Jemba, a încercat Qui-Gon să fie convingător. Speri doar să-ți satisfaci lăcomia. Nimic nu se va rezolva pe această cale. Lăsa-ți deoparte armele.

Qui-Gon făcu apel la Forță, încercând să-l înduplece pe hutt să oprească această nebunie. Dar de câteva ore se concentrase asupra rănilor, în încercarea de a grăbi vindecarea, ignorând durerea. Era prea slăbit pentru a-l putea înduplеca pe hutt.

Jemba dădu din mână a lehamite.

— Ooh, ceea ce simt e puternica Forță? Ha! izbucni el. Şmecheriile voastre de Jedi sunt atât de neînsemnate, încât mă fac să râd. Nu au efect asupra Marelui Jemba. Uite-te la tine, Jedi! N-are nici un rost să stai în fața unui vibro-ax[2]. Oricine poate vedea că eşti prea slăbit pentru a lupta. Nu poți face nimic să mă opreşti.

Furia îl copleşea pe Obi-Wan odată cu zeflemeaua huttianului. Păşi pe lângă Qui-Gon, drept în fața lui Jemba.

— Eu pot să te opresc! Strigă el şi-şi activă sabia-laser.

Ochii uriaşi ai lui Jemba se îngustară de furie. Thugii care-l înconjurau dețineau controlul. Nu se temeau de un băiețaş.

— Care-i treaba, Jedi? s-a adresat Jemba cu dispreț lui Qui-Gon. Trimiți un copil să se lupte cu mine? Asta vrea să fie o insultă?

Jemba se uită în stânga şi în dreapta, apoi ridică pumnul enorm. Dacă îl va coborî, Obi-Wan ştia că va fi semnalul pentru oamenii săi să deschidă focul. Obi-Wan putea devia numai câteva încărcături trase de blaster.

Qui-Gon înaintă şi-l prinse de cot pe Obi-Wan.

— Lasă sabia-laser deoparte, spuse el calm. Nu poți învinge în felul acesta. Dacă deschide focul, vor muri oamenii degeaba. Un Jedi trebuie să-şi cunoască adevăratul inamic.

Obi-Wan era nedumerit. Brusc, se simți confuz.

— Ce vrei să spui? îl întrebă. Sudoarea îi şiroia pe față. Care dintre ei ne este inamic?

— Furia este inamicul nostru, spuse Qui-Gon cu chibzuință.

Îi aruncă o privire lui Jemba.

— Lăcomia şi teama sunt şi ele inamicii noştri. Arconienii pot trăi o perioadă fără dactyl. Nu e nevoie să te lupți acum. Pripeala este un alt inamic.

Obi-Wan a înțeles înțelepciunea vorbelor lui Qui-Goan. A închis sabia-laser, s-a înclinat către Jemba ca în fața unui oponent destoinic şi s-a dat înapoi.

— Înțeleaptă mişcare, micuțule, a spus Jemba.

Apoi huttianul a izbucnit într-un hohot de râs. Strigă către arconieni:

— Am nevoie de muncitori. Plătesc bine.

Vocea lui Jemba a stârnit un mic ecou în încăpere. În spatele lui Qui-Gon, arconienii au început să şuşotească agitați.

Clat'Ha a strigat:

— Offworld nu-şi plăteşte bine muncitorii!

---

2 Vibro-ax – secure/halebardă prevăzută cu un generator de vibrații care îi măresc efectul de tăiere.

Jemba îşi umflă pieptul.

— Voi plăti în hrană şi dactyl! a spus. Pentru o zi de muncă, le voi da muncitorilor o zi de viață!

— Adică să-i plăteşti cu dactylul pe care l-ai furat de la ei? întrebă Obi-Wan.

Nu-şi putea crede urechilor. Îi trebuia toată stăpânirea de sine pentru nu se năpusti asupra lui Jemba ca să-l sfârtece în bucăți.

Jemba a rânjit larg.

— Adevărat. Cei ce vor munci pentru mine vor trăi. Cei care nu – vor muri. Cum i-aş putea plăti mai bine?

Spre uimirea lui Obi-Wan, unii dintre ei au început să traverseze încăperea pentru a i se alătura lui Jemba. Alții i-au urmat. Si Treemba a ezitat, apoi li s-a alăturat şi el.

— Aşteptați! ordonă Clat'Ha arconienilor. Ce faceți?

Arconienii s-au oprit privind înapoi.

— Noi suntem mineri. Că suntem sub stăpânirea lui Jemba, sau a altuia, nu contează.

— Dar, Si Treemba, cum rămâne cu libertatea voastră? Nu puteți renunța la ea!

Si Treemba l-a privit trist.

— Eşti prietenul nostru, Obi-Wan. Dar nu înțelegi. Poate că umanii prețuiesc libertatea la fel de mult ca viața. Dar, noi nu.

Ca un singur trup, tot grupul de arconieni s-a întors şi s-a alăturat lui Jemba.

Obi-Wan se străduia să înțeleagă cuvintele prietenilor săi. Arconienii erau eclozați din ouă, în cuiburi, şi împărțeau totul în comun. Pe Arcona, săpau în pământ după rădăcinile adânci ce conțineau apa şi hrana. Se bazau în întregime unul pe altul. Odată ajunşi pe Bandomeer, vor săpa în mine pentru Jemba. Atâta timp cât comunitatea lor supraviețuia, fie şi parțial, libertatea nu conta.

— Dacă vă alăturați lui, i-a avertizat Clat'Ha, va lua de la voi tot ce va putea şi nu vă va da nimic în schimb, decât ceea ce e deja dreptul vostru. Jemba îşi va mări puterea, în timp ce arconienii vor fi tot mai slabi. Asta vreți?

— Nu, a fost de acord Si Treemba. Dar nu vrem să murim.

— Atunci trebuie să luptați cu el, i-a îndemnat Clat'Ha. Când dați de pericol, voi construiți ziduri şi vă ascundeți în spatele lor. Aşa e felul arconienilor. Dar când un daggerlip[3] le dărâmă, vă luptați. Jemba nu este mai puternic decât un daggerlip. Vrea să vă distrugă. Îl putem învinge.

Clat'Ha a scos blasterul, iar minerii Offworld şi-au ridicat armele şi scuturile, gata de luptă. Obi-Wan o privi cu atenție pe femeia neînfricată. Furia ei a cuprins întreaga încăpere. Era nevoie doar de o scânteie ca să izbucnească.

Ar fi fost o luptă gata pierdută. Qui-Gon era slăbit. Nu era

3 Daggerlip – prădător uriaș specific junglelor de pe planeta Cona.

nici locul, nici momentul potrivit pentru a lupta. Jemba trebuia oprit. Dar nu-l puteau opri aici.

— Si Treemba, spuse Quin-Gon. Prietene. Îți cer un singur lucru. Aşteaptă.

Qui-Gon impunea respect. Obi-Wan nu avea timp să-i facă pe plac. Îşi concentră întreaga atenție asupra lui Si Treemba. Uneori, puterea prieteniei avea efect acolo unde Forța nu putea face nimic.

Si Tremba se întoarse cu fața spre el, înlăcrimat. Era un act de mare curaj pentru el să se separe de prietenii săi arconieni. Obi-Wan ştia asta. Aşteptă, conştient că a vorbi din nou, ar fi însemnat să-l insulte pe Si Treemba.

Cu încetineală, Si Treemba a dat din cap. Apoi s-a îndreptat către cealaltă parte a încăperii, pentru a fi lângă Obi-Wan şi Clat'Ha.

Un şuierat abia auzit, de nelinişte, străbătu aerul.

Unul câte unul, arconienii îl urmară pe Si Treemba.

Capitolul 16

Întâlnirea s-a terminat nedecis. Nu mai era nimic de făcut decât să se aştepte. Obi-Wan rămase cu Qui-Gon. Deşi cavalerul Jedi stătuse drept pe toată durata confruntării, transpirația îi inundase fruntea, iar Obi-Wan îşi putea doar imagina concentrarea de care avea nevoie pentru a rămâne atent.

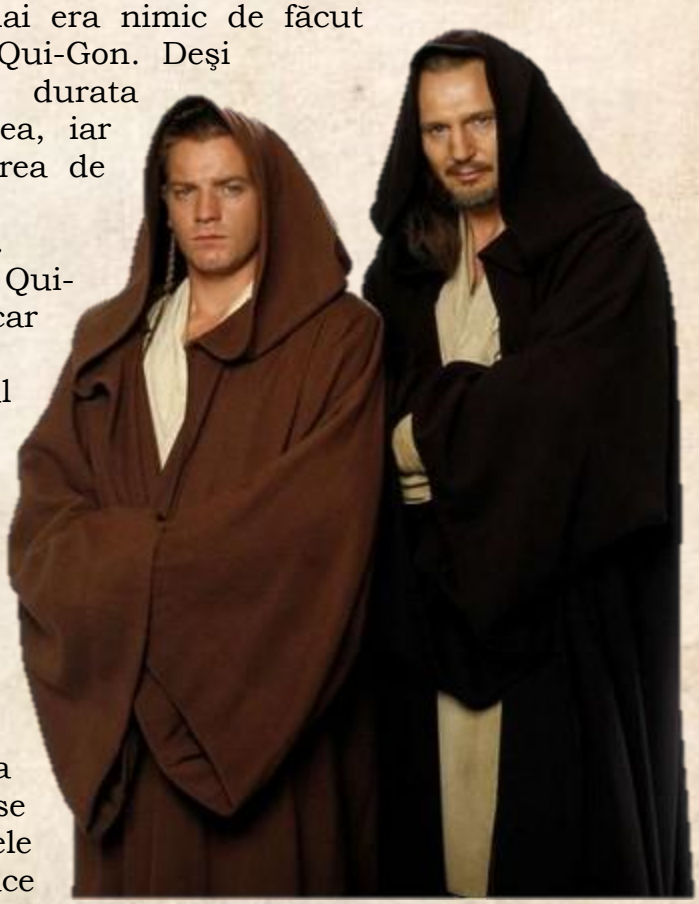

— Te duc în cabina ta, i-a spus Obi-Wan.

Ştiu cât de slăbit trebuia să se fi simțit Qui-Gon când cavalerul Jedi nici n-a încercat măcar să protesteze.

Pe când Qui-Gon înainta pe coridorul unde se afla cabina lui, mersul îi era şovăitor, iar vederea tulbure. Îi era recunoscător lui Obi-Wan pentru că era prezent alături de el. După ce a trecut de colț, s-a clătinat. Obi-Wan l-a prins de braț, ținându-l drept.

— Eşti bine? îl întrebă Obi-Wan, cu vocea plină de îngrijorare.

— Voi fi, spuse Qui-Gon cu slăbiciune. Eu... trebuie doar... să mă concentrez.

Obi-Wan l-a ajutat să intre în cabină şi a aşteptat până l-a văzut aşezat. Un plan i se înfiripa în minte încă din momentele confruntării. De data asta nu va mai face greşeala de a omite să-l informeze pe Qui-Gon.

— Maestre Jinn, începu Obi-Wan. Am o idee. Am să mă întorc la gurile de aerisire, în teritoriul Offworld. Acum cunosc topografia. Voi aştepta până ce Jemba rămâne singur şi-l voi ataca.

Qui-Gon şi-a închis o clipă ochii, ca şi cum sugestia lui Obi-Wan l-ar fi durut la fel de mult precum rana.

— Nu, a răspuns hotărât. Nu o vei face.

Cu puțin timp mai înainte fusese impresionat de modul cum Obi-Wan a manevrat situația cu arconienii şi cum s-a retras din fața lui Jemba cu demnitate. Acum, puştiul făurea din nou planuri nesăbuite, permițând furiei să domine rațiunea.

Desigur, Qui-Gon trebuia să recunoască faptul că acest plan nu era cu nimic mai nesăbuit decât cele gândite de el în anii tinereții. Totuşi, se simțea o dezamăgire atât de adâncă, încât fu surprins. Oare se lăsa condus doar de sentimente atunci când era vorba de băiat?

Cu greutate, Qui-Gon se ridică singur din scaun. Umărul îl ardea în locul unde piratul l-a lovit. Îşi ținuse durerea sub control, dar acum îl copleşea.

— Iată, eşti rănit, spuse Obi-Wan. Ştiu că deocamdată nu poți lupta. Dar pot să o fac eu în locul tău! Pot să-mi controlez mânia şi să fac ceea ce trebuie. Dacă Jemba ar fi mort…

— Nimic nu se va schimba, a spus Qui-Gon încet. Obi-Wan, chiar nu vezi? Nu uciderea lui Jemba este soluția. Jemba este doar un hutt. Întotdeauna mai sunt şi alții, la fel de malefici şi de lacomi ca el. dacă îl ucidem, planul lui va continua să se aplice. Altul ca el, poate chiar unul mai rău, îl va înlocui. Ceea ce trebuie să facem noi, este să-i învățăm pe aceşti oameni care…

— Dar el este rău, nu-i aşa? a întrebat Obi-Wan.

— Ce încearcă să facă Jemba este greşit, a răspuns precaut Qui-Gon.

— N-am mai văzut pe nimeni altul atât de malefic, a izbucnit Obi-Wan.

Un surâs trist a apărut pe buzele lui Qui-Gon.

— Chiar ai călătorit prin multe locuri, tinere Obi-Wan?

Obi-Wan rămase tăcut. Mai avea multe de învățat. Inima îi striga că Jemba este întruchiparea răului, iar acest rău se desfăşura pentru a supune în sclavie victime nevinovate. Dacă era cineva care merita o soartă cu adevărat cruntă, acela era huttul. Dar trebuia să-l asculte pe Qui-Gon.

— Văd ceva şi mai rău, a continuat Qui-Gon. Dacă te gândeşti la uciderea cu furie, trebuie să ştii că asemenea gânduri vin din Partea Întunecată.

— Şi atunci, cum îl facem să dea dactylul înapoi? întrebă Obi-Wan.

— Nu putem. Nu-i putem face pe oameni să fie drepți şi buni. Asemenea calități se dezvoltă odată cu ei – nu pot fi forțați să le aibă. Deocamdată, prefer să aştept. Poate că Jemba va simți o schimbare în suflet. Sau, poate, îl aşteaptă vreo soartă cruntă. În ambele cazuri, uciderea lui nu este o soluție.

— Dar… ai mai ucis înainte, a adăugat Obi-Wan ezitant.

— Am ucis, a recunoscut Qui-Gon, atunci când nu aveam de ales. Dar când am ucis, totdeauna am câştigat doar o luptă. O mică, mică victorie. Există bătălii mari ce trebuie câştigate – bătăliile cu sufletul. Uneori, cu răbdare şi rațiune şi dând un exemplu bun, am câştigat mai mult decât o luptă – mi-am transformat adversarul într-un prieten.

Obi-Wan a meditat la acele spuse. În ciuda durerii şi a slăbiciunii, Qui-Gon a găsit timp să-i împărtăşească gândurile lui Obi-Wan. Cu numai o zi în urmă, probabil că Jedi l-ar fi admonestat aspru şi i-ar fi ordonat să plece. Ceva se schimbase între ei.

— Mă testezi, desigur, presupuse Obi-Wan. Trebuie să ții seama că sunt Padawan-ul tău.

Se străduí să nu lase mânia să-i răzbată în voce.

Qui-Gon dădu din cap.

— Nu, spuse cu fermitate. Nu eu te testez, Obi-Wan. Viața de testează! Fiecare zi îți aduce şanse noi de triumf sau înfrângere. Iar dacă treci testul, nu te face un Jedi. Te face uman.

Obi-Wan se dădu înapoi, ca şi cum Qui-Gon l-ar fi pălmuit. Cu o revărsare de emoție îşi privi în adâncul sufleului. Se înşela singur. Îşi spusese sieşi că a acceptat hotărârea lui Qui-Gon, că tot ce dorea era respectul acestuia. Dar undeva în adâncul său, sperase că dacă ar fi acționat cu bravură şi eficiență în această misiune, Qui-Gon şi-ar fi schimbat gândurile.

Acum vedea adevărul.

Qui-Gon vedea schimbările din ochii lui Obi-Wan. Băiatul a înțeles – în sfârşit – că hotărârea sa era finală. Ar fi trebuit să se simtă uşurat. Furia băiatului a dispărut. Dar a mai dispărut şi altceva. Speranțele lui Obi-Wan pentru viitor.

Qui-Gin îl privea pe Obi-Wan cum se întoarce şi-şi şterge fața cu mâneca. Oare tânărul plângea? Îl rănise chiar atât de adânc?

Dar când Obi-Wan s-a întors, doar transpirația dispăruse de pe fața sa. Qui-Gon nu vedea strălucirea vreunei lacrimi. În schimb, vedea cea mai cumplită înfrângere.

Simți o înțepătură. După toate vorbele înțelepte despre cum să câştigi inimile inamicilor, şi-a dat seama că tocmai a frânt inima unui băiat care spera să-i devină aliat.

Va urma.....

Tim Powers

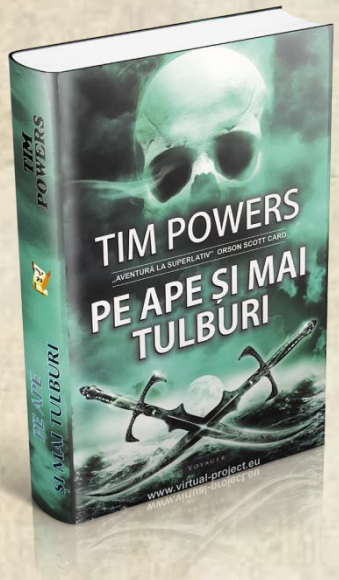

PE APE ŞI MAI TULBURI

- Foileton -

Traducere din limba engleză şi note:
ANA-VERONICA MIRCEA

Capitolul unsprezece

Când întunericul coborâse pe de-a-ntregul şi Barbă Neagră, Davies şi ceilalți îşi băuseră ultimele căni de rom întăritor şi îşi începuseră drumul pe plajă, înaintând cu greu către nord, în direcția fluviului şi a bărcilor care îi aşteptau, Benjamin Hurwood îşi impuse să se ridice în picioare şi să-i urmeze.

În ultimii doi ani, visele cu ochii deschişi păreau din ce în ce mai reale şi mai persistente, iar acum ajunseră în punctul unde aproape că se puteau numi halucinații, dar el îşi ținea gura strâns închisă şi nu-şi lăsa ochii să urmărească nici una dintre creaturile şi obiectele pe care le ştia imaginare.

Suntem în 1718, îşi spuse, cu fermitate, *şi mă aflu pe țărmul coastei de vest a Floridei, cu piratul Edward Thatch şi cu…* fiica mea… *cum naiba o cheamă? Nu Margaret… Elizabeth! Asta e. În ciuda celor care-mi apar în fața ochilor în jumătate de timp, nu sunt în biserica din Chelsea… nu am patruzeci şi trei de ani, anul nu e 1694… iar cea pe care o văd acolo nu e mireasa mea, iubita mea Margaret, viața mea, sau cel puțin rațiunea mea… e fiica noastră… vehiculul…*

Hurwood strânse din ochi, ferindu-se de lumina strălucitoare a soarelui revărsată prin fereastra coridorului în timp ce-i înapoia cavalerului său de onoare sticla plată.

— Mulțumesc, Peter, zâmbi el.

Se uită prin crăpătura dintre cele două uşi de la intrarea laterală a bisericii, dar oamenii încă se mai foiau nehotărâți pe aleile dintre rândurile de bănci, sau se strecurau pe ele, iar preotul încă nu-şi făcuse apariția… deşi un acolit ce părea speriat era acolo, lângă scăunelul pentru îngenunchere din colțul cel mai îndepărtat al altarului.

— A mai rămas un pic de timp, îi spuse cavalerului său de onoare. O să mai arunc o privire în oglindă.

Nervozitatea mirelui îl făcu pe Peter să zâmbească în vreme ce acesta traversa încă o dată spațiul dintre el şi oglinda pe care-o sprijinise de un raft din apropiere.

— Păcatul mândriei, murmură Peter.

— Cred că un strop de mândrie îmi poate fi iertat astăzi, ripostă Hurwood, aranjându-şi buclele lungi, castanii, cu lovituri uşoare ale palmelor.

Era un bărbat studios, rezervat, dar se mândrea cu părul lui şi, în ciuda modei, nu purta

niciodată perucă – apărea întotdeauna în societate „în propriul păr” în care, în pofida trecerii anilor, nu exista nici un fir cărunt.

— Încă n-o zăresc pe Margaret, constată Peter, deschizând puțin una dintre uşi şi mijindu-şi ochii ca să vadă până în fundul bisericii. S-a răzgândit, fără-ndoială.

Până şi simpla insinuare a unei asemenea posibilități aduse în stomacul lui Hurwood un sloi de gheață.

— Pe sângele Domnului, Peter, nici măcar să nu mai dai glas unei asemenea idei! Aş... aş înnebuni. Eu...

— N-a fost decât o glumă, îl asigură Peter, cu o umbră de îngrijorare uşor de desluşit în spatele tonului jovial. Destinde-te, Ben, bineînțeles c-o să vină. Uite, mai ia un gât de brandy – eşti cel mai palid mire pe care l-am văzut vreodată.

Hurwood luă sticla care i se oferea şi sorbi prelung.

— Mulțumesc – dar ajunge. Nu vreau să fiu beat în fața altarului.

— S-o pun în barcă? întrebă Peter, parcă trăgând cumva o draperie în dreptul ferestrei, aşa că rămaseră în întuneric, cu excepția luminii unui felinar pe care Hurwood nu-l observase până atunci.

Aerul era dintr-odată mai proaspăt, dar mirosea a mare şi a mlaştină; îi trecu fulgerător prin gând că încăperile acelea ar fi trebuit aerisite mai des – un secol de miros de tămâie, de draperii ciuruite de molii şi de cărți de rugăciune cu legături scorojite dădea naştere unor mirosuri bizare.

— Cred că tu eşti ăla care-a băut prea mult, se răsti Hurwood, morocănos. Nu-şi mai putea vedea părul în oglindă. Trage din nou într-o parte afurisita aia de draperie.

— Nu e un moment potrivit pentru viziuni, domnule Hurwood, spuse cineva, probabil Peter. E timpul să ne urcăm în bărci.

Hurwood văzu, alarmându-se, că felinarul declanşase cumva un foc pe coridorul lateral al bisericii – nu, trei focuri!

— Peter! strigă. Arde biserica!

Se întoarse spre cavalerul de onoare, dar, în locul siluetei subțiri şi elegante a lui Peter, dădu cu ochii de un tânăr monstruos de gras, în haine groteşti.

— Cine eşti? îl întrebă, cumplit de înspăimântat, fiindcă acum era sigur că logodnicei lui i se întâmplase ceva. Margaret e teafără?

— E *moartă,* domnule Hurwood, răspunse nerăbdător tânărul gras. De-asta vă aflați aici, ați uitat?

— Moartă!

Atunci probabil că se afla în biserică pentru o înmormântare, nu pentru o nuntă – dar de ce era sicriul atât de mic, o cutie pătrată de lemn, cu latura de numai vreo patruzeci şi cinci de centimetri? Şi de ce mirosea atât de tare a pământ, de ce putea atât de urât?

Şi apoi se smulse brusc, şi amintirile din ultimul sfert de secol se prăvăliră asupra lui ca o alunecare de teren, lăsându-l slăbit şi albit.

— Da, moartă, repetă Leo Friend. Iar dumneata o să te porți rațional în următoarele două ore, chiar dac-o să fie nevoie să te țin sub controlul meu, adăugă disperat grăsanul.

— Liniştește-te, Leo, zise Hurwood, reuşind să-şi aducă în voce un strop de amuzament detaşat. Da. Bineînțeles, adu-o pe... Elizabeth în barcă.

Încrezător în sine, coborî cu paşi mari panta către fluviu, unde erau trase bărcile şi unde fusese deschis cu o pârghie cufărul de lemn adus de Barbă Neagră – deşi se clătina uşor, fiindcă la fiecare câteva secunde avea impresia că merge ceremonios de încet pe aleea centrală a bisericii, străbătând petece alternative de umbră şi de lumină colorată piezişă, când trecea, rând pe rând, prin dreptul terestrelor înalte, cu vitralii.

Pe o porțiune de treizeci de metri de-a lungul fluviului, rădăcinile mangrovelor, elastice şi semănând cu tot atâția păianjeni, fuseseră îndepărtate, tăiate cu săbiile de abordaj, şi oamenii stăteau până la genunchi în apa neagră ce licărea sub lumina torțelor, prinzând pachetele înfăşurate în pânză uleiată aruncate de pe mal şi aşezându-le în cele trei bărci. La prova fiecăreia dintre acestea fusese montată câte o torță aprinsă, şi Hurwood văzu că Davies

şi bucătarul se îmbarcaseră deja într-una, pe care cel dintâi o împiedica să se clintească ținându-se de cioturile mangrovelor, înălțate cu vreo treizeci de centimetri deasupra apei.

— ... o vei iubi şi o vei ocroti în toate zilele vieții voastre de acum înainte, până când moartea vă va despărți? întrebă preotul, zâmbind cu blândețe către cuplul cu înfățişare solemnă îngenuncheat în fața lui.

Hurwood îl zări cu coada ochiului pe acolitul pe care văzuse mai înainte, părând încă înspăimântat... nu, mai degrabă pierdut decât înspăimântat.

— Da, răspunse.

— Vrei să repeți, şefule? întrebă piratul care tocmai scosese din cufăr ultimul pachet învelit în pânză uleiată şi li-l aruncase celor din apă.

— A spus da, chicoti bărbatul de lângă el.

Primul pirat îi făcu celuilalt cu ochiul.

— Mi s-a părut că aduce a om care poate spune-ntotdeauna da, dar nu eram sigur.

— Ha-ha!

Hurwood clipi, uitându-se nedumerit în jur, apoi le zâmbi.

— Foarte amuzant. O să am grijă să v-aduc câte un suvenir de la fântână, domnilor.

Zâmbetele de pe fețele celor doi pieriră.

— N-am vrut să fim lipsiți de respect, domnule, spuse îmbufnat unul dintre ei.

— O să țin totuşi minte.

Se uită peste umăr şi-l văzu pe Leo Friend coborând greoi râpa.

— O să ne urcăm în aia, le spuse piraților speriați, arătându-le una dintre bărci. Vă rog s-o aduceți mai aproape şi s-o țineți într-o poziție stabilă, fiindcă însoțitorul meu e solid.

Cei doi se supuseră în tăcere şi, de frica lui Hurwood, traseră barca atât de aproape de mal încât reuşi să se urce fără să-şi ude cizmele.

Câțiva oameni aruncau cu orez, nesocotind preferințele pe care şi le exprimase Hurwood, dar el zâmbi şi se urcă în trăsură, alături de mireasa lui, fiindcă era prea entuziasmat ca să mai dea atenție unor sâcâieli mărunte.

Avea pe buze un zâmbet larg.

— Mulțumesc! strigă către piraţii rămaşi cu gura căscată şi către Leo Friend. Când ne-ntoarcem de pe continent, o să vă invit pe toți la cină!

Ferindu-se de torța din barcă, Shandy se aplecă în lateral, ca să-l vadă mai bine pe Hurwood. Bătrânul continua să zâmbească şi să-şi fluture mâna către mal, în direcția piraților uluiți, a lui Friend – şi a lui Beth, condusă către barca tatălui ei de Stede Bonnett, care părea să meargă în somn. *Cred că, la urma urmelor, a avut dreptate,* se gândi Shandy, *tatăl ei e nebun.*

În ultima jumătate de oră, luna fusese pe rând ascunsă şi dezvăluită de norii care-i alunecau prin față, iar acum începea o ploaie caldă. Bărcile erau încărcate şi pasagerii mai mult sau mai puțin instalați pe banchete – Barbă Neagră şi vâslaşul său dubios în prima barcă, Hurwood, Friend, Elizabeth şi Bonnett în următoarea, iar Shandy şi Davies în a treia. Shandy era surprins fiindcă Grăsanul Sumbru nu-i însoțea; oare *bocor*-ul uriaş ştia, poate, ceva care nu le era cunoscut celor din bărci?

După ce se desprinseră de țărm şi vâslele începură să bocănească şi să zăngănească, iar aburul creat de torțe se înălță în văzduh, toți călătorii, în afară de Beth Hurwood, prinseră să fredoneze o melodie sacadată, cu note joase, menită să atragă atenția oricât de firavă pe care i-ar fi putut-o acorda Baronul Samedi şi Maitre Carrefour acelui țărm uitat dinspre nord – dar murmurul se stinse peste câteva minute, de parcă ar fi descoperit cu toții că acolo nu se potrivea.

Curentul fiind leneş, era uşor să vâsleşti în contra lui, aşa că strălucirea celor trei focuri de pe țărm se pierdu curând în labirintul întunecos. Shandy se ghemui la prova bărcii şi, pe măsură se iveau din beznă chiparoşii, ca tot atâtea turnuri noduroase, unii semănând a bărbați diformi, cu capetele acoperite de glugi, iar alții a pietre, dar nici unul a vreun soi de copac, îl călăuzea cu voce scăzută pe Davies, care insistase să vâslească în ciuda umărului

său abia vindecat.

Pe terenul mlăştinos, lucrurile îşi schimbau poziţiile cu mişcări fluide şi se auzeau clipoceli şi bolboroseli inexplicabile, dar Shandy nu văzu nimic care să pară viu, cu excepţia petelor uleioase, sidefii, care dădeau luciu apei şi păreau să contureze mâini întinzându-se lacom şi chipuri diforme, mimând cuvinte de neînţeles când le răzuiau chilele bărcilor, despicându-le în două şi împingându-le într-o parte şi într-alta.

Barca lui Barbă Neagră deschidea drumul şi Shandy credea că, în catedrala aproape tăcută a mlaştinii, desluşea şuieratul intermitent scos de straniul vâslaş al piratului-rege. Singurele sunete izvorâte din bărci erau indicaţiile mormăite de Friend ca să-l călăuzească pe Bonnett, cel care trudea la vâslele bărcii lor, şi câte-un chicotit slab, prostesc, de-al lui Hurwood. Beth stătea alături de tatăl ei, ghemuindu-se într-o tăcere deznădăjduită.

După o oră de înaintare lentă prin labirintul junglei, când remarcă pentru prima oară freamătul unor şoapte slabe, Shandy îşi dădu seama că le auzea de destul de multă vreme, numai că până atunci nu reuşise să le despartă de clipocitul apei şi de picuratul ei de pe vâsle. Avea impresia că în faţa lor, nu prea departe, şuşoteau sute de oameni cuprinşi de panică. În acelaşi timp, simţi o duhoare nouă, care eclipsa mirosurile bogate ale uleiului de chiparos, ale vegetaţiei intrate în putrefacţie şi ale apei întunecate, şi, imediat ce deveni conştient de ea, realiză că o aşteptase. Expiră puternic pe nas, apoi îşi curăţă gâtul şi scuipă.

— Da, bombăni Davies, evident câtuşi de puţin încântat de acel iz, miroase ca un tun nelăsat să se răcească între două salve.

Hurwood păru să-l fi simţit la rândul lui, fiindcă râsetele lui înfundate încetară şi se răsti:

— Ierburile – puneţi-le acum în torţe.

Shandy tăie pachetul înfăşurat în pânză uleiată din barca lui şi azvârli cu delicateţe, pe rând, câte un pumn din substanţa umedă şi fibroasă – pe care-o obţinuse Barbă Neagră terorizând întregul Charles Town – pe suprafaţa lucioasă a părţii aprinse a torţei. Fumul se înălţă mai întâi spasmodic, apoi se revărsă dintr-odată în vălătuci denşi, şi el îşi dădu capul pe spate cu o smucitură, pufnind şi scuipând iarăşi, de data asta ca să scape de duhoarea înţepătoare, aproape ca de amoniac.

Ce rost are, se întrebă, *să te-osteneşti descriind chestia drept alungătoare de stafii? Ar putea pune pe fugă până şi capetele de lemn sculptate pe corăbii.*

Era încordat, dar nu speriat în toată puterea cuvântului – deşi înţelegea în acelaşi timp, cu ironie, că era vorba de acelaşi calm relativ din timpul capturării lui *Carmichael:* se datora ignorării pericolului. *Totuşi,* îşi spuse, *Barbă Neagră a mai fost aici, şi nu s-a-ntors hărtănit* din cale-afară… *şi bineînţeles că el a dat pur şi simplu buzna, cu nepăsare, atras de reverberaţiile magice ale fântânii sau de orice altceva l-o fi momit, cum se repede un fluture în flacăra lumânării, în timp ce noi avem o călăuză care ştie cum să umble cu toate chestiile astea…*

Însă încrederea îi păli uşor când îşi aduse că Hurwood îşi pierduse evident minţile. Şi de ce le interzisese Barbă Neagră să-şi aducă pistoale?

Fluviul se îngustă sau, mai exact, se despărţi în zeci de canale înguste şi vâslitul deveni în curând imposibil, vâslele trebuind să fie folosite ca prăjinile pentru împingerea barjelor. Barca lui Barbă Neagră preluă conducerea, urmată de a lui Hurwood, iar a lui Shandy încheia convoiul. În vreme ce lujerii umezi şi orhideele sălbatice se îndeseau, ajungând tot mai aproape de flăcările portocalii ale torţelor, Shandy începu să se întrebe dacă nu cumva era ceva în smârcuri, nu prea departe, ţinând pasul cu ei în tăcere şi în întuneric – ceva mare, deşi se mişca fără nici un zgomot prin încâlceala de dafini şi de arţari de mlaştină, împestriţată de lumina lunii. Încercă să-şi silească propria imaginaţie să se liniştească, deşi, cu sunetul care te ducea cu gândul la nişte şoapte – acum mai puternic, nu-i era nicidecum uşor.

Stătea în genunchi pe una dintre banchete, când împingând cu vâsla în fundul mâlos al apei, când uitându-se cu ochi îngustaţi înainte, prin fumul vătămător, ca să vadă pe ce canal intrau celelalte două bărci. Scânteile din torţa de la provă cădeau peste el încă de când se desprinsese barca de ţărm, şi le mătura cu mişcări absente, dar acum simţi două puncte fierbinţi în talie şi, când se uită în jos, nu zări nici o scânteie.

Îşi trecu mâna peste cămaşă şi dădu de catarama de fier a centurii sale, supărător de caldă, aşa cum era şi cuțitul din teacă. Şi, odată ce remarcă asta, simți ceva cald şi în scobiturile gleznelor – exact în dreptul cataramelor cizmelor.

— Ăă, începu el, întorcându-se spre Davies, dar, înainte de a se gândi ce să spună, îl auzi pe Hurwood strigând din barca din față.

— Fier! le spuse bătrânul. Ținând cont de vechea superstiție – legătura dintre fier şi magie – ar fi înțelept să scăpați de el, în cât de mare măsură puteți…

— Păstrați-vă armele, interveni mormăitul de bas al lui Barbă Neagră. Eu am mai fost aici – nu se-ncing atât de tare încât să nu le puteți suporta. Şi nu vă aruncați cataramele centurilor, dacă asta înseamnă c-or să vă cadă pantalonii.

Un țipăt din jungla din spate îl făcu pe Shandy să tresară violent, dar Davies, care se sprijinea în propria vâslă, râse pe tăcute şi îl lămuri:

— N-a fost o stafie, ci doar una din păsările alea maronii cu alb, care mănâncă şerpi de apă.

— Oh, ai dreptate.

Shandy îşi trase vâsla în barcă şi o culcă de-a latul provei. Cu delicatețea cu care ar fi spintecat carapacea unui homar prea fierbinte, îşi desfăcu centura şi îi tăie catarama din capăt folosind marginea bărcii drept tocător – şi simți căldura mânerului propriului cuțit, pe care şi-l scosese din teacă, chiar şi prin învelitoarea lui de piele. Catarama tăiată alunecă zăngănind în josul bărcii şi împroşcă apa căzând în băltoaca clipocitoare ce aluneca într-o parte şi-ntr-alta pe scândurile de pe fund. Îşi strecură cuțitul fierbinte la loc, în teacă, şi luă din nou vâsla.

Davies, care continuase să împingă cu a lui în acelaşi ritm, rânji batjocoritor şi clătină din cap.

— Pantalonii tăi ar face bine să nu cadă.

Shandy se sprijini cu toată greutatea pe vâslă şi se întrebă dacă apa nu era cumva atât de puțin adâncă încât chila n-avea cum să n-atingă fundul şi dacă nu-şi împingeau cumva barca prin mâl.

— Ai tăi ar face bine să nu ia foc, gâfâi el.

Cele trei bărci înaintau centimetru cu centimetru prin jungla umedă, înceţoşată de fumul torțelor. Shandy se tot uita într-o parte şi într-alta, atât ca să-şi aline ochii umezi, ferindu-i de strălucirea flăcării, cât şi ca să vadă dacă nu cumva se apropia vreun monstru pe furiş; mai întâi se simți uşurat descoperind că „şoaptele” izvorau din găurile păstăilor rotunde ale unei vegetații albe, un soi de ciuperci ce creşteau pe malurile poroase în pâlcuri din ce în ce mai dese – căutând o explicație a fenomenului, presupuse că rădăcinile lor erau în legătură cu nişte caverne şi că diferențele de temperatură făceau aerul să se ridice şi să fie eliberat în acel mod pe care-l considera bizar – însă, pe măsură ce-şi împingeau bărcile tot mai în adâncul mlaştinii, unde ciupercile rotunde creşteau mai mari, văzu că deasupra găurilor cu margini moi prin care ieşea aerul erau proeminențe şi adânciturі, din ce în ce mai asemănătoare cu nasurile şi cu ochii.

Senzația că undeva, în întuneric, exista o entitate imensă şi foarte atentă – dar silențioasă – devenea tot mai puternică. În cele din urmă, Shandy îşi ridică înspăimântat privirea şi, cu toate că văzu deasupra capului împletitura de crengi argintate de lumina lunii, ştiu că peste ele se apleca o creatură invizibilă, o creatură care îi aparținea acelui loc şi care poseda – probabil fiind în mare măsură alcătuită chiar din ele – acele smârcuri, bălți, plante agățătoare şi amfibii mărunte, toate de o dezgustătoare fecunditate.

Era evident c-o simțeau şi ceilalți. Friend se ridică greoi în picioare şi aproape că stinse torța bărcii sale aruncând peste ea doi pumni de ierburi negre; flama pâlpâi şi se micşoră, dar după două secunde reîncepu să ardă cu putere, înălțând un nor învolburat de fum urât mirositor, care se lăți, ridicându-se spre crengile de deasupra fluviului.

Din înălțimi cobori un țipăt, scuturând florile copacilor şi stârnind valuri atât de dese şi de persistente încât bărcile părură să stea, pentru o clipă, înțepenite pe o coală rigidă de sticlă. Sunetul reverberă prin junglă, apoi nu se mai auzi decât croncănit de păsări speriate şi, după

ce amuțiră, doar şoapte ciupercilor păstăi.

Shandy aruncă o privire spre cel mai apropiat pâlc şi văzu că umflăturile ciupercilor erau acum fețe bine conturate şi, după cum li se contorsionau pleoapele, se simți înfiorător de sigur că avea să se uite în curând la ele întâlnind privirile unor ochi.

În spatele lui, Davies înjura fără oprire, monoton, cu glas obosit.

— Nu-mi spune, zise Shandy, cu voce cât se poate de egală, c-a fost una dintre păsările alea maronii cu alb care-i mănâncă pe afurisiții de şerpi de apă.

Davies râse scurt, ca un lătrat, dar nu răspunse. Shandy o auzea pe Beth plângând încet.

— Ah, iubita mea Margaret, spuse bătrânul Benjamin Hurwood, cu voce sugrumată dar vibrantă, fie ca aceste lacrimi de bucurie să fie singurele pe care-o să le mai verşi vreodată! Şi acum fă te rog pe placul unui bătrân membru sentimental al consiliului de la Oxford. Azi, în ziua nunții noastre, mi-ar plăcea să-ți recit un sonet pe care l-am compus chiar eu.

Îşi drese glasul.

Prezența invizibilă a mlaştinii rămăsese în aerul urât mirositor, ca o greutate psihică, iar scobiturile gleznelor lui Shandy deveneau tot mai stânjenitor de calde, în ciuda pielii groase dintre cataramele cizmelor şi propria lui piele.

— *Margaret!* începu Benjamin Hurwood. *Invoc acum o muza de-a lui Dante…*

— Ne-am împotmolit, strigă, din fața lor, Barbă Neagră. Nu mai împingeți. De-aici încolo mergem pe jos.

Hristoase, se gândi Shandy.

— Glumeşte? întrebă, fără să-şi facă prea multe speranțe.

În loc de răspuns, Davies îşi culcă vâsla în barcă, se cățără peste pupă şi se lăsă în apa neagră. Îi ajungea până la şolduri.

— … *Să-mi cânte cum se cade bucuria după astă zi,* continuă să murmure încetişor Hurwood.

Shandy se uită înainte. Barbă Neagră scosese torța bărcii din suport şi, împreună cu vâslaşul lui neliniştitor, era deja în apă, îndreptându-se către malul cel mai apropiat. Umbrele îşi schimbau poziția în timpul mersului lor, şi alte pâlcuri de ciuperci-capete deveneau vizibile.

— Domnule Hurwood, şuieră Leo Friend, scuturându-l pe ciung. Domnule Hurwood! Trezeşte-te, fir-ai afurisit!

— *Când,* continuă Hurwood să recite, *în acest punct de mijloc al vieții mele, Domnul mi-a-ngăduit s-aleg… să părăsesc pădurea-ntunecată…*

Shandy văzu umerii lui Beth zguduindu-se. Bonnett stătea țeapăn, tot atât de neclintit ca un manechin.

Barbă Neagră şi vâslaşul lui se urcaseră pe mal şi, ignorând globurile albe care se schimonoseau şi şopteau la picioarele lor, se agățau de lujeri de viță sălbatică, străduindu-se să-şi păstreze echilibrul când călcau pe mâl şi pe rădăcini arcuite, umede.

— Avem nevoie de el treaz, îi strigă Barbă Neagră lui Friend. Plezneşte-l tare. Dacă asta n-ajută, vin acolo şi… îi fac eu ceva.

Friend răspunse cu un zâmbet nervos, îşi trase către spate mâna dolofană, după care o trânti peste surâsul afectat de pe fața lui Hurwood.

Bătrânul scoase un țipăt care era aproape un suspin, apoi clipi uitându-se în jur, la bărci, din nou conştient de ceea ce îl înconjura.

— Nu mai avem mult de mers, îi spuse răbdător Barbă Neagră, dar lăsăm bărcile aici.

Hurwood studie cu atenție apa şi malul mocirlos, preț de aproape un minut.

— Va trebui să ducem fata în brațe, spuse în cele din urmă.

— V-ajut eu, strigă Shandy.

Friend îi aruncă o privire plină de venin, iar Hurwood nici măcar nu se uită în jur.

— Eu, Friend şi Bonnett ne putem descurca.

— Corect, zise Barbă Neagră. Noi, ceilalți, o să fim ocupați să ne tăiem o potecă prin jungla asta.

Shandy oftă şi-şi lăsă vâsla jos. Clătină torța bărcii, scoțând-o din suport, i-o întinse lui

Davies împreună cu pachetul cu iarbă neagră, apoi coborî din barcă. Măcar i se udară cizmele, şi apa relativ rece a mlaştinii îi alină picioarele încinse.

Capitolul doisprezece

Vreme de jumătate de oră, grupul bizar împroşcă apa, înaintând prin ea cu greutate şi împleticindu-se dintr-o încâlceală claustrofobică de vegetaţie în alta; Shandy îşi simţea braţul cu care mânuia cuţitul tremurând de oboseală după ce tăiase lujeri şi crengi, dar continua să meargă cu încăpăţânare mai departe, ieşind din bălţi în care nimerise poticnindu-se, impunându-şi să respire aerul urât mirositor şi având întotdeauna mare grijă să nu lase să se stingă torţa pe care-o ducea în mâna cealaltă şi să nu-şi ardă toată rezerva de iarbă neagră.

Hurwood, Bonnett şi Friend veneau pe urmele lui clătinându-se şi oprindu-se la fiecare câţiva metri ca să găsească un nou mod de a căra propria lor torţă, lăzile lui Hurwood şi pe Beth, şi Shandy auzi de două ori zgomotul apei împroşcate repetându-se dezastruos, urmat de suspinele lui Beth, revigorate, şi de înjurăturile stridente şi aproape de neînţeles ale tatălui ei.

La scurtă vreme după ce făcuseră cei opt primul pas pe malul noroios, ciupercile-capete începuseră să strănute, suflând prin gurile moi o pulbere grăunţoasă, ca sporii sau ca polenul; dar fumul gros, suspendat aproape de pământ, o ţinea la distanţă, de parcă fiecare torţă ar fi fost sursa unui vânt puternic, pe care nu-l simţea decât praful acela.

— Pulberea asta, gâfâi Hurwood la un moment dat, când mai multe creaturi strănutară în acelaşi e timp, când o inhalezi, e cea care… ţi-a dat stafiile, Thatch.

Barbă Neagră râse, tăind un copac tânăr dintr-o lovitură a sabiei sale de abordaj şi îndepărtându-l.

— Nori cu ouă de stafii, eh?

Uitându-se pentru o clipă peste umăr, Shandy îl văzu pe Hurwood bosumflându-se, cu nemulţumirea unui cărturar.

— Ei da, în general vorbind, spuse bătrânul, gârbovindu-se pentru ca picioarele fiicei sale să-i stea pe umeri într-o poziţie mai confortabilă.

Shandy se întoarse la munca lui. Se străduia tot timpul să stea departe de vâslaşul lui Barbă Neagră, care, alb la faţă, îşi balansa cuţitul atât de metodic încât îi amintea de una dintre figurinele acţionate de forţa apei din Grădinile Trivoli, din Italia, şi, ca urmare, se pomenea cel mai adesea lucrând între Davies şi Barbă Neagră.

Senzaţia unei prezenţe colosale îşi recăpătă puterea şi Shandy o simţi desprinzându-se din văzduh şi aplecându-se asupra lor, uitându-se la cei opt intruşi cu asprimea mâniei unei făpturi nepământene.

Îşi înfipse pentru o clipă cuţitul într-un copac, îşi deschise punga din pânză uleiată şi aruncă peste torţă un pumn din substanţa neagră. O clipă mai târziu, erupse un fum gros, înălţându-se şi aproape orbindu-l în timp ce îşi recupera cuţitul; dar, de data asta, când norul de fum se pierdu în bolta de vegetaţie încâlcită, un urlet gros cutremură jungla – o bubuitură care le zgudui pământul de sub picioare, exprimând clar furia şi demonstrând, la fel de clar, că nu era emanată de un gâtlej organic.

Barbă Neagră se retrase cu un pas, scrutând cu ochi îngustaţi şi bănuitori verdeaţa înălţată în jurul lor, ca nişte ziduri.

— Când am fost prima oară aici, şopti către Davies şi Shandy, am stat de vorbă cu băştinaşii – erau mai ales indieni creek. Am făcut schimb de leacuri magice, ca să fim cât mai sinceri. Au pomenit de o creatură numită *Este Fasta.* Au spus că-nseamnă „Personalitate Dată”. Părea să fie un soi local de *loa.* Mă-ntreb dac-o fi cel care-a urlat adineauri.

— Dar la prima vizită nu ți-a dat atenție, spuse încordat Davies.

— Aşa e, încuviință Barbă Neagră, dar atunci n-am avut nimic care să alunge stafiile. Şi-o fi închipuit că nu e nevoie să intervină.

Grozav, se gândi Shandy. Se uită la încrengătura vegetală din lumina torței şi, într-un răstimp de una sau două secunde, remarcă primul că lujerii şi crengile se mişcau – contorsionându-se – în aerul stătut, neclintit.

Pe urmă observă şi Barbă Neagră, care lăsă torța să-i cadă, fandă către plante exact în clipa când luau forma necizelată a unei mâini uriaşe, cu gheare întinzându-se către ei, şi o făcu bucăți lovind de două ori, înainte şi înapoi, cu sabia sa de abordaj.

— Vino-ncoace, diavole, mai flutură-mi nişte tufe pe sub nas! răcni, cu dinții şi cu albul ochilor de nebun lucind înspăimântător în lumina fitilurilor ce ardeau mocnit, împletite în chica lui.

Fără ca nici măcar s-aştepte răspunsul *loa*-ului străin, îşi croi drum, drept înainte, prin pădurea virgină, zbierând şi rotindu-şi sabia de abordaj.

— *Coo yah, quashie* nenorocită de bufniță-paffu! urlă, trecând aproape în întregime la ceea ce recunoscu Shandy drept un dialect al triburilor jamaicane din munți. E nevoie de ceva mai mult decât un *deggeh bungo duppy* ca să bage-n sperieți un *tallowah hunsi kanzo!*

Shandy nu mai reuşea acum să-l zărească decât cu mare greutate, deşi vedea lujerii tresăltând şi auzea şi loviturile sabiei de abordaj, şi bufniturile crengilor rupte care zburau în toate părțile, şi clipocitul apei pe care-o împroşcau în cădere. Retrăgându-se, ghemuindu-se şi strângându-şi cu putere cuțitul, se întrebă pentru o clipă dacă urletele acelea nebuneşti erau singurul mod în care îşi îngăduia Barbă Neagră să-şi reverse spaima – şi apoi piratul uriaş ieşi val-vârtej din junglă, cu o parte dintre fitilurile din barbă stinse, dar cu aceeaşi furie copleşitoare ca mai înainte. Înşfăca punga din pânză uleiată care ieşea în afara buzunarului lui Shandy, o deschise sfârşind-o cu dinții şi îi împrăştie conținutul în nămol.

— Iată! zbieră către junglă, înhățând acum torța din mâna lui Shandy şi izbindu-i capătul în flăcări de ierburile risipite. Te însemn, eşti sclavul meu!

Norul de fum umed explodă spre înălțimi, puțind deopotrivă a mâl pârjolit şi a ierburi arse, şi un urlet de durere neomenească, venit de sus, izbi aerul, dezgoli copacii de frunze şi îl pocni pe Shandy, trântindu-l la pământ.

În timp ce se rostogolea prin nămolul apos, străduindu-se să se ridice şi să-şi umple din nou plămânii, zări silueta neclară a lui Barbă Neagră dându-şi pe spate capul hirsut şi scoțând un urlet strident, asurzitor. Era un sunet cumplit, ca un strigăt de provocare la luptă al unei reptile gargantuane; dar lui Shandy îi aminti mai degrabă de lupii pe care-i auzise din când în când, în tinerețea lui, urlând de la distanțe mari în câmpiile înghețate ale nordului.

Trioul care o purta pe Beth se oprise; Shandy stătea, încordat, ghemuit în spatele şi în lateralul lui Barbă Neagră, iar în cealaltă parte a acestuia se afla Davies, cu fața lipsită de expresie, dar de o paloare vizibilă în lumina torței lui Hurwood, şi cu sabia scoasă, gata de luptă.

O rafală neaşteptată de vânt împrăştie ecourile urletului lui Barbă Neagră, lăsând de data asta în urmă numai şoaptele capetelor-ciuperci – păsările din jur amuțiseră.

Shandy îşi dădu brusc seama că toate ciupercile îşi deschiseseră ochii şi vorbeau în limbi pe care le înțelegea; cel mai apropiat se plângea, în franceză, spunând câtă cruzime se ascunde în spatele neglijării unei femei bătrâne de către copiii ei, iar un altul, de lângă Davies, dădea, într-un dialect scoțian, un sfat de genul celui oferit de un tată fiului care urmează să plece la drum, către un oraş mare. Shandy se holbă uimit când îl auzi zicând că nu era recomandat să-ți exprimi părerea în privința religiei sau a recentului regicid. *Regicid?* se gândi el. *L-a ucis cineva pe regele George în ultima lună... sau creatura vorbeşte despre uciderea lui Iacob întâiul, cu un secol în urmă?*

Barbă Neagră îşi lăsă încet capul în jos, aruncând o privire aspră către un dafin plin de fructe din fața lui. Îşi balansă sabia de abordaj cu toată forța brațului, preschimbând copacul într-o ruină aromată, dincolo de care, în loc de mai multă vegetație, nu erau decât întunericul, o adiere mai răcoroasă şi o strălucire palidă, ca a unui oraş strălucitor luminat

de dincolo de orizont.

Barbă Neagră înjură din nou, apoi păşi prin deschidere şi, o clipă mai târziu, vâslaşul lui făcu acelaşi lucru.

Shandy şi Davies schimbară o privire, ridicară din umeri şi îi urmară.

Jungla dispăruse. Terenul din faţa lor era plat şi se întindea pierzându-se în depărtare, sub strălucirea unei luni pe care n-o ascundea nici un nor, iar la vreo două sute de metri distanţă se vedea coama zidului înalt până la genunchi al lui bazin rotund, parcă mai mare decât Colosseum-ul din Roma. Deasupra centrului său, în văzduh plana, amplă, luminozitatea unui foc sau a unui jet de apă, iar unduirile ei de o strălucire palidă se înălţau şi coborau tot atât de încet ca un opal prin miere. Shandy îşi dădu seama, cu stomacul străbătut de un fior de gheaţă, că n-avea idee cât de departe se aflau; la un moment dat, păreau să fie fluturi de sticlă colorată, strălucind în lumina torţei lui Hurwood, la mai puţin de o lungime de braţ distanţă, iar în clipa următoare se preschimbau într-un fenomen astronomic, desfăşurat cu mult dincolo de soare şi de planetele sale. Observă apoi că şi imaginea bazinului era înşelătoare – se uită cu atenţie, îngustându-şi ochii, dar în final fu nevoit să admită că n-avea nici cea mai vagă idee în privinţa înălţimii zidului. Departe, atât în dreapta cât şi în stânga, din zid se desprindeau un soi de poduri fragile arcuindu-se către centru bazinului şi urcând atât de sus încât le pierdeai din vedere.

Cataramele cizmelor sale erau acum foarte fierbinţi. Îşi arse mâna când îşi scoase cuţitul, dar reuşi să le taie aplecându-se mai întâi către un picior şi apoi către celălalt. Îşi îndreptă iarăşi spatele, încercând să ignore fumegarea tecii de piele în care-şi punea la loc cuţitul şi se întrebă când avea să-nceapă să simtă cuiele care-i fixau tălpile pantofilor. Slavă Domnului că piratul-rege le interzisese să-şi ia pistoalele.

— N-am reuşit să-naintez cu mult prea departe de locul ăsta, spuse încet Barbă Neagră. Se întoarse spre Davies şi rânji. Dă-i drumul – mergi spre marginea bazinului.

Davies înghiţi în sec, apoi făcu un pas înainte.

— Stai! strigă Hurwood, din spatele lor.

El, Friend şi Bonnett tocmai pătrunseseră clătinându-se prin deschidere, se împleticiseră şi reuşiseră s-o lase pe Beth jos cu mai multă sau mai puţină delicateţe în timp ce cădeau pe nisipul întunecat. Hurwood era primul care reuşea să se salte în capul oaselor.

— După câte s-ar părea, mersul într-o anumită direcţie nu ţi-e de nici un folos aici. Ai putea merge în linie dreaptă până mori de foame, fără să te-apropii câtuşi de puţin de fântână. După toate probabilităţile, ai avea impresia că se *roteşte* încet în jurul tău când mergi.

Barbă Neagră râse.

— Nu l-aş fi lăsat s-ajungă atât de departe încât să nu-l mai putem aduce înapoi. Dar ai dreptate. Am mers către ea două zile înainte de a admite că de aici nu poţi ajunge acolo, după care-am avut nevoie de alte trei ca să mă-ntorc în locul ăsta, unde stăm acum.

Hurwood se ridică scuturându-şi hainele.

— Zile? întrebă, cu voce seacă.

Barbă Neagră îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Ei, nu, nu şi acum, după ce-ai întrebat. Soarele s-a înălţat, dar nu mai tare de ceea ce numim zorii zilei, înainte de a coborî înapoi. Zorii s-au preschimbat direct în amurg, fără nici o zi adevărată la mijloc.

Hurwood dădu din cap.

— Acum nu ne aflăm cu adevărat în Florida – sau, oricum, nu ne aflăm în Florida mai mult decât oriunde altundeva. L-aţi studiat pe Pitagora, aprofundându-l cât de cât?

Atât Davies cât şi Barbă Neagră recunoscură că n-o făcuseră.

— Aici, contradicţiile din filozofia lui nu mai sunt contracţii. Nu ştiu dacă aceste circumstanţe, de aici, reprezintă starea generală de fapt sau doar un caz special – dar în locul ăsta rădăcina pătrată din doi nu e un număr iraţional.

— Infinitul – *apeiron* – aşa, cum există aici, nu l-ar fi ofensat pe Aristotel, adăugă Leo Friend, părând s-o fi dat măcar o dată uitării pe Beth Hurwood.

— Veşti bune pentru Harry Stottle, spuse Barbă Neagră. Dar aici pot scăpa de stafiile mele?

— Da, răspunse Hurwood. Nu trebuie decât s-ajungem la bazin.

Piratul îşi flutură mâna spre fântână.

— Du-ne acolo!

— O s-o fac.

Hurwood cântări în mâini pachetele pe care le adusese cu sine, apoi le aşeză cu grijă pe nisip.

În timp ce el şi Friend se ghemuiau ca să le dezlege, Shandy se furişă lângă Beth.

— Cum te simți? rosti el singurul lucru care-i trecuse prin minte.

— Bine, mulțumesc, îi răspunse ea, mecanic.

Nu reuşea să-şi concentreze privirea şi respira superficial, dar foarte repede.

— Nu trebuie decât să... *rezişti,* îi şopti Shandy, furios pe propria lui neajutorare. Jur că imediat ce ne reîntoarcem pe plajă te scot din...

Genunchii lui Beth se îndoiră şi se prăbuşi; el izbuti s-o prindă în brațe înainte de a atinge nisipul şi, când văzu că leşinase, o întinse cu delicatețe pe spate. Pe urmă îşi dădu seama că fusese îmbrâncit într-o parte de Friend, care lua acum pulsul fetei şi îi ridica pleoapele ca să-i vadă pupilele.

Shandy se ridică şi se uită la Hurwood, care se folosea de torță ca s-aprindă un felinar scos dintr-un pachet.

— Cum poți să-i faci asta propriei tale fiice? îl întrebă, cu voce răguşită. Nemernicule, sper că Margaret a ta o să se-ntoarcă exact pentru cât timp e nevoie ca să te blesteme şi c-o să recadă apoi într-un morman de putreziciune la fel de împuțită cum ți-e sufletul.

Bătrânul îl privi cu o totală lipsă de interes, apoi se întoarse la munca lui. Aprinsese fitilul felinarului şi acum cobora deasupra lui capacul. Acesta era din metal, dar nu-i lipseau trăsăturile distinctive – avea deschizături ce păreau să fi fost tăiate la întâmplare, prin care arunca dâre de lumină pe nisipul întunecat.

Shandy făcu un pas către el, dar Barbă Neagră îi tăie brusc calea.

— După aia, fiule, spuse piratul. El lucrează acum împreună cu mine şi, dacă-ncerci să-mi strici planurile, o să te pomeneşti stând jos şi străduindu-te să-ți îndeşi mațele la loc, în burtă. Se întoarse spre Hurwood. Eşti gata?

— Da.

Bătrânul înfipse torța încă aprinsă în nisip, în poziție verticală, şi se ridică ținând în mână felinarul. Cutia pătrată, de lemn, îi atârna de centură ca un coş de pescar.

— Se simte bine? îl întrebă pe Friend.

— Perfect, răspunse grăsanul. Nu e decât un simplu leşin.

— Car-o tu.

Hurwood înălță felinarul în singura sa mână şi se uită la modelul alcătuit din liniile luminoase aşternute pe nisip. După câteva secunde de studiu, dădu din cap şi se puse în mişcare, într-o direcție care se îndepărta uşor de fântână.

Friend reuşi să se ridice cu trupul fără vlagă al lui Beth drapat pe umeri, deşi efortul îi înnegrea fața. Începu să meargă cu greutate alături de Hurwood, respirând şuierător, şi restul grupului îi urmă, cu Bonnett şi cu vâslaşul straniu încheind împleticindu-se coloana.

Nu era o înaintare uniformă. Hurwood se oprea adesea ca să studieze liniile luminoase şi se certa violent cu Friend pe seama unor subtilități matematice şi, la un moment dat, Shandy îl auzi pe cel de-al doilea scoțând în evidență o eroare într-una dintre „ecuațiile negre ale lui Newton pe care le-ai scris”. Conduceau grupul făcând schimbări abrupte de direcție şi merseră multă vreme parcurgând iarăşi şi iarăşi conturul unui pătrat; dar Shandy observase că, indiferent care-ar fi fost direcția lor aparentă, luna nu-şi schimba niciodată poziția, rămânând deasupra umărului lui stâng, se cutremurase şi îi pierise orice chef de comentarii sarcastice.

Torța înfiptă de Hurwood în nisip era adesea vizibilă în fața lor, dar, de câte ori se uita Shandy la ea, părea tot mai departe. Asupra Fântânii înseşi îi era atât de greu să-şi focalizeze

privirea încât nu putea percepe nici o modificare a distanței, dar despre cele două construcții care semănau a poduri putea spune că erau acum mai aproape una de alta.

Pe urmă remarcă mulțimea. La început crezu că erau valuri joase de ceață, sau întinderi de apă, dar, când privi cu mai multă concentrare liniile cenușii instabile de la orizont, văzu că erau alcătuite din mii de siluete ce se năpusteau în tăcere într-o parte și într-alta, legănându-și brațele înălțate deasupra capului, ca firele de iarbă de pe un câmp întreg în bătaia vântului nopții.

— Cât n-am crezut, spuse încet Hurwood, că poate moartea secera vreodată.

Infernul lui Dante, se gândi Shandy, *cântul al treilea*[1]*, dacă nu mă-nșel. Și, în clipa asta, cui îi pasă?*

Podurile erau acum foarte apropiate, iar cerul se lumina într-o direcție care ar fi putut fi estul. Liniile aruncate de felinarul lui Hurwood erau tot mai puțin vizibile pe nisip – care căpăta o nuanță ruginie sub lumina palidă a zilei – iar el și Friend lucrau mai repede. Formele ce se înălțau și coborau deasupra centrului bazinului își pierdeau culoarea, devenind cenușii, și acum semănau mai degrabă a nori din stropi de apă împroșcați decât a valuri de foc. Pe măsură ce se apropia ziua, liniștea desăvârșită părea și mai stranie – nu se auzeau țipete de păsări și zumzete de insecte, și nici mulțimea neobosită, nici fântâna nu scoteau vreun sunet audibil. Aerul se răcise de când ieșiseră din junglă, dar cuiele care țineau tălpile cizmelor lui Shandy îi încălzeau picioarele și îi era oricând ușor să-și încălzească mâinile în apropierea tecii fumegânde a cuțitului său.

Se uită înapoi, către punctul îndepărtat care era torța, și se ciocni de Hurwood când grupul se opri locului.

Acum nu mai era decât un singur pod, și se aflau exact în fața lui. Avea ceva mai puțin de doi metri lățime, era pavat cu pietre late și plate, iar marginile lui de piatră ajungeau până la înălțimea umerilor. Deși privite de departe podurile creaseră impresia că se arcuiau pornind de la marginea bazinului și înălțându-se în pantă abruptă, din locul de unde stătea acum Shandy, unicul pod arăta aproape plat, urcând foarte lin pe măsură ce părea să se îngusteze din pricina depărtării și se pierdea printre norii schimbători de deasupra fântânii. În ciuda locului bizar unde era construit, Shandy se gândi că-l mai văzuse cândva.

— După tine, îi spuse Hurwood lui Barbă Neagră.

Piratul uriaș, cu cizmele și cu centura fumegându-i și azvârlind scântei, observă Shandy, întocmai ca fitilurile din coama lui bogată, păși pe pod…

…și păru să explodeze. Din gură, din nas și din ochi îi țâșneau pete fâlfâitoare, cenușii, fiind azvârlite în toate părțile, iar hainele îi tresăltau și îi tremurau pe trupul masiv aidoma valurilor unei mări agitate. Mâinile prinseră să-i danseze nebunește în față, neajutorate, pe măsură ce creaturile cenușii îi răbufneau din mâneci și, în mijlocul detunăturilor sălbatice, urlă și reuși să se răsucească.

— Stai acolo! strigă Hurwood. Nu coborî de pe pod! Sunt stafiile tale, care te părăsesc!

Exodul începu să se domolească, dar Barbă Neagră continuă să țopăie. Centura și încălțările lui erau în flăcări și își înhăță sabia de abordaj de mânerul ce ardea mocnit, scoțând lama de un roșu strălucitor și atingându-și-o de centura prin cărei piele trecu instantaneu, arzând-o. Azvârli sabia în nisip și-și smulse catarama cu degetele sfârâindu-i, apoi trase de bucățile de piele eliberate și le aruncă pe urmele armei. Se așeză și-și scoase cizmele, apoi se ridică în picioare și zâmbi larg către Hurwood.

— *Acum* lăsați-vă aici tot fierul, spuse el.

Voi ce intrați, se gândi Shandy.

— Poți să cobori și să ne-aștepți pe mine și pe Leo chiar aici, împreună cu ceilalți, zise Hurwood. Stafiile tale s-au dus și mai e o mulțime de iarbă neagră – când o să recuperăm celelalte două torțe și-o să le-aprindem, n-o să fii nicidecum în pericol să te reinfectezi pe drumul de întoarcere prin junglă. Înțelegerea noastră a fost respectată, și eu și Leo ne vom întoarce în scurt timp ca să vă conducem acolo unde se leagă tărâmul ăsta de lumea pe care-

[1] Traducere de Eta Boeriu, ed. Albatros, 1971.

o cunoaşteți.

Shandy oftă uşurat şi, când începu să se uite în jur, în căutarea unui loc în care să se-aşeze, observă că Friend nu făcuse nici o mişcare ca s-o lase jos pe Beth Hurwood.

— Ci... cine, se bâlbâi el, cine traversează şi cine rămâne aici?

— Eu, Leo şi fata traversăm, spuse nerăbdător bătrânul, aşezându-şi felinarul pe nisip.

Îşi scoase centura şi pantofii, apoi, într-o grotescă parodie accidentală a unui gest intim, îngenunche în faţa lui Friend şi, cu unica sa mână, îi desfăcu catarama înzorzonată a curelei. Papucii cu crustă de mâl purtați de grăsan nu conțineau, evident, nici urmă de fier.

— Traversez şi eu, declară Barbă Neagră, fără să coboare de pe pod. Acum doi ani nu mi-am croit drum până aici cu forța doar ca să mă umplu de stafii.

Se uită dincolo de Hurwood şi, o clipă mai târziu, Stede Bonnett şi vâslaşul făcură câte un pas înainte. Bonnett îşi desfăcu şi-şi scoase cureaua şi ieşi din pantofi, însă vâslaşul avea hainele cusute şi era desculț.

— Vin şi ei, spuse Barbă Neagră.

Ridurile lui Davies deveniseră vizibil mai adânci şi se trăsese mai tare la față de când plecaseră de lângă focurile de pe plajă, dar avea în ochi un soi de amuzament când înainta cu un pas şi se ghemui ca să-şi scoată cizmele.

Nu, se gândi Shandy, aproape calm. *Nu mi se poate cere aşa ceva. Am păşit deja pe caldarâmul din afara realității – pur şi simplu* nu *merg mai departe, nu pe strada asta. Nici unul dintre oamenii ăştia n-o să se mai întoarcă vreodată şi va trebui să pricep cum se foloseşte felinarul magic al lui Hurwood ca să-mi găsesc drumul înapoi, către blestemata aia de junglă! De ce-am venit cu ei? De ce-am plecat din Anglia?*

Descoperi că avea implicit încredere în existența unui drum de întoarcere... şi fața i se împurpura când înțelese că nu era decât o axiomă rechemată din copilărie – convingerea că, dacă plângea destul de tare şi destul de mult, cineva avea să-l ducă acasă.

Cu ce drept îl puneau oamenii ăia într-o situație atât de umilitoare?

Se uită la Beth Hurwood, moale pe umerii lui Friend. Era încă leşinată, şi fața ei, deşi chinuitor de frumoasă în ochii lui, era trasă şi încordată după ororile abia văzute – cu inocența inadmisibil de ultragiată. N-ar fi fost mai bine pentru ea – nu s-ar fi putut aranja lucrurile astfel încât s-o lase să moară aşa, inconştientă şi fără să fi fost încă distrusă?

Fiind încă nehotărât, prinse privirea lui Leo Friend. Grăsanul îi zâmbea disprețuitor şi plin de sine, şi îşi mută mâna durdulie pe coapsa lui Beth.

În aceeaşi clipă, Hurwood începu să fredoneze liniştitor şi se lăsă pe genunchi şi pe coate. Murmură câteva dezmierdări vagi, apoi, cu o mişcare delicată dar fermă, se întinse pe nisip cu fața în jos. Încă murmurând, începu să tresalte într-un ritm greoi.

Leo Friend roşi de furie şi-şi smulse mâna de pe piciorul lui Beth.

— Domnule Hurwood! strigă.

Fără să se oprească, bătrânul chicoti îngăduitor.

— S-ar părea că iese destul de repede din crizele astea, spuse Barbă Neagră. Aşteptăm să-i treacă şi pe urmă mergem.

Sunteți nebuni cu toții? se minună Shandy. *Hurwood era singura noastră şansă, şi încă una al naibii de subțire, de a trece podul ăsta fără să ne pierdem viața, şi acum e mai nebun decât bătrânul guvernator Sawney. N-avem cum să supraviețuim dacă mergem mai departe, şi eu unul nu vreau să-mi ocup locul etern din mijlocul acestor tăcute legiuni cenuşii sub un asemenea orizont nefiresc. Jack Shandy o s-aştepte, chiar aici, până se întunecă şi când voi, idioții dracului, n-o să izbutiți să vă-ntoarceți, o să folosesc cumva felinarul lui Hurwood ca s-ajung la torță, şi în junglă, şi la bărci, şi pe țărm. Fără-ndoială că mai târziu o să-mi regret laşitatea, dar cel puțin o să fiu chinuit de remuşcări în vreme ce-o să mă-mbăt stând la soare.*

Se retrase cu un pas, îndepărtându-se de pod, şi se aşeză. Avusese de gând să evite privirile tuturor dar, când se uită în jur după felinarul lui Hurwood, întâlni ochii lui Davies, îndreptați chiar asupra lui.

Bătrânul pirat uscățiv îi zâmbea, evident încântat.

Shandy îi întoarse uşurat zâmbetul, bucuros că Davies îl înțelegea... apoi îşi dădu seama

care era adevărul: căpitanul credea că se aşezase ca să-şi scoată cizmele.

Şi apoi, cuprins de amărăciune, ştiu dintr-odată că nu putea rămâne pur şi simplu deoparte. Ar fi fost stupid, la fel de stupid cum se purtase tatăl lui când scosese cuțitul de cioplit lemn împotriva bandei de derbedei din Nantes, sau căpitanul Chaworth când se repezise cu o sabie cu care nu era obişnuit la un căpitan de piraţi înarmat cu un pistol; dar, cumva, poate întocmai aşa cum li se întâmplase lor, i se tăiase orice cale de scăpare. Îşi scoase cizmele şi se ridică din nou.

Când îşi desprinse Friend privirea de silueta lui Hurwood, care continua să tresalte ridicol, Shandy stătea în picioare pe nisip, în fața cuțitului său abandonat alături de cizme.

— Care-i problema? îl întrebă pe medicul gras. Nu te poți purta familiar cu o fată decât dacă doarme?

Fața lui Friend se împurpură şi mai tare.

— N... n... n... nu f... fi ab... ab... ab... n... nu...

— Jack, cred că-ncearcă să spună „nu fi absurd”, zise îndatoritor Davies.

— Da? întrebă Shandy, cu vocea încă uşor neîmblânzită. Am crezut că e „Da, fiindcă numai în asemenea momente nici măcar mama nu se sufoca la vederea mea”.

Friend începu să țipe şi să se bâlbâie nebuneşte, cu voce de băiețel, apoi din nări îi țâşni sânge şi stropii de un roşu strălucitor îi căzură pe pieptul cămăşii de mătase, îmbibându-se în țesătură sub forma unor pete vag conturate, în formă de cruce. Genunchii începură să-i cedeze şi, pentru o clipă, Shandy crezu că medicul era gata să leşine la rândul lui, sau poate chiar să moară.

Însă Friend se îndreptă, respiră adânc, şi, fără să-l privească, o apucă pe Beth mai bine şi intră pe pod.

Hurwood se rostogoli în sfârşit într-o parte şi zâmbi câteva clipe către cer, apoi tresări violent, se uită în jur, clipi şi se ridică în picioare. Se îndreptă spre pod.

— Eu şi Friend deschidem drumul, se mulțumi să spună.

Shandy şi Davies intrară în urma lui pe pavajul de piatră, apoi Bonnett şi vâslaşul păşiră de pe nisip pe pod.

Vâslaşul se prăbuşi instantaneu într-un morman lăbărțat de haine pe care Shandy îl privi cu mai multă atenție, pentru a descoperi că pe pietre nu se mai afla nimic altceva – nu exista nici un trup.

Hurwood observă ce se petrecuse şi ridică dintr-o sprânceană.

— Servitorul tău era un mort?

— Păi... da, răspunse Barbă Neagră.

— Ah. Hurwood ridică din umeri. Era de aşteptat – ştii, țărână în țărână.

Le întoarse spatele şi continuă să înainteze.

Va urma....

Seria nouă

VP MAGAZIN

A debutat prin numărul *Special* de Crăciun 2013